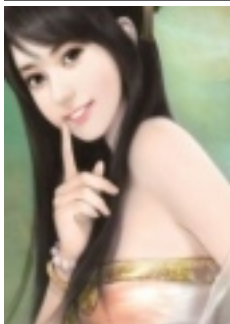

Tình Thù

Contents

Tình Thù	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	45
14. Chương 14	47
15. Chương 15	48
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	55
19. Chương 19	58
20. Chương 20	60
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23 - End	69

Tình Thù

Giới thiệu

Một vụ cường bức và thủ phạm không thể bị đưa ra vành móng ngựa bởi những ràng buộc của hai gi

1. Chương 1

Đêm

Vắng lặng.

Không khí trong ngôi biệt thự còn sáng đèn đặc sệt một sự căng thẳng. Người đàn ông ngồi lặng trên chiếc ghế dài....Người phụ nữ xinh đẹp, có đôi mắt dịu dàng như nước mùa thu tay cứ vô thức vuốt tóc cô gái trẻ đang co ro như con mèo nhỏ. Một bản sao của đôi mắt mùa thu ngơ ngác dòm ngó xung quanh, như không tin mình đang ở trong hiện thực... Gã thanh niên áo quần xộc lạch đang ngồi tựa trong góc phòng. Đôi mắt lạnh băng không cảm xúc...Không ai nói với ai một lời nào. Bỗng dưng cánh cổng im lìm bật mở....Hai người khác xộc vào. Người phụ nữ mới tới chạy nhanh đến gã thanh niên. " Bốp". ..Một cái tát tay, in hằn 5 dấu ngón tay mạnh mẽ.

- Đồ khốn nạn!

-Vũ Lâm...Thôi mà.

- Buông tôi ra.- Người phụ nữ kêu gào trong dòng nước mắt trong khi tay vẫn không ngừng cấu xé gã thanh niên- Tại sao tôi lại sinh ra cái đứa tác tệ thế này. Đây là đồ khốn nạn...Khốn nạn mà. Hà Doanh có lỗi lầm gì...Tại sao mày làm vậy? Tại sao?

Nghe nhắc đến tên mình, cô gái nhỏ dường như có chút phản ứng. Đôi mắt thoáng ngược lên, vô tình chạm phải gã thanh niên đang hướng cái nhìn vô hồn về phía mình. Mọi chuyện xảy ra loang loáng như một cơn ác mộng lại đang lần lượt quay về. Cô bật khóc, hét to:

- Không...Đừng mà...Không...Cứu con...Ba mẹ ơi...Cứu con.

Người đàn ông trung niên tự này giờ như hóa đá trong một góc phòng bây giờ mới có thể cử động.Ông không thể như người khác lao tới, đánh thẳng vào mặt đứa con trai đồn mặt đã hại đời con gái ông. Ông chỉ có thể ôm con vào lòng, để vòng tay của người cha có thể giúp con xua đi phần nào sự kinh hoàng. Đứa con gái bé bỏng của ông. 20 tuổi đầu, tội lỗi gì để phải chịu cảnh tình như thế.

- Em bình tĩnh đi Vũ Lâm. Bỏ Lãnh Phong ra...Em có giết nó cũng chẳng giải quyết được gì. Quan trọng là bình tĩnh mà giải quyết.

-Em xin lỗi...Vỹ Tường- Kiều Anh...Tôi xin lỗi....Tôi thật có lỗi với hai người...Con tôi...

- Chuyện không muốn thì cũng đã xảy ra rồi. Tôi muốn đưa Doanh Doanh về nhà. Con bé cần thời gian bình tĩnh lại.

- Kiều Anh...

- Vũ Lâm. Để cho Doanh Doanh về đi em...

Người đàn ông trung niên còn lại- chồng của bà Vũ Lâm lẳng lặng ôm vai vợ như an ủi. Nhìn theo dáng 3 người trong gia đình đó khuất đằng xa...lòng ông như tơ vò trăm mối. Lãnh Phong bình thường lẳng lẽ như một cái bóng, lại làm ra chuyện tày trời với cô bé mà Hàn Dương- con trai ông xem như em ruột, đồng thời cũng sắp là con dâu của em gái ông...Ông không thấy ánh mắt vợ mình, Vũ Lâm sau những giọt nước mắt lăn dài là một tia mắt đầy thỏa mãn.....

Gió Lạnh

Gió thổi từng cơn

Lạnh...

Hàn Dương rũ rột khi nghe tin như sét đánh. Nhưng anh không bao giờ có thể ngờ, thủ phạm lại là Lãnh Phong. Đứa em không cùng dòng máu đó suốt 10 năm trời sống chung, dù lúc nào cũng lẳng lẽ như một

cái bóng song không thể là đứa dâm loạn mất hết lương tâm, đang tâm làm nhục cô bé Hà Doanh mà gia đình anh hết lòng yêu quý

Đẩy nhẹ cánh cửa phòng, Hàn Dương thấy chân mình đang run.

Run vì không biết mình có thể kiềm chế nổi cảm xúc của lúc này không? Lao vào đánh thẳng vào mặt Lãnh Phong, để cho cơn tức giận được với bớt phần nào hay sẽ nhẹ nhàng hơn. “Tại sao em lại làm thế, Lãnh Phong?”

Lãnh Phong đang tựa người trên thành cửa sổ.

Đôi mắt bao năm trời vẫn vậy. Không phải là sự lạnh lùng. Như ánh mắt của một con thú đã chết, trở trở không cảm xúc...Dù anh chưa bao giờ đối xử tệ với cậu em này, nhưng sau bao nhiêu năm nó vẫn chưa bao giờ cho anh một cái nhìn ấm áp.

-Lạnh không anh hai?

-Không! Không lạnh!

- Em cũng không lạnh...

-Phong này...Em...

- Em đốn mặt như một con thú. Em là một con thú.Em chỉ làm hại người khác thôi, đúng không anh?

-Em...

Lòng Hàn Dương bỗng thất lại. Cậu em đó vẫn nhìn anh bằng đôi mắt vô hồn ấy, những lời nói thốt ra nhẹ như một làn khói mỏng song lại có tác dụng xoa đi trong lòng Hàn Dương sự phẫn nộ một cách lạ lùng...Hàn Lãnh Phong...Một cơn gió lạnh...Một cái bóng...Để rồi cái bóng ấy chợt một ngày hóa thành ám ảnh, gây đau khổ cho tất cả mọi người

- Dì...

Vũ Lâm mới bước vào phòng. Gương mặt tiều tụy, đôi mắt sưng húp vì khóc. Đôi vai của dì rũ xuống. Về kiêu sa nhường chỗ cho sự nhợt nhạt trên gương mặt. Hàn Dương xót xa:

- Sao dì không đi nghỉ... Dì mệt lắm rồi.

- Dì không sao đâu con à...Trên tay Vũ Lâm là một chiếc khay- Dù sao nó cũng là con của dì. Dì đâu nỡ nhìn nó chết. Tội lỗi dù sao cũng đã gây ra rồi...

Bát cháo còn nóng được đặt xuống cạnh Lãnh Phong. Giọng Vũ Lâm run run, vẫn còn đầy tức giận:

- Con tưởng con như thế này là xong được sao? Tội lỗi gây ra thì phải đứng dậy mà chuộc lỗi...Ăn..Ăn mau rồi theo mẹ tới nhà Hà Doanh. Con phải quỳ xuống trước mặt người ta. Người ta có đánh chết con cũng mặc.Con phải tạ lỗi với hai bác... Nghe rõ chưa?

- Vâng...Thưa mẹ.

Lãnh Phong cầm lấy chiếc muỗng, múc từng ngụm cháo trong khi Vũ Lâm không dám được, lại bật khóc...Vỗ nhẹ vai dì an ủi, Hàn Dương cũng hiểu rằng mọi lời xin lỗi đều là vô ích. Có nhiều thay đổi đã xảy ra chỉ trong có một đêm....

Mặt nạ...

-Sao con lại uống ly rượu đó?

Nhìn đứa con ruột thịt ngồi lặng lẽ, Vũ Lâm chợt hỏi. Hỏi mà không cần biết câu trả lời.

-Anh hai đáng lẽ phải uống ly rượu đó!

Đôi mày lá liễu khẽ cong lên. Con bà- nó cũng biết suy nghĩ... Hơn 10 năm nay, chẳng phải nó luôn là một cái bóng hay sao? Không một lần nói lên điều gì đáng chú ý. Nó khiến bà như quên mất mình đã có một đứa con trai...

-Không phải con uống ly rượu đó là vì anh hai chứ?

- Con không biết trong đó có gì cả.

-Thế mà mẹ tưởng ít ra hơn 10 năm là anh em của nhau, con đã xem Hàn Dương như người anh ruột và sẵn sàng hy sinh vì anh mình chứ!

Nếu chuyện không phải là do Lãnh Phong gây ra thì thế nào đây?

Nhà họ Hàn chắc sẽ hỗn loạn hơn cả bây giờ. Hàn Gia Thiết chồng bà không còn mặt mũi nhìn em gái khi Lâm Hà Doanh sắp là cô dâu của Văn Bảo cháu ông. Quan hệ tốt đẹp giữa hai họ Hàn- Lâm sẽ nhanh chóng tan vỡ. Hàn Dương chắc còn đau khổ hơn Lãnh Phong bây giờ. Nỗi phẫn nộ của Vỹ Tường sẽ có dịp bùng phát dễ dàng hơn. Thủ phạm là Lãnh Phong- ít ra ông ta vẫn còn vì một chút cảm giác có lỗi với bà mà không làm lớn chuyện.

Nhưng Vũ Lâm vẫn rất vui.

Định mệnh trở trêu hay ông trời muốn xóa đi uất ức trong bà khi đứa bé ngày xưa Vỹ Tường thẳng thừng chối bỏ ra cuộc đời ông, hòng dứt đi sợi tơ ràng buộc với bà lại chính là thủ phạm làm cô con gái ông xem như vàng ngọc phải tan nát cuộc đời. Cả đời Vũ Lâm, không bao giờ quên cơn gió lạnh trong đêm, khi ông phủ phàng đặt trước bà tờ giấy xét nghiệm ADN:

- Bình Phong không phải là con tôi. Xin lỗi Vũ Lâm, tôi không thể vì nó mà tiếp tục cuộc hôn nhân này. Chúng ta chia tay đi.

Chia tay. Và Bình Phong biến thành Lãnh Phong, cơn gió lạnh buốt. Mỗi lần nhìn thấy nó, bà như nhớ về cái đêm lạnh nhất đời mình. Ai đã khiến một cô gái kiêu hãnh như Phan Vũ Lâm bỗng chốc mất hết tôn nghiêm, vùi mình vào trong tối tăm. Những ngày ở Canada, biến cố như làm bà già đi chục tuổi. Một tai nạn máy bay, ba mẹ- chỗ dựa trong đời cũng mất, Vũ Lâm đã trải qua những ngày sống không bằng chết, trước khi gặp lại Gia Thiết, chấp nối một mối tơ thừa. Tất cả đều vì ngày hôm nay... Nhìn họ đau đớn, không ngừng đau lên được.

- Con từng có tên là Lâm Bình Phong đấy.

Mọi thứ trôi nhanh như gió. Thời gian....Có thể làm mọi đau khổ lùi dần vào quá khứ nhưng nỗi hận thì muôn thủa vẫn không thể lãng quên. Trả thù, để đổi về cảm giác hả hê, phải chăng là một việc làm mang đến nhiều khoái lạc. Nó khiến bà có thể thức tỉnh, làm bà có thể sống trong cái lớp vỏ bọc không phải là mình hàng bao nhiêu năm dài...Mọi thứ chỉ mới bắt đầu, và khổ đau không chỉ dừng lại thế...

- Khóc

Những cơn ác mộng chấp chờ

Trong cơn ác mộng kinh hoàng có một bàn tay tóm lấy Hà Doanh.

Chà đạp

Mặc cô van xin trong tuyệt vọng

- Đừng mà...Đừng...

Chưa bao giờ trải qua một cảm giác đau đớn nào như thế. Hà Doanh không biết phải nên làm gì để thoát khỏi cơn mộng kinh hoàng này...Cứ nhắm mắt lại là cô như thấy lại trước mắt mình mọi thứ. Mà sao lúc ấy mình lại không ngắt đi chứ. Ít ra sẽ không phải trải qua cảm giác đau đớn, tuyệt vọng khi chẳng có ai đến cứu mình...Cô đã gọi ba mẹ nhưng ba mẹ không thể nghe. Còn Văn Bảo...Anh đang ở xa quá! Anh không thể làm gì khác hơn để giúp Hà Doanh. Và giờ đây mọi thứ với cô cứ chấp chờ như hư như ảo...

Những ngày hò hẹn đầy ấp tiếng cười...

Khi anh khe khẽ búng nhẹ vào mũi cô, mắng yêu” Cô nhóc”

Khi anh dịu dàng trao vào tay cô chiếc dù che mưa lạnh...

Đã hết rồi...

Anh có vì chuyện này mà chia tay
Cuộc hôn nhân bị hủy bỏ
Hà Doanh tin là Văn Bảo sẽ không bao giờ làm vậy.
Nếu có ở đây, anh sẽ nhẹ nhàng ôm cô vào lòng
Nín đi em
Mọi chuyện đã qua rồi
Không còn ai có thể làm hại em được nữa
Thật không?
Những cơn ác mộng
Sự đau đớn
Sẽ mãi còn trong em
Văn Bảo ơi!
Một gương mặt...
Hiện ra trước mắt.
Kẻ đã hại đời cô
Có hận không?
Không!
Cô chỉ không muốn nhìn thấy mặt anh ta.
Muốn anh ta đi thật xa.
Không hận.
Hận có ích gì đâu.
- Mẹ ơi!
-Doanh Doanh!
- Mẹ...
Cô con gái nhỏ rút sâu vào lòng Kiều Anh như một con mèo nhỏ.Cần che chở. Nhưng khi con cần mẹ nhất, mẹ lại không thể ở bên con. Mẹ không làm con dịu đi nỗi đau khổ trong lòng. Mẹ vô dụng lắm phải không con?
-Khuya rồi đấy Doanh Doanh. Đi ngủ đi con!
Ông Võ Tường đứng đấy tự bao giờ. Nỗi đau của người cha cũng khiến ông già đi nhiều. Vẻ tinh anh trông ánh mắt không còn nữa. Nhìn cha, rồi Hà Doanh ngoan ngoãn gật đầu:
- Dạ...
- Mẹ ngủ với con nhé.
- Con ngủ một mình được mà mẹ.
- Doanh Doanh...
- Mẹ ơi! Con yêu mẹ. Ba ơi! Doanh Doanh yêu ba...
- Ừ. Ba mẹ cũng yêu con nhiều lắm, Doanh Doanh!
Cha mẹ nào mà chẳng yêu con.

Cha mẹ nào không đau đớn khi con đau khổ.
Cha mẹ nào không muốn trừng phạt kẻ đã làm tổn hại con.
Nó là Bình Phong đấy. Bình Phong...

2. Chương 2

Bình Phong!

Đứa trẻ có nụ cười trong trẻo

Lúc nào nhìn thấy ông nó cũng giơ đôi tay nhỏ xíu về phía ông, vậy gọi: Ba Ba

Đứa bé mà mỗi lần sờ tay lên mặt ông đều cười khanh khách

Đứa bé từng làm ông nghĩ ” Minh sẽ vì con mà chấp nhận tất cả... Bình Phong”

Lại là Hàn Lân Phong không ai chú ý...

Là một cái bóng...

Làm con gái ông phải khổ sở cả đời

Quả báo chẳng?

- Anh không kiện Lân Phong...

-Em hiểu mà.

- Em không trách anh chứ?

- Vì Hà Doanh và vì cả chúng ta nữa. Em luôn có cảm giác, trời đã bắt ta trả nợ cho Vũ Lâm. Chỉ khác nghiệt là sự trả vay đó lại nhằm vào con gái của chúng ta.

- Vũ Lâm cũng rất đau khổ.

- Tội nghiệp chị ấy...

Một Phan Vũ Lâm kiêu hãnh đã không còn nữa. Còn lại chỉ là một người mẹ đang đau khổ vì con. Như bà vậy. Kiều Anh thông cảm cho nỗi đau đó của Vũ Lâm. Sinh con trời sinh tính, có ai ngờ cậu bé hiền lành đó lại có lúc trở thành một cơn quỷ bị dục vọng cuốn đi...

Có được ra đời?

Thời gian lặng lẽ trôi qua...

- Lân Phong!

Đối diện với một con Quỷ, nhất là con Quỷ đó đã làm hại người thân của mình, người ta sẽ vô cùng căm hận...

Nhưng nếu mình đã có cảm giác có lỗi với con quỷ đó thì sao?

Ba...Ba

- Ba....Ba

- Ba...Ba

Đứa bé ấy vừa tròn 2 tuổi

Vô tư đưa đôi bàn tay nhỏ xíu về người đàn ông đứng rất gần.

Ông cũng muốn ôm lấy nó vào lòng.

Nhưng ôm là không bao giờ dứt ra được nữa.

Không ích kỷ không gọi là Người.

Ai cũng có nhu cầu hạnh phúc mà.

Ông đã dứt bỏ một đứa bé

Vì ông có quyền như thế

Nhưng bây giờ trước nó

Cảm giác như mới hôm qua

Tội lỗi...

Nghẹn ngào...

Dù bây giờ ông đang là người bị hại

- Quỳ xuống đi!

Đứa trẻ ấy đang quỳ xuống dưới chân ông.

- Vỹ Tường...

- Không cần phải làm vậy đâu. Cháu đứng dậy đi!

Cậu ta đứng dậy

Như một cái máy.

Mặc Vũ Lâm mắt nhòa lệ:

- Em đưa nó qua đây là để tạ lỗi thêm lần nữa. Biết là những gì gây ra là không thể bù đắp nhưng vẫn xin anh và Kiều Anh tha thứ. Nếu làm được gì để chuộc lỗi, tôi cũng sẵn sàng.

Như một buổi vẫn tội.

Thủ phạm tạ lỗi bằng vẻ mặt lạnh như băng

Không cảm xúc.

- Doanh Doanh và cậu không tiếp xúc nhiều. Tôi chỉ muốn biết vì sao cậu lại làm hại con tôi?

Đôi mắt ấy khẽ chớp

Rồi như một cỗ máy, cậu ta cất giọng:

- Cháu không biết. Chắc lúc đó cháu say!

- Say là có thể làm mọi thứ sao? Doanh Doanh chúng tôi không muốn gặp lại cậu thêm nữa. Còn việc truy cứu thì gia đình tôi không có ý đó. Tuần sau tôi sẽ đưa Doanh Doanh sang Canada. Rồi con bé sẽ quên. Còn cậu...Chỉ mong cậu sẽ không bao giờ vì say mà làm nên một chuyện tương tự thêm thế nữa.

Mọi việc được giải quyết

Vũ Lâm chắc cũng đã đau khổ rất nhiều.

Vỹ Tường cũng không biết mình đã tiễn khách thế nào?

Bước chân nặng nề

Ông bước lên những bậc cầu thang

Đột nhiên!

-Không!

Một tiếng hét.

Của Hà Doanh!

Ông phóng thật nhanh

Cánh cửa bật mở

Cô con gái nhỏ của ông đang thu lu trong một góc phòng.

Đầu lắc liên hồi

Tay ôm chặt lấy bụng

Vợ ông đang khóc.

Sét nổ ngang tai

- Vỹ Tường ơi...Doanh Doanh...có mang rồi!

Có được ra đời?

Một đứa bé của tội lỗi

Nó ra đời lúc không ai cần nó.

Đến từ một đêm điên cuồng

Khi mẹ nó hoảng sợ tột cùng

Đau đớn nữa

- Em thu xếp rồi đưa Doanh Doanh đến bệnh viện đi. Càng sớm càng tốt!

Miệng bà Kiều Anh nghẹn đắng.

Nhưng bà biết đó là quyết định cần phải đó.

-Em biết rồi.

Hà Doanh còn một tương lai phía trước. Đứa bé sẽ ám ảnh cả cuộc đời con bé. Huống hồ gì nó tới từ một cuộc cưỡng bức, mỗi lần nhớ lại sẽ là một sự ám ảnh tột cùng cho Hà Doanh. Xin lỗi con, đứa bé chưa thành hình... Ngoại phải dứt bỏ con đi, vì mẹ con, và cả vì con nữa....

- Đi đâu vậy mẹ?

Hà Doanh lơ ngơ hỏi, rồi chính cô cũng ngỡ ngàng nhận ra câu trả lời. Mọi động tác của BS diễn ra trong mơ hồ. Hà Doanh như một cái máy, làm theo tất cả những yêu cầu. Tới khi vị BS lớn tuổi trầm ngâm, nhẹ nhàng:

-Cô bé bị suy nhược, sức khỏe không đảm bảo cho phẫu thuật kiểu này. Gia đình nên đưa cô ấy về, chăm sóc tằm bổ để cơ thể khỏe hơn mới có thể tiến hành phẫu thuật được.

Đứa bé chưa bị lấy khỏi người Hà Doanh.

Cô trải qua những ngày tiếp tục nhốt mình trong phòng. Tĩnh dưỡng

Không khí tĩnh lặng,xung quanh không một tiếng động.

Hà Doanh nghe được tiếng thở của mình.

Chiếc bụng vẫn còn rất nhỏ. Chưa đầy 2 tháng. Đứa trẻ có lẽ vẫn là một khối thịt trong người cô, tri giác chưa có, chưa hiểu gì về việc sắp diễn ra. Một đứa bé trong bụng mình. Hà Doanh từng rất thích thú vuốt ve cái bụng tròn lẳn của chị Thạch, từng mua rất nhiều đồ chơi cho cháu, từng nựng nịu những đứa bé dễ thương.Nhưng tuyệt đối chưa bao giờ cô nghĩ trong bụng mình lại có một sinh mạng.Một đứa bé đang ngủ. Và nó sẽ không bao giờ có thể chào đời.

Hà Doanh nhớ đến một bài báo cô từng đọc.

Người ta lấy những hài nhi không mong muốn ra khỏi bụng mẹ bằng nhiều cách. Dùng thuốc trực thai, thậm chí là cắt nó thành từng mảnh để dễ mang ra ngoài. Vừa mới tượng hình bỗng dưng bị vứt ra khỏi cái nơi ấm áp trong bụng mẹ, đứa bé chắc là sợ lắm. Còn bị người ta cắt thành những mảnh thi thể bé nhỏ, lôi tuột ra ngoài. Bé có đau không? Có hoảng sợ không? Đau thế kia mà...Bé có oán hận mẹ không? Mẹ đã không cho đôi mắt con được nhìn trời như mẹ từng nhìn không biết chán.

Ngày đó khi xem tờ báo đó mẹ đã rất phần nộ.

Mẹ căm ghét những người làm cha mẹ không có trách nhiệm, nỡ để người ta giết chết con mình. Mẹ rướm rướm thương cho những đứa trẻ như con, là những linh hồn không có được một giây làm người. Nhưng đó là khi nó không phải là chuyện của mẹ. Giây phút biết mình có con đấy, mẹ đã muốn đâm thật mạnh vào bụng mình, cho con mau mau rời khỏi. Mẹ sợ hãi khi sờ vào cái khối u u đang căng lên trong bụng. Mẹ có con rồi. Và mẹ không biết phải làm sao?

Con của mẹ!

3. Chương 3

Con đang mập má phải không?

Hà Doanh sờ vào bụng. Đôi bàn tay run run...Dưới lớp da bụng, hơi thở vẫn đều đều lên xuống. Nhưng có một cái gì khác đang hiện diện. Con như đang khê chạm vào người mẹ, rụt rè gọi " Mẹ ơi!"

Con ơi!

Mẹ xin lỗi

Nhưng mẹ không thể nhìn con ra đời. Mẹ sợ nhiều thứ lắm. Mẹ không thể chấp nhận con. Mà quan trọng nhất là càng nghĩ mẹ càng mơ hồ không biết mình phải làm gì. Tha thứ và an nghỉ ở thiên đường, bởi nơi này vốn không thuộc về con...Con nhé!

Xin lỗi con!

Xin lỗi!

Hà Doanh đã quay lại bệnh viện

Chiếc giường inox lạnh giá đang chờ cô

Những thứ dụng cụ sẽ chọc vào bụng cô, tách rời một sinh mạng bé nhỏ khỏi nơi nó không thể thuộc về.

- Mẹ đi làm thủ tục. Con đợi mẹ nhé Doanh Doanh.

- Em để anh đi cho. Ở lại đây với con đi!

Hà Doanh ngồi lại bên cạnh mẹ.

Tóc mẹ đã bạc đi nhiều.

Ánh nhìn vẫn mênh mang tình thương với cô.

Tha thiết.

- Mẹ ơi, khi mẹ sinh con ra đấy...Có đau không mẹ?

Bà Kiều Anh thoáng giật mình.

Sau đó là nụ cười hiền hậu:

- Đau chứ con. Nhưng khi mẹ nhìn thấy con, mẹ cảm thấy rất hạnh phúc Doanh Doanh à.

-Mẹ...

Hạnh phúc.

Đêm qua Hà Doanh đã thấy một giấc mơ

Trong giấc mơ ấy mơ hồ một tiếng gọi:

-Mẹ ơi!

Cô bật khóc ngay trong giấc mơ ấy.

Một đôi mắt trong veo ẩn hiện

Ngập tràn đau đớn

- Cứu con mẹ ơi! Đau lắm...Đau lắm mẹ ơi!

Cô sắp kết thúc một sinh mạng

Con của cô...

Từ máu thịt cô mà thành.

Nó không muốn chết

Nhưng nó phải chết

Vì tương lai của cô...

- Mẹ ơi...Khi Lâm Lâm hết bệnh, mẹ mua kẹo bông gòn cho Lâm Lâm ăn nhé

Một chiếc xe lăn vừa lướt qua Hà Doanh

Một người mẹ đẩy đứa con khoảng 4,5 tuổi

Mắt bà mẹ nhoe lệ

Nhưng môi vẫn mỉm cười

- Mẹ hứa!

Nước mắt từ lúc nào lặng lẽ rơi trên má Hà Doanh.

Cô bắt giấc buột miệng:

-Mẹ ơi, con không phá thai đâu. Con không giết con của con đâu mẹ. Không đâu mẹ ơi!

Trời sáng rõ

Trước mắt Hà Doanh là một màn đêm u ám

Cô không biết mình đã làm gì.

Để giờ đây lặng lẽ một mình trên con đường tấp nập

Bản năng của một người mẹ

Lương tâm của một con người trời dặt

Cô không biết

Hà Doanh chỉ biết lúc đó cô đã bật dậy, đã hét lên và bỏ chạy khỏi bệnh viện. Nước mắt tràn ngập trên mặt, đầu óc trống rỗng. Để rồi giờ đây cô lang thang trên đường như một cái xác không hồn.

Giữ lại đứa bé.

Hủy hoại tương lai

Cô có tình cảm gì với nó chưa? Mấy tháng trước đây thôi, Doanh Doanh là một cô bé hồn nhiên vô lo vô nghĩ. Cô sợ, ngượng đến đỏ mặt khi Văn Bảo lồng vào tay mình chiếc nhẫn đính hôn. Mọi chuyện đối với Hà Doanh tự nhiên và dễ dàng quá, đến khi bất trắc ập xuống, cô cứ lơ ngơ không biết làm gì. Như bây giờ

vậy...Quyết định không phá thai, giữ lại đứa con có lẽ cũng là một hành động bộc phát nhất thời của suy nghĩ không thể giết người. Cảm giác tội lỗi của một cô tiểu thư chỉ quen sống trong lồng kính.

Không phá thai, cô sẽ đối diện với mọi chuyện thế nào?

Sinh nó ra chẳng? Sinh nó ra rồi, làm sao để nuôi lớn nó? Hà Doanh chỉ là SV một trường nghệ thuật, một cô tiểu thư chưa từng bươn chải cuộc sống, từ nhỏ đến lớn hết cha mẹ, anh hai rồi Văn Bảo cùng nhau bảo bọc. Bây giờ sinh con, cô có thể tự kiếm tiền nuôi nó hay những người thân lại phải mớ tay vào?

Không biết nữa.

Hà Doanh ngồi xuống một trạm chờ xe buýt trên đường. Mọi chuyện nhảy múa trong đầu cô, chẳng có việc nào rõ rệt cả. Nó làm đầu Hà Doanh đau nhức vô cùng. Mọi vật trước mắt thì mờ mờ ảo ảo...Sức lực yếu ớt, chân tay rã rời. Hà Doanh khép mắt lại, để tự mình chìm vào một cơn mê sâu. Chỉ có thể mới tạm quên đi thực tại....

Cơn mơ chợt chờn.

Rồi cũng đến khi tỉnh lại

Hà Doanh mở mắt.

Một nơi không hề biết.

Trắng xóa

Có tiếng reo:

-Em tỉnh rồi à?

Một cô gái trong trang phục y tá, mỉm cười dịu dàng với cô:

- Em đang ở đâu vậy chị?

-Bệnh viện đấy em.

Bệnh viện

Hà Doanh bắt giắc sờ tay lên bụng

Hoảng hốt.

Con cô!

- Em yên tâm. BS đã khám cho em rồi. Chỉ là suy nhược một chút thôi. Có lẽ do lần đầu mang thai...Truyền dịch xong, em có thể về.

-Con em ...không sao hả chị?

-Không sao đâu em.

- Cảm ơn chị...

- Em nghỉ đi nhé. Chị ra ngoài.

Cửa mở.

Cùng lúc với cô y tá bước ra, một bóng người lách vào

Dáng cao gầy

Gương mặt...của...

-Anh....

Hà Doanh sợ đến nổi miệng như nghẹn đắng

Không hét nổi

Cô nhớ trong đêm kinh hoàng đấy

Người đàn ông này đã thẳng tay giáng lên mặt cô một cái tát.

Khi Hà Doanh cố chống cự ại sự điên cuồng của anh ta...

Bây giờ anh ta nhìn cô.

Căn phòng chỉ có 2 người.

-Em uống sữa đi!

-Anh...Anh đứng lại đó. Đừng đến gần tôi...

Hà Doanh hét lên....

Lùi dần vào một góc giường

Ngõ cụt.

-Anh đi đi...Làm ơn đi đi...Tôi không muốn nhìn thấy anh... Anh đi đi!

-Em mới có thai chưa được 2 tháng. Còn nhỏ lắm, sao em không phá nó đi!

-Anh...anh nói gì? Sao anh...?

-BS nói với tôi...Khi tôi đưa em vào đây, họ tưởng tôi là chồng của em nên mới chúc mừng và khuyên tôi nên cố giữ cho tinh thần em thoải mái hơn.

4. Chương 4

-....Anh....Cho tôi về nhà đi...

-Sao em không phá bỏ nó? Nếu tôi không làm, nó là con của tôi và em. Sau đêm đó....

-Anh làm ơn đừng nhắc đêm đó nữa. Anh ra ngoài đi mà...Tôi van anh.

-Chuyện không muốn nhắc thì cũng đã xảy ra. Tôi tạo ra nó mà.Tôi cũng nên cùng em gánh chịu hậu quả chứ.

-Tôi không cần.Anh đi đi...Tôi không cần...

-Xua đuổi tôi không phải là cách tốt. Nếu em không có ý định sinh nó ra, muốn phá bỏ nó thì tôi biến mất trong đời em cũng là chuyện dễ dàng. Còn nếu em muốn sinh con, nhất định em không nên chỉ một mình chịu đựng như vậy. Không có lợi cho em lẫn con đâu.

-....

-Tôi là cha của đứa bé. Dù muốn dù không, em cũng phải chấp nhận điều đó.

-.....

-Lấy tôi đi. Nếu em muốn giữ đứa con này, hãy lấy tôi đi!

Hà Doanh không bao giờ nghĩ mình sẽ nghe câu nói đó

- Nhóc con...Nếu em không lấy anh...Em sẽ là người bất hạnh nhất thế giới

-Sao vậy?

- Vì anh là người con trai tốt nhất thế giới...

Văn Bảo đã cầu hôn cô như thế

Chiếc nhẫn đính hôn cô đã tháo ra

Vì cảm thấy mình không xứng với nó...

Văn Bảo luôn trân trọng Hà Doanh...

Không lấy anh, mà lấy một người đã chà đạp mình

-Không...

-Em không cần trả lời tôi ngay bây giờ đâu. Suy nghĩ cho kỹ.

-Tôi ...không thể nào lấy anh được. Tôi...

-Tôi là cha của con em. Nó phải ra đời có mẹ có cha. Tôi hứa với em, đây chỉ là một cuộc hôn nhân che mắt thiên hạ. Sau khi em sinh con, 6 tháng sau chúng ta sẽ ly dị. Dư luận bên ngoài cũng chỉ ngỡ đây là một vấn đề xung đột vợ chồng bình thường. Lúc đó em có thể giao con lại cho tôi, hay mang nó sang Canada...Tôi nghĩ lúc đó cũng dễ dàng hơn cho em và Văn Bảo.

- Anh...muốn nói?

-Người ta nặng tư tưởng con hoang hơn con có danh có phận. Một người con gái ly dị chồng, còn đỡ hơn một cô gái sinh con hoang vì bị cưỡng bức. Em nghĩ đúng không?

-Tôi...

-Con chúng ta chỉ có cách đó mới có thể danh chính ngôn thuận ra đời. Không là gánh nặng cho bất cứ ai. Không là chướng ngại cho tương lai của em.Hai gia đình chúng ta đều suôn sẻ.

Có thật thế không?

Hà Doanh ngược nhìn con người đó.

Không có vẻ điên cuồng trong đôi mắt đỏ ngầu

Một đôi mắt màu nâu hạt dẻ đang nhìn cô.

- Uống sữa đi!

-Tôi không ...

-Uống sữa sẽ giúp em và con khỏe hơn mà.

-Anh là Hàn Lãnh Phong?

-Vâng!

-Sao đêm đó, anh lại làm vậy?

-Vì tôi không kiềm chế được mình.

Hà Doanh bật khóc

Tức tưởi

Cô chưa bao giờ khóc to đến vậy.

Chẳng hiểu sao hôm nay có thể khóc như thế này

Người đàn ông đã hủy hoại cuộc đời Doanh.

Nhưng cô không thấy hận anh ta?

Không căm ghét anh ta.

Không hiểu tại sao nữa.

-Có một vật quên trả lại cho em.

Trên tay Lãnh Phong cầm một chiếc dù màu đỏ

Chiếc dù...
Nửa năm trước
Dưới một mái hiên
Trong cơn mưa nặng hạt
Cô nũng nịu nói trong điện thoại
-Em mắc mưa rồi...Đến đón em đi....
Văn Bảo cười nhẹ trong máy.
-Ừm. Anh sẽ tới ngay.
Hà Doanh cười hạnh phúc.
Cô nhận ra bên mái hiên trong ngày hôm đó.
Không chỉ có một mình mình.
Một người nữa đang cùng trú mưa
Tóc ướt sũng.
Đôi mắt lững lờ thả theo những hạt mưa
Khi cô mỉm cười với anh ta.
Anh ta nhìn cô xa lạ.
Không đáp lại
Khiến Hà Doanh có cảm giác mình thật vô duyên
Văn Bảo đến.
Cô reo lên như trẻ con
Xe anh ẩm lấm
Hà Doanh sẽ không bị ướt
Còn người này
Trời vẫn đang mưa
-Anh cầm đi!
Cô dúm vào tay anh ta chiếc dù màu đỏ
-Chào anh!
Cô đã mỉm cười tạm biệt anh ta.
Đôi mắt anh ta không lững lờ theo những cơn mưa nặng hạt nữa
Mình vừa làm một việc tốt...
Và bây giờ...
-Anh là người hôm đó sao?
-Xin lỗi em...Cũng cảm ơn em vì chiếc dù hôm ấy...Rất nhiều....
LỄ CƯỚI
- Con muốn cưới Hà Doanh?
- Vâng

- Con nghĩ con bé sẽ chấp nhận sao?

- Cái thai trong bụng của cô ấy. Cuộc hôn nhân đã có một yếu tố quan trọng để thành hình rồi Vũ Lâm nhìn Lãnh Phong.

Khi nói chuyện với bà, nó chưa bao giờ biểu lộ cảm xúc.

Bao lâu rồi mẹ con bà không nói chuyện rồi nhỉ?

Con chào mẹ

Tốt ạ.

Chúc mẹ ngủ ngon

Lãnh Phong luôn nói những câu như thế

Đều đặn lặp đi lặp lại.

Ở Cty nó là một cái bóng

Một cái bóng không xuất sắc, không vượt trội.

Nhưng bây giờ bà mới để ý

Nó chưa hề làm sai bất cứ chuyện gì

Luôn tròn nhiệm vụ.

Không sai lầm!

Đêm đó

Ly rượu đó

Bà muốn người uống là Hàn Dương.

Sự mâu thuẫn sẽ tăng lên đỉnh điểm ngay trong nhà họ Hàn.

Hàn Dương hại người Văn Bảo- em họ mình yêu và sẽ cưới làm vợ.

Sóng gió không thể lặng

Gia đình họ Lâm trước chuyện này chắc cũng không thể giao hảo thân thiết với họ Hàn.

Mất đi một chỗ dựa.

Bây giờ Lãnh Phong cưới Hà Doanh

Vết thương từ từ khép miệng

Nỗi đau cũng qua

Họ sẽ càng thân thiết hơn.

- Không được!

-Vì sao không được ạ?

-Mẹ không muốn...

-Mẹ đã khóc...đã mắng chửi đứa con tội tệ của mình...Vì những gì con gây ra cho Hà Doanh. Và bây giờ mẹ không muốn bù đắp nó sao?

Bù đắp?

Bù đắp cho ai?

Ai sẽ bù đắp cho Vũ Lâm thời thanh xuân đã qua?

Một thời tươi đẹp nhất!

Cô đã oán thù...

Đã suy sụp biết bao nhiêu!

Con bé kia liệu đã chịu bao nhiêu đau khổ chứ.

Bù đắp

Thật tức cười!

-Chẳng có gì phải bù đắp cả con ạ! Họ là những kẻ thiếu nợ ta. Và họ phải trả, vậy thôi!

- Vậy thì mẹ hãy để con cưới Hà Doanh!

-...

- Mẹ từng nói. Đau đớn nhất không phải là mình phải trải qua thứ gì mà là cảm giác người thân của mình phải đau đớn trước mặt mình. Để con trai mẹ cưới con gái người đó về, chẳng phải cảm giác từ từ hành hạ, nhìn những người mình hận bất lực, yếu đuối trước mặt mình rất thú vị với mẹ sao?

-Con..

- Nếu đêm đó là anh Hàn Dương, mẹ chỉ có thể nhìn đằng sau cười khoái trá. Bây giờ là con, khác rồi mẹ à. Mang cô ấy về, bề ngoài tỏ ra nâng niu như ngọc, đằng sau nghĩ cách bày ra địa ngục trần gian...Sở trường của mẹ không phải là thế sao?

Cột chặt thêm

Để rồi từ từ bứt cho tan nát!

Hành hạ một viên ngọc quý...

Hả hê nhìn người yêu mến nó đau lòng.

Cười trên cái đau của họ.

Hàn Lãnh Phong...

Nó có thể nói ra điều ấy

Chỉ có bà ngây thơ nghĩ đó chỉ là cái bóng.

Lãnh Phong như một cơn gió lạnh buốt

Thổi qua

Khiến bà thoáng rùng mình.

Nhưng vẫn quyết định

-Mẹ sẽ nói chuyện với ba con!

5. Chương 5

- Em không đồng ý !

-Anh hiểu...

-Nếu Doanh Doanh muốn giữ đứa con, em sẽ đưa con sang Canada. Phụ nữ thời này không như khi xưa, con có thể làm lại từ đầu.

-Nhưng còn con và Văn Bảo...

Văn Bảo.

Đã có mấy cú điện thoại bà phải khóa laptop đi, bảo là Hà Doanh đang ôn bài cho kỳ thi cuối khóa nên không tiện gặp anh.

Tội nghiệp cho cả hai đứa.

Một gia đình như Văn Bảo, liệu có chấp nhận cô gái đã bị người ta cưỡng bức đến mang thai. Hà Doanh lại quyết định giữ lại đứa con, rồi đây đứa bé sẽ trở thành một chướng ngại lớn con bà trong quãng đời sắp đến. Văn Bảo không màng đến, nhưng gia đình của anh liệu có chấp nhận những dư luận không hay đang bàn tán cuộc sống của mình.

Một người phụ nữ đã có chồng, ly dị chồng vẫn được đánh giá tốt hơn người đàn bà không chồng mà lại có con.

Bất công là thế. Cuộc sống đang hướng về nam nữ bình quyền, nhưng tại sao lại có những người cứ nhắm vào bất hạnh trong gia đình người khác? Hà Doanh của bà ngây thơ là thế, non nớt là thế. Dù đã làm mẹ thì vẫn chỉ là một cô gái đang trưởng thành, liệu có thể chịu nổi những dư luận bên ngoài, can đảm mà sống tiếp hay không?

-Em hiểu tất cả....Nhưng mà con và Lãnh Phong...Lấy một kẻ đã gây ra chuyện tày đình...Liệu nó có làm được như lời hứa hôm nay, hay là chỉ là một cách nói để mình chấp nhận gả Hà Doanh cho nó?

Ông Võ Tường cũng nén tiếng thở dài.

Nhưng ông tin Lãnh Phong không nói dối.

Khi ông đến đón Hà Doanh ở bệnh viện, cô đã ngủ ... Bên cửa Lãnh Phong lặng lẽ ngồi đó...Ánh mắt gọi cho ông nhớ về một ngày của hơn 20 năm trước, khi ông mệt mỏi mở cánh cửa nặng nề, lòng rối bời không biết có nên tiếp tục cuộc hành trình mưu cầu hạnh phúc. Một dáng người đã quay lại. Cùng đôi mắt trong veo, ấm áp! Nói với ông:

-Anh uống trà nhé!

Hạnh phúc!

Ngất ngây...

Hạnh phúc đó là của ông...

Trọn vẹn

Vì nó.... Ông đã quay lại, cố vẫy vùng thoát ra khỏi sợi dây bốn phận đang thít chặt lấy mình. Dù đã làm một đứa trẻ bị tổn thương, gạt nó khỏi vòng tay yêu thương, để đôi mắt trong trẻo thơ ngây, nụ cười hồn nhiên bỗng chốc thành tiếng khóc. Đôi tay nhỏ bé cố quơ về phía ông mà không được. Không phải giọt máu của mình nhưng tim chẳng ngăn được cảm giác nhói đau:

- Em có thể để Bình Phong lại. Tôi sẽ nuôi nó...

-Nó chỉ sinh ra để làm nhiệm vụ trói buộc anh. Bây giờ sợi dây đã bị tháo tung rồi, cách tốt nhất là nên dứt nó ra...Như thế tốt cho anh và tôi hơn hết.

Vũ Lâm đã bế Bình Phong đi

Tiếng khóc, đôi mắt trong trẻo khuấy dần...

Để rồi băng đi bao nhiêu năm, sau lời tiết lộ của Vũ Lâm, ông mới ngỡ ngàng nhận ra Bình Phong không còn là Bình Phong nữa. Tia mắt trong veo, tiếng cười khanh khách khi nhìn thấy ông biến mất. Đối diện là tia mắt lạnh lẽo quét qua, xa lạ, lạnh lùng...

Nhưng rồi trong Bệnh Viện, ông đã thấy một ánh nhìn hoàn toàn khác.

Ấm áp, dịu dàng, trân trọng, nâng niu... Ông có cảm giác người ngồi cạnh con ông đang giữ gìn một viên ngọc vô giá mà suốt đời mình chưa có được...Vừa có ngưỡng mộ, lại vừa có thương yêu... Bất gặp ánh mắt

kia, ông không thể nghĩ chủ nhân của nó có lúc nở ra tay cường bức Hà Doanh để thỏa mãn cơn say dục vọng.

- Chúng ta nên để cho Doanh Doanh lựa chọn...Được hay không là quyền và suy nghĩ của con!

Quyết định!

- Mọi chuyện ba mẹ để cho con quyết định!

Quyết định thế nào?...Hà Doanh cũng không biết nữa.

Từ ngày xuất viện, cuộc đời cô như đang ở trong một đám sương mù mờ mịt. Chưa được 2 tháng, sinh linh bé nhỏ trong bụng Doanh chắc không thể hiểu rõ tâm tình của mẹ. Cái dáng vóc đó cũng chưa được hoàn thiện với hình dáng một con người...Nhưng đêm nào nhắm mắt lại cô cũng đều hình dung một đứa trẻ đang giơ tay về phía mình. Nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Bé gọi cô là mẹ. Con cô!

Và Lãnh Phong!

Người đàn ông đấy bây giờ không đáng sợ. Hà Doanh nhớ tới những lần gặp anh khi đi cùng Văn Bảo. Ấn tượng mờ nhạt, như hai người qua đường lướt qua nhau. Trước khi chuyện xảy ra, ngoài cái tên Hàn Lãnh Phong nghe hơi lạ tai, dường như cô không để ý tới con người ấy.

Anh ta là cha của con cô!

Có những giấc mơ chập chờn, Hà Doanh nhìn thấy Văn Bảo thản nhiên gỡ tay, quát vào mặt cô " Đồ phản bội". Như những cặp tình nhân có một trong hai người bội phản trong phim, anh không thèm nhìn đến cô, khinh bỉ, vô tình. Nhưng bản thân Hà Doanh không bao giờ hoảng sợ vì điều đó. Cô biết Văn Bảo sẽ không làm thế! Vì anh là Thẩm Văn Bảo...

Hà Doanh sợ một cơn mơ khác.

Văn Bảo ôm chặt lấy cô, xung quanh là những ánh mắt chế giễu của mọi người. " Thật là nhục nhã". Nội anh, người mà Hà Doanh luôn rụt cổ, lắc đầu mỗi lần sang nhà anh thăm hỏi -tay ôm lấy ngực " Con chọn đi, hoặc là nó, hoặc là cái nhà này". Một cô vợ bị người ta cưỡng bức đến mang thai, về nhà chồng với đứa con vô thừa nhận.Văn Bảo bị chê cười, ghê lạnh. Vì một cô gái như mình...Có đáng không?

Lấy tôi đi! Sau 6 tháng em sẽ được tự do!

Gái có chồng không hợp nhau vẫn tốt hơn một thiếu nữ mang thai hoang bị người ta cưỡng bức.

6 tháng!

Hà Doanh nhớ đến vẻ mặt người đàn ông nói câu này. Tưởng lạnh nhưng lại không làm cô cảm thấy sợ. Ánh mắt nhìn rất giống với ngày nào khi Doanh quay lại nhìn anh sau kính ô tô.Tin tưởng? Cô có thể tin một người đã mang bị kịch đến ỉnh, là người bất chấp mọi van nài, chỉ điên cuồng thỏa mãn mình trong cơn say dục vọng?

Tay Hà Doanh bắt giác run run.

Những con số điện thoại quay cuồng trước mắt. Giọng cô cũng nghe thật lạ lùng:

-Là tôi!

-Ừ!

-Tôi...tôi sẽ lấy anh. Sau khi tôi sinh con....Cám ơn anh!

Tiếng đặt máy khô khốc, Hà Doanh mở cánh cửa phòng. Ánh nắng tràn vào. Xoa chiếc bụng chưa hiện rõ sự hiện diện của một con người, cô lên tiếng:

-Mẹ ơi! Con muốn ăn cơm!

-Em suy nghĩ kỹ rồi à?

-Vâng! Tôi suy nghĩ kỹ rồi. Tôi sẽ lấy anh!

Lãnh Phong mỉm cười.

Nụ cười điểm nhẹ như một cơn gió thoảng. Nhìn Hà Doanh bằng đôi mắt vẫn lạnh lẽ, không cảm xúc, Phong nhẹ nhàng:

-Ngay tối nay chúng tôi sẽ sang nhà em. Đám cưới chúng ta nên tổ chức thật nhanh. Cái thai của em không che giấu mọi người lâu được đâu.

-Vâng!

Hà Doanh ngập ngừng chưa dám nói hết ý của mình. Cô muốn nói về lời hứa của anh ta. Phong quả thật sẽ không chạm vào cô? Giữa người đàn ông này và cơn ác mộng đời Doanh, có phải chẳng chỉ là một?

-Em còn muốn nói gì nữa không?

-Tôi....

-Tôi sẽ không đụng đến em, không làm em sợ nữa đâu. Đừng lo, cô bé!

Lãnh Phong bắt giắc võ nhẹ vào đầu cô.

Doanh khẽ né người.

Bàn tay rơi xuống...

Đôi mắt cô là sự sợ hãi.

Tay Phong buông thõng.

Giọng nói như hơi thở:

-Tôi về nhé! Tối gặp em!

Đêm đó....

Lãnh Phong nghe trong thân thể trào lên một khát vọng mạnh mẽ!

Môi cắn chặt!

Anh ôm lấy đầu.

Dòng nước xối vào mặt, mát lạnh vẫn không làm nguôi cái nóng bức điên người.

Trong cơn điên loạn, Phong đã chộp lấy một con dao.

Vết cắt rất sâu.

Máu chảy thành dòng, đỏ thẫm.

Cái đau lấn át phần nào cái nóng.

Lãnh Phong đã có thể đứng lên:

-Anh Dương ơi! Có ai tìm anh nè!

Ngay lúc ấy cô xuất hiện.

Đôi mắt trong veo...

Thấy Phong chảy máu tươi, cô hốt hoảng chạy đến.

Định hét lên

Phong chỉ muốn chặn cô không kêu lên nữa.

Nhưng mùi tóc thơm ngát.

Da thịt trắng ngà...

Quyến rũ và dịu ngọt.

Ký ức Phong quay về một chiều hôm đó
Cô đã mỉm cười trao cho anh chiếc dù màu đỏ.
Lần đầu tiên có người quan tâm, trao cho Phong một thứ mà không cần anh đáp lại bằng một điều gì.
Phong nhìn theo cô
Ngơ ngẩn
Cánh tay cầm dù thoáng run run.
Anh đã nhìn thấy cô thêm nhiều lần nữa.
Muốn trả lại cho cô chiếc dù.
Nhưng lại sợ...Sợ trả rồi sẽ không còn mối liên hệ nào với cô gái hồn nhiên đó.
Cô là một tờ giấy trắng.
Tinh khiết trong lành...
Nhưng cơn dục vọng đang bốc cao trong giây phút đó không cho phép Phong làm một người lặng lẽ trông theo cô nữa.
Bàn tay Phong đã đưa lên.
Tấm thân bé nhỏ run rẩy.
Những mảnh áo lả tả...
Tiếng thét...hòa cùng tiếng nhạc xập xình của đêm chiêu đãi.
Hà Doanh đã hoảng loạn kêu khóc và chống cự...
Một cái bạt tay không ngần ngại vung lên.
Cô tiểu thư mong manh ấy chưa bao giờ bị người ta đối xử tàn tệ vậy...
Cô sững lại.
Nằm yên trong phút chốc.
Và tan nát cuộc đời.
Cánh hoa chưa kịp nở đã bị phủ phàng làm tàn úa.
Hà Doanh lúc đó rất sợ
Rất đau...
Chỉ có Lãnh Phong thỏa thuê trong cơn mê đắm loạn cuồng.
Để rồi khi tiếng khóc thút thít, không dám lớn tiếng vang lên.
Hà Doanh lui vào một góc phòng.
Nước mắt và máu đỏ...
Chan hoài.
Đôi môi đỏ mọng sưng tấy, tấm thân nhỏ nhắn không thể che giấu những dấu vết nhằn tâm. Gương mặt tái xanh vẫn còn đó dấu 5 đầu ngón tay tàn bạo. Lãnh Phong đã gây ra chuyện tày đình, anh hiểu, nhưng cái đau hơn hết là ánh mắt cô nhìn mình đầy sợ sệt. Như một con thú bị thương trước lão thợ săn. Thà Hà Doanh hận Phong, đòi anh phải trả bằng mạng sống, Phong cũng vui lòng. Nhưng cô chỉ khóc. Mỗi dòng nước mắt như một nhát roi quất vào lòng anh, xót xa, đau đớn. Xin lỗi em! Xin lỗi em nhiều lắm Doanh Doanh!
Xin lỗi có ích gì?

Phong biết mình còn phải làm nhiều lắm. Món nợ ân tình anh đã vay cô. Thêm đứa bé mới tượng hình đó nữa. Hà Doanh sẽ hạnh phúc, sẽ lại mỉm cười như ngày đầu Phong đã quen cô...

6. Chương 6

Chuyện không thể làm gì khác.

Hà Doanh không muốn phá bỏ cái thai. Cô cũng không thể sống với một bí mật được giấu kín như thế suốt cả đời. Khi gương mặt xanh tái của cô ngẩng lên ột câu trả lời " Vâng", ông bà Vỹ Tường đã giao cho con quyền quyết định.

Lễ cưới?

Một hôn lễ vội vàng...Không, chỉ là một tờ giấy kết hôn được ký kết bởi hai con người xa lạ. Bây giờ đã là thời đại nào cho những lời đồn đoán đối với một cuộc hôn nhân nhanh như chớp...Hà Doanh là một thiếu nữ có chồng trên danh nghĩa. Cuộc sống của cô sẽ không có nhiều thay đổi, cho đến khi đứa bé chào đời.

-Em mệt không?

Trong đêm tân hôn lặng lẽ,Lãnh Phong nhẹ nhàng hỏi cô gái trước mặt mình...Dù chỉ là trên danh nghĩa, cô vẫn là người vợ của anh:

-Dạ không!

-Đói bụng không?

-Không ạ!

-Ăn một chút gì đi nhé...Tôi có để sẵn chén súp trên bàn.

-Vâng!

Lãnh Phong bước ra ngoài.

Anh giữ đúng lời hứa.

Giây phút đó Doanh chợt hỏi:

-Tôi muốn biết, tại sao?

Đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào Phong.

Khi anh nhìn lại cô thì Doanh không chịu nổi.

Mắt cô cụp xuống.

Thân vóc bé nhỏ hơi co về một phía cuối phòng.

-Không có gì đâu. Em ăn xong rồi ngủ đi nhé!

Lãnh Phong sẽ không trả lời.

Không bao giờ trả lời câu hỏi đó.

Thuốc là của mẹ anh bỏ vào.

Nhằm chuẩn bị ột âm mưu

Song Lãnh Phong là người uống nó.

Bản thân anh đã không thể khống chế.

Hay đúng hơn là không muốn khống chế.

Phong đã giữ chặt cô ấy trong vòng tay.

Buông xuôi, không cố gắng giữ lại một tia tỉnh táo.

Vì chính bản thân mình.

Không có gì oan ức cả.

Phạm tội!

Tiếng chuông điện thoại dồn dập.

Bên trong phòng, chiếc áo cô dâu đã được cởi ra.

Tiếng chuông trong túi hành lý Hà Doanh mang đến nhà chồng.

Phòng tắm có tiếng nước chảy.

Cô ấy không nghe.

Lãnh Phong cầm lấy điện thoại:

-Em hả Doanh Doanh? Anh đây! Anh

-Ngày mai anh về nhé? Tôi có chuyện muốn nói với anh!

Đâu chỉ một người đau...

-Anh Dương! Anh Dương!

Mắt Văn Bảo đỏ ngầu. Chiếc áo còn mờ dấu đường gió bụi. Hàn Dương mở cửa, ngõ ngàng:

-Sao em lại về đây?

- Sao tôi lại không về được chứ? Các người còn muốn giấu tôi đến bao giờ. Doanh Doanh đâu? Cô ấy đâu?

Doanh Doanh đã là một cô dâu nhỏ vô hồn.

Bước bên chú rể lạnh lẽ không cảm xúc.

Một cuộc hôn nhân khiến không ít người ngạc nhiên.

Nhưng rồi thôi...

Đâu có gì quan trọng.

Con trai của nhà Họ Hàn cưới vợ

Nhưng đó chỉ là một đứa con nuôi.

Không quan trọng!

Bây giờ Hàn Dương mới mơ hồ cảm nhận cái lạnh lùng của cái thế giới mà Lãnh Phong đang sống. Vì tương lai và mộng ước của mình, anh không tham gia công việc kinh doanh của gia đình. Lãnh Phong từ khi tốt nghiệp đại học đã theo ba anh vào làm trong công ty. Chức vụ của Phong không mấy gì quan trọng. Cũng có ít người coi trọng anh bởi họ biết thân phận con riêng của Phong trong nhà họ Hàn. Đám cưới nếu không vì ba của Hàn Dương, có lẽ cũng ít người lui tới:

-Doanh Doanh đang ở bên nhà nội. Cô bé vừa đám cưới hôm qua.

-Các người...Các người thật là quá đáng!

Văn Bảo hét lên trong cảm phần tội cùng. Nếu không có cú điện thoại đó, anh vẫn là một con bù nhìn chẳng biết mấy may gì. " Doanh đang tập trung ôn tập, đợi em nó thi xong sẽ liên lạc lại"

Vậy mà anh cũng tin!

Bảo cười cho cái hơi hợt và vô tâm của mình.

Cười cho những tháng ngày bị người ta lừa gạt.

- Tôi sẽ gặp Doanh hỏi cho rõ. Nhất định phải hỏi cho rõ!

Văn Bảo phóng đi!

Hàn Dương khẽ thở dài...

Đêm trước khi đón dâu.

Anh đã thấy Lãnh Phong loay hoay với nồi canh nhỏ...

Cả đêm Phong không ngủ.

Lễ cưới!

Cô dâu và chú rể không hề có một nụ cười.

Anh quay vào trong.

Mong cuộc đời không dồn ép Doanh thành vô cảm, để cô được sống với cái tuổi thanh xuân thơ trẻ của mình...

Buổi sáng ở Hàn gia.

Hà Doanh có vẻ không được tự nhiên khi bước xuống.

Không khí khác hẳn ở nhà cô.

Những ánh mắt nhìn Doanh chăm chú:

-Thưa ông nội...Thưa ba, thưa mẹ, thưa cô..Chúng con mới xuống!

Hà Doanh lập lại theo Lãnh Phong một cách máy móc.

Đáp lại cô là những cái gật đầu...

Không khí lạnh nhạt

- Hai đứa định đi đâu hưởng tuần trăng mật?

Chỉ có ông Hàn lên tiếng.

Cả bàn ngẩng lên:

- Chúng con không có dự định gì đâu ạ! Công việc của con ở cty vẫn còn nhiều. Doanh Doanh cũng không được khỏe ạ!

-Tốt nhất là đừng đi đâu. Phụ nữ có thai không nên đi xa!

Những cái liếc mắt sắc bén.

Hà Doanh không dám ngẩng lên.

Cái không khí lạnh lẽo và ngột ngạt này...

Khác quá!

-Nhà ngoại anh chán lắm, nên anh Hàn Dương mới dọn ra ngoài sống.Mỗi lần về đó là anh thấy ngột.

Hà Doanh nhớ lại lời Văn Bảo từng nói.

Ngột ngạt và lạnh lùng.

Cô sẽ phải sống ở đây một thời gian.

Phải chịu đựng thôi

-Vâng ạ!

Doanh mỉm cười...

Đâu ngờ có một ánh mắt đang chăm chú nhìn cô.

Lãnh khốc!

-Thưa ông chủ...Có cậu Văn Bảo đến tìm ạ!

Đâu chỉ một người đâu.

Đôi tay đang cầm muống của Hà Doanh run rẩy

Văn Bảo đến đây

Cô phải làm thế nào?

Một bàn tay chợt nắm lấy tay cô...

Nhè nhẹ

Như an ủi...

- Thưa ngoại...

Văn Bảo bước qua cửa.

Doanh Doanh của anh ngồi đó.

Bên cạnh là Lãnh Phong.

- Con mới về à?

- Lâu rồi không gặp, trông con ốm đi nhiều đó Bảo!

-Dạ...

Mắt Văn Bảo không rời Hà Doanh đang cúi mặt.

Đau!

Cái đau bao trùm lấy toàn thân, khiến anh ngạt thở. Không biết cố ý hay vô tình, Vũ Lâm nhìn sang Hà Doanh:

- Chắc cháu cũng biết Doanh Doanh rồi. Đây là vợ mới cưới của Lãnh Phong. Cũng do chút gấp rút nên chúng cưới nhau mà không đợi cháu về được....Cháu đừng phiền nhé!

Không còn là cái nhói đau nữa.

Nó là một nỗi lòng tê tái.

Văn Bảo đã không còn đứng vững nữa. Sự phẫn hận, đau khổ dâng trào khiến anh muốn ngạt thở. Bàn tay Hà Doanh với chiếc nhẫn cưới lấp lánh, đáng lẽ sẽ là do anh đeo vào. Nhưng giờ đây...Khốn kiếp!

- Khốn nạn!

Một cú đấm như trời giáng không đoán trước nhắm thẳng vào mặt Lãnh Phong. Không tránh né, anh mất thăng bằng, ngã nhào trong bàn. Chưa trút hết giận dữ, Văn Bảo lao đến thật nhanh, túm lấy áo Phong:

- Mày là thằng khốn nạn. Rõ ràng mày biết Doanh Doanh và tao có quan hệ gì mà. Sao mày làm vậy? Đồ khốn kiếp!

Lại một cú đấm...Buổi cơm xum họp trở thành một đồng hồ hỗn loạn. Mọi người nhanh chóng can ngăn, kéo Văn Bảo khỏi cơn phẫn nộ. Nước mắt Hà Doanh lăn chã rơi. Cô đau đớn nhìn anh gào thét...Một bên khoe miệng của Lãnh Phong rỉ máu...Đập mạnh chiếc ghế xuống bàn, giọng ông cụ oai nghiêm:

- Thôi đi! Đúng là không ra thể thống gì mà...

- Văn Bảo...Cháu về đi. Có gì từ từ mà nói!

- Về đi!

Ông cụ giận dữ bỏ lên phòng trong khi Văn Bảo bị mọi người kéo ra ngoài. Trong ánh mắt còn lại của những người trong phòng khách, đều là những ánh mắt bén nhọn như dao hướng về phía Hà Doanh... Cô chỉ biết khóc mà thôi. Lau nhẹ những giọt lệ trong suốt như pha lê, Lãnh Phong nhẹ nhàng:

-Lên phòng đi em! Tôi đưa em về thăm mẹ....

7. Chương 7

Đằng sau sự phẫn nộ.

- Ai là tác giả của cú điện thoại đó?

- Con!

- Con định diễn màn kịch này thế nào? Mẹ bắt đầu có hứng thú rồi đó!

Lãnh Phong nhếch môi...

Lần đầu tiên đôi mắt vốn lãnh đạm ấy xuất hiện một tia cảm xúc:

- Mẹ cứ chờ đi. Cũng còn nhiều chuyện hay lắm!

Tàn nhẫn hay lãnh đạm?

Vũ Lâm không nắm được tâm tư đứa trẻ trước mặt bà. Dù Lãnh Phong đã lớn, nhưng mười mấy năm rồi, trong mắt bà nó vẫn luôn là một đứa trẻ. Bà chưa bao giờ nghĩ sẽ cùng nó thực hiện kế hoạch trả thù. Dù giờ đây, nó đã từng bước cho bà thấy, con người bên trong vốn không hề đơn giản của mình.

Vì sao?

Bà chưa hề ôm lấy nó.

Chưa hề hỏi han nó...

Chưa hề thức trắng đêm khi nó bệnh.

Mà hình như từ trước đến giờ Lãnh Phong chưa hề bệnh...

Hay ít ra nó chưa hề tỏ ra mệt mỏi trước mắt mọi người.

Năm 18 tuổi, bà nhớ trong buổi họp gia đình, khi chồng bà hỏi " Con muốn thi vào trường nào", nó đã nhẹ tênh " Vậy ba muốn con thi vào trường nào ạ?"

Hoài bão và ước mơ?

Lãnh Phong chưa hề nói với ai về điều ấy. Nó làm mọi việc theo ý thích của mọi người. Con cháu họ Hàn phải làm những gì, Lãnh Phong đều làm theo tất cả những điều ấy. Thực hiện và hoàn thành nó một cách không sai sót, đó chính là Hàn Lãnh Phong, cái bóng mà hầu như mọi người đều đã muốn lãng quên.

- Phong này!

- Vâng?

- Không có gì!

-Con ra ngoài một chút đây!

- Đi đón Hà Doanh à?

-Không ạ!

Văn Bảo đang chờ anh!

-Xin lỗi tôi tới trễ.

- Mày không phải muốn ăn thêm vài cú đấm nữa chứ?- Văn Bảo khinh bỉ nhìn kẻ trước mặt mình. Cú đấm vẫn còn in dấu rành rành trên mặt hắn ta. Nhưng cú điện thoại hẹn gặp sau đó của Lãnh Phong đã làm anh nén cảm hờn mà đến đây. Để xem hắn muốn giở trò gì:

-Đánh tôi, anh được gì?

Lãnh Phong nhẹ nhàng và điềm tĩnh hơn bất cứ ai. Quan hệ hai bên dù không thân thiết, có gặp cũng chỉ là những câu chào hờ hững nhưng Văn Bảo vẫn không hiểu nổi thái độ của Lãnh Phong trong lúc này:

-Dù anh có đánh chết tôi thì vẫn không thay đổi được gì. Hà Doanh là vợ của tôi, và hiện giờ cô ấy đang mang thai con của tôi.

-Mày...

-Tôi không cố tình gọi lại đau khổ cho anh đâu. Hà Doanh vốn không yêu tôi. Nhưng bây giờ cô ấy lại mang thai con của tôi. Và nó là một đứa con hoang, nếu không có cái đám cưới này...

- Mày định nói, mày đang cứu vớt cuộc đời cô ấy ư?

-Không...Tôi chỉ làm tròn trách nhiệm, sửa bớt những sai lầm của chính mình. Anh cũng hiểu, nếu tôi không cưới Hà Doanh, không chịu trách nhiệm cho những việc tôi làm, cuộc đời cô ấy sẽ ra thế nào rồi chứ?

-.....

- Anh có thể cảm thấy ảm ức. Anh có thể tự hỏi” Sao cô ấy không gọi cho anh lúc xảy ra chuyện?”. Thăng thẩn mà nói, lúc đó anh sẽ làm gì nếu cô ấy gọi anh?

Một câu hỏi hết sức thực tế.

Văn Bảo chắc chắn sẽ quay về.

Mọi chuyện đều là một tai nạn...

Anh sẽ ôm cô vào lòng

An ủi

Và...

-Nhận đứa bé trong bụng làm con. Bỏ qua mọi chuyện, cho Doanh Doanh một cuộc sống hạnh phúc?...

Có được không?

Văn Bảo nhìn Lãnh Phong.

Lần đầu tiên hắn nói chuyện với anh...

Không hề đơn giản:

-Nhà ngoại, anh có thể không quan tâm. Nhưng ba anh, mẹ anh? Họ Thắm nhà anh sẽ để cho anh bất chấp tai tiếng gia đình, cưới một cô gái đang có thai hoang, nuôi thằng bé như con cháu mình suốt đời. Được chứ?

Mọi câu hỏi đều không có câu trả lời.

Miệng Văn Bảo đắng chát.

- Tôi cưới Hà Doanh. Cô ấy sẽ là một cô gái đã có chồng. Cô ấy sinh con cũng là lẽ tự nhiên. Nếu vợ chồng tôi có mâu thuẫn và chia tay...thiên hạ cũng xem như một chuyện thường tình. Khi đó nếu anh vẫn còn yêu, anh có thể cưới cô ấy mà không ngại người ta đàm tiếu, chỉ trở sau lưng anh. Anh đồng ý chứ?

-Tôi...

-Hà Doanh vốn không yêu tôi. Sẽ không có chuyện gì giữa chúng tôi đâu. Mong là tình yêu của anh đủ mạnh để chở che và cho Doanh Doanh hạnh phúc. Tôi chỉ muốn nói vậy thôi. Anh đừng làm mọi chuyện rối lên bằng sự tức giận của mình nữa. Vậy nhé!

Lãnh Phong hoàn toàn chủ động.

Văn Bảo chợt thấy mình còn quá trẻ con...

Anh nhớ lại cục diện mình đã gây ra.

Doanh Doanh đã khóc...

Cô đang sống với những người đó...

Vậy mà anh lại làm cho cuộc sống của cô không được bình yên.

Chỉ để thỏa mãn cơn giận dữ của mình.

Ngốc nghếch!

Lỗi của anh!

Tiếng chuông cửa...

Vỹ Tường ra mở cửa:

-Thưa ba...

Hà Doanh đang ngồi trên sofa với mẹ. Thấy Phong, cô lúng túng thấy rõ, vẻ mặt không còn được tự nhiên:

- Thưa mẹ....

-Ừ. Doanh Doanh đang ngồi chơi với mẹ. Cháu...à...con ngồi đi!

- Con ghé đón Doanh Doanh về.

-Em ở chơi thêm một chút nha. Em...

- Cũng trễ rồi đó Doanh. Nhà anh có thói quen dùng cơm chiều lúc 6 giờ, đi thôi em!

-Con theo chồng con về đi Doanh. Hôm nào sang thăm ba mẹ cũng được mà.

-Dạ!

Nhìn con gái lưu luyến không rời, Bà Kiều Anh không nỡ rời xa. Nhưng cô đã là vợ của người ta...Tuy là theo lời Doanh, Lãnh Phong đã làm tròn lời hứa với cô, không hề đụng tới Doanh trong đêm hoa chúc:

- Thưa ba mẹ con về...

Biệt thự của Hàn gia nặng nề hiện ra, Lãnh Phong nắm nhẹ tay cô, dịu dàng:

-Không có gì đâu. Tất cả rồi sẽ qua thôi mà.

Bên trong phòng khách, hầu như đều có mặt mọi người. Cả hai bước vào, đón tiếp họ là những ánh mắt lạnh nhạt:

- Thưa ba mẹ....Thưa cô, đừng, chúng con mới về!

-Về là tốt rồi. Khởi đời nữa. Di Thâm, lên mời ông xuống, chúng ta ăn cơm.

Người vừa lên tiếng là Hàn Chỉ Thúy, cô em kế của Hàn Gia Thiết. Sống chung một gia đình, nhưng bà không hề thích hai mẹ con Lãnh Phong. Đứa con hoang, người đàn bà hèn mọn...Lấy tư cách gì mà ngồi cùng bàn, cùng mâm với những người sinh ra trong nhà họ Hàn này?

- Con về nhà vui không Doanh?

-Dạ...vui ạ?

-Ba mẹ con vẫn khỏe chứ?

-Dạ...Ba mẹ con bình thường ạ!

- Chị dâu ơi...Nó mới lấy chồng một ngày, có xa xôi gì đâu mà hỏi tới hỏi lui...Hay là....- Bà Chỉ Thúy nhếch môi- Mượn lời hỏi thăm đều tìm hiểu chuyện tình xưa.Tôi nghe nói ngày xưa bà chị và ba cháu Doanh từng là thanh mai trúc mã, thậm chí định hôn rồi...

Mặt Vũ Lâm biến sắc...

Trí Dinh- chồng Chỉ Thúy kéo tay vợ, nhắc nhở:

-Em...Hết chuyện rồi sao...

- Tôi nói không đúng sao? Chuyện của hai người, ai mà không biết...Người ta có câu...

- Thôi đi!

Ông Hàn đã xuống tới nơi. Quét tia mắt lạnh lùng nhìn khắp bàn, ông cụ chống chiếc gậy, ngồi xuống bàn:

-Tôi bữa cơm mà còn nói chuyện phiếm gì. Ăn cơm đi!

Và cơm lên miệng, Hà Doanh nghe có cái gì đó đắng chát ở đầu lưỡi. Cô hoang mang trước những lời vừa nghe thấy. Ba cô và mẹ Lân Phong??? Quá khứ họ là gì? Chuyện sao cứ nửa hư nửa thật???

- Nghĩ gì vậy?

-Dạ?

Thấy Hà Doanh ngồi thừ trong một góc giường, Lân Phong khẽ hỏi:

- Sao em có vẻ thẫn thờ vậy?

- Anh....anh có biết chuyện ba mẹ của chúng ta không? Lời cô Ba nói...

- Có biết...

- Ba mẹ chúng ta...??? Ý tôi là...

- Có thật đấy. Mẹ tôi là con gái của luật sư Phan Vũ Kỳ, vốn là bạn tốt của ông bà nội em. Mẹ tôi từng định hôn với ba em, thậm chí đã định ngày hôn lễ.

- Nhưng tại sao?

-Chuyện đó không liên quan tới chúng ta. Em có mệt không?

-Tôi...

- Em mang thai cũng 10 tuần rồi. Tôi có lên Internet xem, giai đoạn này em bé đang hình thành, cơ thể người mẹ rất mệt mỏi. Em thấy trong người thế nào?

- Không có gì...Tôi rất khỏe...

- Em ăn lúc này rất ít. Có cần ăn thêm cái gì không? Tôi mua cho em...

- Không cần đâu. Tôi ăn no mà...

-Ngoài bản thân còn có đứa con trong bụng nữa. Nếu đã nhất quyết sinh nó ra, em sẽ phải cố sinh nó hồng hào khỏe mạnh. Nếu không sẽ có lỗi với con đấy...

Lân Phong mỉm cười.

Hà Doanh nhận ra bên trong đó là bao nhiêu ám áp.

Cô chợt nghe giọng mình nhẹ tênh:

-Vâng. Tôi muốn ăn cháo bát bửu...Rất muốn ăn!

8. Chương 8

Văn Bảo suốt đêm không về.

Phờ phạc và mệt mỏi, anh chỉ muốn ngủ một giấc. Một giấc ngủ không mộng mị, không ưu phiền. Nhưng giây phút nhìn thấy mẹ ngồi bên salon chờ đợi, gương mặt phờ phạc, Văn Bảo lại thấy tim mình nhói lên.

-Mẹ!

-Con về rồi à?

Không một lời trách móc, Hàn Ngọc Anh nhẹ nhàng vỗ vào chỗ bên cạnh mình:

-Lại đây ngồi đi con.

-Mẹ...

-Mệt lắm đúng không? Con đã gặp Doanh Doanh chưa?

-Con gặp rồi...Con...

-Tình hình này con chỉ làm cho con bé khó xử thêm thôi. Bỏ đi con!

-Con không cam tâm mẹ ơi! Phải chi Doanh Doanh không còn yêu con, phải chi cô ấy phản bội con. Đàng này...Cả hai chúng con đều không có lỗi gì. Tại sao chúng con lại ra nông nổi này hả mẹ.

Văn Bảo khóc.

Những giọt nước mắt đàn ông mặn chát.

Bà Ngọc Anh dịu dàng ôm lấy con.

Đứa con trai lần đầu tiên đối diện với khổ đau của bà.

- Không sao đâu con. Rồi chuyện sẽ qua thôi mà.

-Lãnh Phong đã hứa với con...Khi Hà Doanh sinh con, hai người sẽ ly dị. Lúc đó không có gì ngăn cản con và Doanh Doanh nữa.

- Con đừng khờ quá...Còn ba con, còn gia đình bên ngoại con.Bản thân con có thể chấp nhận được chuyện Doanh Doanh từng là vợ của người khác sao? Có thể bây giờ không có chuyện gì nhưng thời gian qua, đó sẽ là một cái gai trong lòng con. Con hiểu không?

-Mẹ yên tâm. Cậu hai và vợ hai đều đang rất hạnh phúc. Doanh Doanh chỉ vướng vào một tai nạn. Con tin chúng con đủ sức vượt qua mọi chuyện mà. Con lên phòng đây...Mẹ mới sang còn mệt, cũng nghỉ ngơi đi mẹ nhé!

-Văn Bảo!

Đứa con cứng đầu.

Bà khẽ thở dài.

Rất giống anh hai của bà.

Giây phút đưa chị dâu của bà về nhà ra mắt. Một người phụ nữ tuổi đã quá 30, tay dắt theo một đứa trẻ chừng 10 tuổi. Gương mặt cả hai đều nhợt nhạt. Người phụ nữ có vẻ rụt rè và cam chịu nhưng lòng tự trọng rất cao, không chấp nhận lòng thương hại. Đứa bé tuy còn nhỏ nhưng đôi mắt lại như một mặt hồ không gợn sóng. Nó không quan tâm gì đến câu chuyện, cứ đứng yên như một cái bóng, bình thản, lặng lẽ:

-Con tên là gì?

-Con là Lâm Lãnh Phong.

-Từ nay con sẽ mang họ Hàn. Hàn Lâm Lãnh Phong.

-Dạ!

Không có vui mừng.
Không có xúc động.
Nụ cười đứa bé.
Lạnh căm căm.
Văn Bảo của bà lại sôi nổi, tràn đầy nhiệt huyết như thế.
Như ngọn lửa.
Doanh Doanh như một dòng nước trong lành.
Lửa sẽ tắt ngấm khi gặp nước.
Nhưng băng sẽ làm đông lạnh nước.
Chuyện của ba đứa trẻ.
Không đơn giản một chút nào.
Chập chờn...chập chờn....
Vũ Lâm chợt thấy trước mắt mình hiện lên một khung cảnh quen thuộc.
Cô gái đó...Là bà...
Áo trắng, nụ cười tươi tắn...
Người đàn ông đó đã mỉm cười, trao vào tay nàng thiếu nữ vừa bước qua tuổi 20 chiếc nhẫn đính hôn tuyệt đẹp.
Sau đó:
-Anh sang Hàn Quốc chỉ 1 tháng thôi...Đừng lo...
Cô gái ngồi đợi hằng ngày bên chiếc điện thoại...
Cho đến 1 ngày, nó không reo nữa...
Cô như phát điên trong tuyệt vọng, khóc lóc, gào thét...Để rồi bay sang nơi xa lạ ấy...
Xe anh rơi xuống vực sâu.
Cô như hóa điên trong cơn tuyệt vọng...
Chân đau buốt vì dẫm vào đá, để có thể nhìn thấy anh, một mảnh xương tàn cũng được, chỉ cần ôm được anh thôi...
Xe trống rỗng...
Anh đã bị thú rừng ăn mất...
Hay là...anh vẫn sống?
Lại khắp khởi hy vọng, lại tìm kiếm, lại tuyệt vọng khóc giữa đêm.
Anh ơi!
Cô không còn biết đến thời gian nữa...
Dù cố gắng kiên cường, ôm ấp hy vọng anh sẽ trở về...
Anh đã trở về:
-Xin lỗi em...Vũ Lâm...Anh đã cưới vợ...Cô ấy là người đã chăm sóc anh suốt thời gian đó. Cô ấy là Mã Kiều Anh!
Cưới vợ?

Em có lỗi gì?

Em đã làm gì nên tội?

Mất trí nhớ, quên lãng em và yêu người khác, sao bây giờ nhớ lại, anh lại chẳng nhớ rằng em đã từng đeo nhẫn cưới của anh.

Nói quên là quên sao? Lâm Vỹ Tường...Anh nói bỏ là bỏ sao? Anh nói xin lỗi là xin lỗi sao?

Tôi không tha thứ..Không tha thứ cho các người đâu.

Cô đã buộc người đàn bà ấy phải chính mắt nhìn thấy cảnh chồng mình nằm bên, ôm ấp một cô gái khác...

Cô phải giành lại anh...Phải mang anh về lại với mình.

Tôi là người đến trước mà...

-Xin lỗi Vũ Lâm...anh sẽ bù đắp cho em...Nhưng anh không thể cưới em được...

Không cưới tôi, vì anh không còn yêu tôi?

Không sao!

Anh cũng không thể nào cưới cô ta được.

Tôi đã mang thai...

Đứa trẻ dành để ràng buộc anh không có trong đêm đó, nhưng có làm sao...Tôi có thai, và anh phải nhận nó, vì nó mà tiếp tục đến với tôi.

Cô ta không có được anh đâu...

-Nó không phải là con anh. Hôm nay anh đã đưa nó đến bệnh viện rồi.

Khốn nạn!

Anh quay lưng, không thương tiếc...

Nó khóc, nó gào, nó mong anh bồng nó, anh cũng không dừng lại.

Anh tàn nhẫn lắm.

Nó không phải là con anh...

Tại sao đôi mắt đó lại giống anh như vậy. Tại sao nó lại có nụ cười hiền đến thế? Tại sao nó không bao giờ nhìn tôi đầy oán hận? Bao giờ cũng là cái nhìn thương cảm, thương cảm chứ không yêu:

-Mẹ say rồi...Đi ngủ đi mẹ!

Tôi không say.

Anh mới say...

Hôm nay nó đó, đứa con mà anh từng ruồng rẫy đó, nó vùi dập bảo bối của anh, nó làm con bé niềm tự hào của anh phải mang thai trước khi cưới đứa con trai mà mình yêu tha thiết.

Nợ cha con trả.

Anh sai rồi, Lâm Vỹ Tường ơi!

-Mẹ!

Có tiếng ai đang nói:

-Ai...ai đó?

-Mẹ vào phòng nghỉ đi...

-Hôm nay mẹ vui lắm...Rất vui...

-Vâng...Vào phòng ngủ đi mẹ!!!!

-Giúp mẹ hành hạ con bé đó thật tốt- Lãnh Phong, nhớ đó...Hành hạ!

Ngày mai thôi mẹ ơi!

Trả thù và vay trả...

Bao nhiêu năm rồi mẹ vẫn chưa thấy chán sao?

-Vào ngủ đi mẹ...Dượng sắp về rồi.....

Sáng sớm Vũ Lâm chưa thức dậy thì đã có tiếng gõ cửa:

- Ai đó?

-Là con ạ!

-Vào đi!

-Có chuyện gì mà sáng sớm con đã....- Không đi làm sao?

Nhìn thấy đôi mắt ấy là bà như phát điên lên được...

Tĩnh tại, an bình...

Không đoán được nó muốn làm gì?

-Mẹ dậy đi!

-Mẹ mệt lắm...Không có gì thì mẹ ra ngoài đi!

-Con muốn bàn với mẹ một chuyện.

-Chuyện gì?

-Mẹ giúp con đoạt lấy Hàn gia ...Con muốn tham gia trả thù cùng mẹ...

-Con...

Vẫn lặng lẽ...

Nó muốn gì?

-Con thật là ngốc...-Bình tĩnh lại, Vũ Lâm cười khẩy- Con biết thân phận của chúng ta ở đây là gì mà...Hàn gia...có chỗ cho người ngoài chúng ta xen vào sao?

-Chứ không phải mẹ và dượng Ba bao lâu nay âm mưu những điều gì đó sao? Chỉ bòn rút vài chục triệu của Hàn gia, giống như muối bỏ bể. Với con người mờ mắt chỉ với số tiền ít ỏi đó, mẹ nghĩ sẽ giúp mẹ trả thù được cha vợ của con sao?

-Con...

Nó đã biết...

Chuyện mà bấy lâu nay bà nghĩ mình rất khôn khéo che giấu. Bà biết ơn chồng- Hàn Gia Thiết, nhưng bà cũng hiểu, ông sẽ không bao giờ cùng bà thực hiện kế hoạch trả thù.

Bà đã chọn người đàn ông đó.

Hắn ta vì tiền mới cưới Hàn Chỉ Thúy. Bà không cần tiền, bà muốn lợi dụng Hàn gia chống lại Lâm gia...Muốn cho Lâm Vỹ Tường ném cái mùi mất đi mọi thứ. Khi ông không còn gì nữa, liệu cái tình nghĩa mặn nồng của con, của vợ có còn không?

Nhưng bà đã chọn phải một người quá tham lam.

Phương Đạt yêu tiền hơn mọi thứ. Năng lực hắn có hạn, chỉ dừng ở chỗ rút đi vài triệu bạc...Đã mấy năm, không tiến triển được gì...

-Con là con ruột của mẹ...Mẹ nên tin tưởng con trai của mẹ chứ. Phải không?

-Con thực sự muốn giúp mẹ trả thù?

-Đã bao lâu rồi...Mẹ đừng khóc nữa...Đến lúc rồi...

Hàn Lãnh Phong dịu dàng ôm lấy bà...

Bàn tay nó lạnh...

Khiến Vũ Lâm thoáng rùng mình.

Bà sợ...sợ ngay cả đứa con mình chưa bao giờ hiểu được:

-Mẹ xin lỗi...Phong à...Mẹ xin lỗi...

-Con hiểu mà...Mẹ ơi!

Tay bà chạm vào lưng nó.

Gồ ghề...

Lập tức buông ra.

Bà nhớ tới một chút gì đó loáng thoáng, mập mờ:

9. Chương 9

-Đồ khốn nạn...Ai ày khen bọn chúng tốt? Ai ày lấy đồ của bọn chúng? Khốn nạn....Tao đánh mày...Đánh chết mày...

Đứa con này bà luôn xem là đối tượng ình trút giận.

Hình như bà đã đánh nó, đánh rất nhiều...

Không bao giờ nghe nó khóc...

Không bao giờ nghe nó gào lên trong bi phẫn:

-Tôi hận bà...

Những lúc tỉnh táo hiếm hoi, bà luôn bắt gặp một ánh mắt đằm đằm, dịu dàng nhìn mình:

-Mẹ uống nước đi!

Nhưng sau này khi thời gian đa số là tỉnh táo.

Bà lại không còn nghe cái câu đó nữa.

Ánh mắt nó không còn sự dịu dàng.

Từ bao giờ, nó đã lạnh như băng?

-Con muốn mẹ giúp con điều gì? Nói đi!

Kế hoạch trả thù đã được mở màn.

Ngoài Hàn Gia Thiết mãi cán nhưng quá do dự, Hàn Gia này còn có những ai?

Hàn Dương không quan tâm tới chuyện kinh doanh của gia đình...

Hàn Ngọc Anh có chồng thì phải theo chồng.

Hàn Chỉ Thúy chỉ biết ganh tỵ và chua cay, thêm một Phương Đạt ham hố vinh hoa phú quý.

Đứa trẻ lặng lẽ âm thầm trong bóng tối...

Không sai lầm...Chưa từng phạm sai lầm...Bao giờ cũng làm tròn trách nhiệm của mình.

Trả thù...

-Hứa với con...Những ngày Doanh Doanh còn ở đây, mẹ không làm chuyện gì cho cô ấy đau lòng....Được chứ?
Buổi tối, Hàn Gia Thiết có vẻ rất vui:

- Uống với anh chút rượu đi Vũ Lâm...

Cười khê, Vũ Lâm giúp ông cởi áo khoác, giọng nhẹ nhàng:

-Sao hôm nay anh có vẻ vui vậy?Chuyện ở Cty à?

-Ừ...Mà anh cũng phải chúc mừng em nữa đấy.

-Chúc mừng em- Bà ngạc nhiên- Em vẫn vậy mà. Có gì phải chúc mừng?

-Là con trai bảo bối của em thôi. Từ ngày cưới vợ đến nay, Lãnh Phong rất chăm chỉ làm việc. Hôm nay công ty mới dành được một hợp đồng lớn mà công lao phần lớn thuộc về Lãnh Phong. Nó đã làm việc đêm ngày để theo kịp dự án...Ba vui lắm, hôm nay khen ngợi nó trước mặt toàn bộ cổ đông....Tính ba em biết mà...Được ba khen, không phải là dễ đâu.

-Vậy à?

Bà Vũ Lâm cũng phải ngạc nhiên trước những điều Lãnh Phong làm được.

Nó bước ra cái bóng của chính mình, những nụ cười đã xuất hiện nhiều hơn, tuy bà cũng biết- đó chỉ là nụ cười diễn kịch.

Vị thế hai mẹ con của bà đã thay đổi ít nhiều trong nhà họ Hàn. Những bữa cơm, cô ba cũng không còn dám xách mé, ông Hàn đã lắng nghe lời của Lãnh Phong khi nhận xét về công việc.

Một đứa trẻ thông minh, khi thoát khỏi cái lớp ẩn mình thì cũng thật là đáng sợ.

-Lãnh Phong làm được việc là em vui rồi. Quả thật mẹ con em chịu ơn anh nhiều lắm...

-Khờ quá! Em là vợ anh mà...Sao lại nói tới 2 tiếng đó chứ.

Nụ cười và ánh mắt đầy âu yếm.

Tại sao không phải là của Vỹ Tường?

Thì ra không phải lúc nào thời gian của là liều thuốc tốt, có thể làm con người quên đi mọi nỗi đau...

-Em đi lấy rượu.Anh đi tắm đi!

- Anh đi tắm đi!

-Ừ...

Hà Doanh bỏ chiếc khăn quàng đan dở xuống, nhẹ nhàng nói với Lãnh Phong.

-Em đan cho con à?

-Vâng- Hà Doanh vui vẻ nhìn sản phẩm sắp thành hình trong tay mình- Mấy hôm trước em về mẹ, mẹ chỉ cho em.Tuy chưa có đẹp lắm, nhưng có lẽ làm đi làm lại sẽ đẹp hơn.

-Ừ...

Nhìn Lãnh Phong, bỗng chốc lòng Hà Doanh dâng lên một tình cảm lạ.

Cầm kích anh!

Cái thai càng lớn, thời gian bên anh càng dài, Hà Doanh có đôi lúc tự hỏi, chuyện Lãnh Phong đêm đó có phải là do một sai lầm nào đó của số phận không?

Anh ân cần chăm sóc cô, dịu dàng nhưng vẫn giữ cho hai bên một khoảng cách.

Trân trọng!

- Anh Phong ơi! Em ...cũng đan cho anh một chiếc khăn nha?

Lãnh Phong khựng lại.

Mỉm cười:

-Ừ.

Sau khi Doanh sinh con, mọi thứ sẽ trở lại đúng như vị trí của nó. Toàn bộ tiền Lãnh Phong kiếm được đều sẽ được chuyển sang tài khoản của Hà Doanh. Dù sau này Thẩm Thiên Bảo vì một lý do nào đó không thể đến với cô, Doanh Doanh và con vẫn có thể có một cuộc sống không cần âu lo nữa.

Rồi một cô gái hiền lành, thuần hậu như Doanh sẽ có hạnh phúc mới bên cạnh người thực lòng yêu thương, trân trọng cô...

-Anh thích màu gì?

Tiếng nói của Hà Doanh kéo Lãnh Phong về thực tại:

-Màu gì cũng được mà...

-Nó là quà tặng nên phải là màu anh thích chứ? Anh nói đi, anh thích màu gì?

Thích màu gì?

Lãnh Phong cũng không biết...

Hồi nhỏ...

Có một lần, Phong nhận được một gói quà màu đỏ trong đêm giáng sinh...

Dù sau đó, anh không biết trong đó có gì.

-Màu đỏ. Anh thích màu đỏ.

-Màu đỏ chói lắm.-Hà Doanh hơi ngạc nhiên nhưng sau đó cười vui vẻ- Nhưng nếu anh thích, mai em sẽ đi siêu thị mua len về đan. Cũng sắp giáng sinh rồi...

-Ừ...

Cái thai trong bụng Hà Doanh đã gần đủ ngày đủ tháng.

Trước đây chỉ mong đến khi đứa bé ra đời là mọi chuyện sẽ yên ổn.

Bây giờ Phong lại muốn nhìn thấy mặt của con, để có thêm một tình thân ghi sâu vào trong tâm khảm.

Nhìn thấy nó rồi lại muốn ôm nó, nhìn nó cười, nghe nó bi bô những lời gọi cha, yêu mẹ.

Đúng là tham vọng của con người, càng lúc càng lớn, càng lúc càng không thể kiểm soát. Trước khi nó buộc Phong đi quá xa, phải nhanh chóng kết thúc mọi việc.

Kế hoạch trả thù chuẩn bị bước sang một giai đoạn khác...Tàn khốc hơn...Đau đớn hơn!

Hạnh phúc nhé Doanh Doanh!

Mới 9 g sáng mà cửa phòng của Vũ Lâm đã bị đập mạnh. Ngoài cửa là khuôn mặt của Hàn Chỉ Thúy, tức giận đến nổi đỏ húng quang:

-Bốp....

Một bên má Vũ Lâm lãnh trọn cái bạt tai nẩy lửa. Trong lúc bà còn lảo đảo, Chỉ Thúy định tiếp thêm bằng một bạt tay. Nhanh như chớp, Hàn Dương chạy vụt đến:

-Cô ba...cô làm gì vậy? Không được...

-Con buông cô ba ra...Hôm nay cô phải cho con mụ này một bài học. Mẹ quyền rũ ba con chưa đủ, thằng con trai còn dám đặt điều với ông nội là dựng con ăn bớt vật tư công trình, biển thủ của riêng. Cô phải dạy ẹ con bà ta một bài học.

Tiếng ồn ào cũng khiến Hà Doanh dù cái bụng đã lặc lè phải rời khỏi phòng.

Thì ra là thế!

Bà Vũ Lâm xoa má...Giờ thì đã khác. Ai mới là kẻ mạnh trong cái nhà này.

- Cô ba à...Tôi nghĩ cô có một số chuyện không rõ rồi. Cô là con gái của ba, dù Lãnh Phong có tố cáo dựng ba việc mà dựng ấy không làm thì...ba sẽ hiểu mà. Lúc đó không cần cô đuổi, mẹ con tôi cũng tự mà dời ra khỏi nhà này...Nhưng e là...- Vũ Lâm cười khẩy- Không có lửa thì sợ gì khói cay mắt hả cô ba?

-Chị...

Hà Doanh chứng kiến cảnh ấy với vẻ hoảng hốt.

Hàn Chỉ Thúy hiểu rõ chồng mình. Không phải trong sạch gì nhưng những vụ lớn thế này, ăn xối bớt mười mấy hai mươi triệu tiền vật liệu chồng cô tuyệt đối không có gan làm.

Phải có người xúi giục...

Là bà ta...

-Chị...nhất định chị làm..Chị đã xúi giục con chị làm vậy. Hai mẹ con các người muốn hủy diệt vợ chồng tôi, sau đó là chiếm tài sản cái nhà này. Không dễ đâu...

Như một người mất lý trí, cô xông vào Vũ Lâm.

Tóm lấy mái tóc dài, vẫn còn đen mượt của Vũ Lâm.

Sức mạnh bất ngờ khiến Hàn Dương lão đảo.

Vũ Lâm cũng bất ngờ nên té nhào về phía sau, đúng lúc Hà Doanh chạy vội tới định đỡ mẹ chồng.

-Á!

Đầu bà gối trên bụng Hà Doanh.

-Doanh Doanh!

Cú va chạm khá mạnh khiến Hà Doanh ngã phịch xuống đất. Ngay lập tức một cơn đau quặng tới. Đau quá!...Cô hoảng hốt khi nhận ra dưới chân mình có cái gì âm ỉm chảy ra:

-Đau quá!

-Chết rồi- Vũ Lâm cũng hoảng hốt không kém, vội vàng đỡ lấy Hà Doanh, gào thét- Đưa con bé vào bệnh viện...Nhanh lên!

10. Chương 10

Lãnh Phong chạy thật nhanh qua những dãy hành lang...

Cả nhà đều có mặt, ngay cả ông nội của anh.

-Doanh...Doanh sao rồi anh Dương? Doanh...

-BS đưa thẳng vào phòng rồi. Mong là không sao...

Sự mệt mỏi dâng trào trong lòng Hàn Dương.

Gia đình lại một phen sóng gió sau việc Lãnh Phong phát hiện Phương trưởng phòng- vốn cũng là chồng Hàn Chỉ Thúy đã cắt bớt tiền nguyên vật liệu, chọn những sản phẩm thấp hơn để thu lợi hàng chục triệu.

Doanh Doanh nữa...

Ngoài cửa cũng có 2 người đang tất cả chạy vào...

-Doanh Doanh...Con bé sao rồi? Doanh Doanh...

-Không sao đâu chị- Vũ Lâm dịu dàng- Doanh Doanh đã được BS giỏi nhất ở đây chẩn sóc rồi. Không sao đâu.

Trong 1 thời gian, vị trí đã đổi thay.

Hàn Chỉ Thúy kiêu ngạo hờn mình đã phải gào thét lên bởi những điều tay nghe mắt thấy từ chồng.

Hàn Lãnh Phong đứng là không đơn giản

Cửa phòng cấp cứu bật mở...

Bác sĩ bước ra, lập tức trở thành mục tiêu gây chú ý:

-Bác sĩ...Doanh Doanh con gái tôi...

-Bác sĩ...bệnh nhân thế nào? Có nguy hiểm không?

-Không sao...Mẹ con đều bình an...Cô ấy sinh được một đứa con trai.

Con trai...

Hàn Lãnh Phong ngây người khi cô y tá bồng đứa trẻ đặt vào tay mình. Nó nhỏ bé mỏng manh, cái miệng bé xiu chẹp chẹp như thêm sữa.

Con của hần!

Oan nghiệt của Doanh Doanh!

-Mẹ...

Hà Doanh mở mắt ra đã thấy ngay hình bóng mẹ. Cô định ngồi dậy nhưng cái đau nhói nơi bụng nhắc Hà Doanh...Cô cũng là một người mẹ rồi:

-Con thấy trong người sao rồi? Còn đau không con?

-Dạ...Không đau lắm đâu mẹ...Còn...con của con đâu?

-Cháu còn hơi yếu nên Bs cho sang phòng sản sóc một, hai ngày. Nó nặng 2,5 kg, dễ thương lắm Doanh Doanh à!

-Dạ...

Một nỗi sung sướng vô bờ dâng lên trong lòng Hà Doanh. Bào thai trong bụng cô, sinh mệnh thường quấy nhẹ mỗi lần Doanh đặt tay vào đã hiển hiện trên thế gian, gọi Hà Doanh bằng mẹ.

-Mẹ ơi! Ba đâu mẹ?

-Ba con ra ngoài mua ít đồ rồi...Lát sẽ vào...

-Còn ...còn anh Phong ạ?

-Phong nó...

Cửa phòng mở ra. Trên tay Lãnh Phong là chiếc lồng đựng thức ăn:

-Thưa mẹ...

-Ừ...

-Con có nhờ dì Kim làm ít súp nóng cho Doanh Doanh...

-Vậy thì tốt quá...Con ở lại với vợ con nhé, mẹ ra ngoài tìm ba một chút.

-Dạ...

Sau khe cửa, bà nhìn thấy Lãnh Phong lẳng lặng múc súp ra chén, nhẹ nhàng:

-Anh dứt cho em uống nhé!

-Không cần đâu- Hà Doanh có vẻ không tự nhiên- Để em tự làm.

-Đừng cử động nhiều kéo động tới vết mổ. Em còn yếu mà...

Mấy ai sau khi sinh con được chồng săn sóc... Lãnh Phong trong thời gian hôn nhân không có điểm gì đáng chê trách. Nó hoàn hảo đến mức cả ông Vỹ Tường khi bà mang thai Doanh Doanh cũng tự nhận mình không thể sánh bằng.

-Anh Phong không có bụng đến con. Anh ấy đã hứa như thế khi kết hôn mà.

Tại sao lại có chuyện loạn cuồng trong đêm ấy?

Vỹ Tường đã nhắc tới khả năng Lãnh Phong bị hãm hại. Nhưng lúc ấy nó như một cái bóng. Không đe dọa ai, không làm tổn hại quyền lợi của ai. Đâu có lý do gì để người ta thù ghét Lãnh Phong?

Hay là...

Doanh Doanh mới là mục tiêu của họ.

Bà lạnh người..

Nếu thật vậy, thì phải làm sao?

Sau phút ngưng ngáp, Hà Doanh ngoan ngoãn nuốt những muỗng canh.

-Ngon không?

-Dạ...ngon!

-Anh thấy người ta nói sau khi sinh phải ăn nhiều thịt, cá, trứng và hoa quả thì mới mau lại sức được. Anh sẽ nhờ dì Kim làm cho em.

-Anh hơi ốm...Mấy hôm nay anh về trễ lắm...Có hôm không về.

Cô ấy cũng để ý tới mình sao?

Lòng Lãnh Phong dâng lên một cảm giác ấm áp.

Anh có thể đánh đổi tất cả để nó mãi mãi kéo dài...

Nhưng...

-Anh bận việc Cty mà. Vài ngày nữa là ổn rồi.

-Em nghe nói...Chuyện của dương...

-Sẽ ổn thôi. Em ráng ăn hết chén canh đi nhé!

-Em muốn gặp con...Con mình là con trai hay con gái hả anh?

-Con trai.

-Nó giống ai?

-Anh không biết..Nó còn nhỏ mà...

-Hồi đó em đọc sách có người bảo là đứa bé mới ra đời đã thấy giống ba hay mẹ như đực. Giờ mới biết, có lẽ là họ xạo...

-Ừ.Trẻ con còn nhỏ, đâu biết giống ai.

Đứa bé đã cười, đã hươ hươ đôi bàn tay bé xíu chạm vào mặt Phong. Cảm giác thật là hạnh phúc. Đứa trẻ là con anh, là kết tinh từ sự điên cuồng, của những dòng nước mắt của mẹ nó.

Sớm chấm dứt... Đứng để nó cuốn đi một cách mãnh liệt, để khi muốn rút ra thì lại xót, nhận ra mình đã vướng quá sâu.

-Em ăn xong cho em qua nhìn con nhé anh Phong! Một chút thôi...

-Em ngủ một chút rồi hãy đi.

-Nhưng mà em...

-Rồi sẽ gặp mà. Sau này còn cả cuộc đời để yêu thương nó.

Không hiểu sao, mỗi lần nhìn vào mắt Lãnh Phong, nghe những lời nói nhẹ nhàng của anh là Doanh sợ lắm. Có cảm giác, anh gần đó mà xa vời và mệnh mông như biển..

Đầu óc Doanh lại chập chờn:

-Không...Không được...Không được mà...

Trong giây phút đó, Hà Doanh đã tuyệt vọng hét lên như thế... Hình như Lãnh Phong cũng đã dừng lại...Ánh mắt trong một thoáng không còn cuồng dại nữa. Nó là...

Một sự si mê...

Anh cúi xuống, không còn ngấu ngiến môi Doanh nữa. Nó là một cái hôn...Triền miên và bất tận...Như muốn quên đi mọi thứ...Như muốn nhắm nháp cảm giác ngọt ngào.

Nụ hôn làm Doanh ngộp thở.

Sau đó là chân tay tê liệt khi anh đi vào cô, mãnh liệt, nồng nàn như thể sau phút giây này Doanh sẽ không còn tồn tại nữa.

Đau lắm!

Hà Doanh khóc tức tưởi, vùng vẫy, cầu xé, mong sau cơn đau đó mau chấm dứt. Nhưng nó vẫn kéo dài, như muốn xé nát thịt da...

Giây phút thanh tỉnh sau đau đớn là đôi mắt anh, đầy ắp hối hận. Anh không một lời giải thích. Trong mơ hồ, Doanh nghe hai tiếng : Xin lỗi" thoáng qua.

-Em không sao chứ? Ăn đi!

-Không...

Hà Doanh há miệng nuốt ngụm canh cuối cùng.

Cô muốn hiểu, muốn anh trả lời câu hỏi đó:

-Vì sao đêm đó lại làm vậy với em?

11. Chương 11

Không phải lần đầu em hỏi anh câu đó. Quan trọng lắm sao?

Vẻ bình thản như đã chuẩn bị trước của Lãnh Phong khiến Hà Doanh ngừng lại:

-Không...Em...

-Nghỉ đi...Lát nữa ở nhà có cuộc họp gia đình. Anh phải về. Ba mẹ ở lại với em nhé!

-Dạ...

Lãnh Phong cười với cô. Cái cười quen thuộc của mọi lần. Cảm giác không còn nặng nề nữa.Hà Doanh cũng khẽ khàng đáp lại anh...Nụ cười thoáng nhẹ song lại khiến Phong hơi ngẩn ra...Nó đã có chút gì của ngày xưa. Khi Doanh Doanh chưa bị ưu phiền vây chặt.

-Về nhà anh nhớ đi ngủ sớm nha. Đừng thức khuya.

-Ừ...

Lãnh Phong về nhà để kết thúc một giai đoạn và bắt đầu một quá trình mới trong kế hoạch của mình.

Trên chiếc ghế bành da, người chủ gia đình, Hàn lão gia đưa mắt nhìn các thành viên, nghiêm giọng:

-Thằng Phong cũng về rồi. Con nói đi!

-Con phát hiện ra sổ sách có vấn đề- Lãnh Phong đặt một xấp giấy lên bàn- Công trình ở Vịnh Chiêm Xa trong sổ sách thể hiện là dùng thép nhập khẩu từ Nhật nhưng thực tế lại dùng hàng nội địa để giảm giá thành, chênh lệch giá là khoảng 10 triệu tệ. Ngoài ra còn một số công trình xây dựng sử dụng nhà cung cấp là các hãng không uy tín song vốn trả hoa hồng cao. Tạm thời chỉ mới kiểm tra được đến đó thôi vì kế toán trưởng đã bỏ trốn.

-Bằng mọi giá phải tìm hẩn về đây...Danh tiếng Hàn gia lẫy lừng suốt bao nhiêu năm, thế mà chỉ vì có vài chục triệu mà anh đang tâm bán đứng...May là phát hiện sớm, nếu không có sự cố gì, ai sẽ chịu trách nhiệm đây?

-Thưa ba...

Mặt Phương Đạt tái mét, co ro trong một góc tường trong khi Hàn Chỉ Thúy cũng nghe mặt mình nóng lên, xấu hổ không làm sao kể xiết.

-Ba...

Chuyện này ta không muốn truy cứu to ra cho bọn báo chí thừa cơ sấm soi. Nhưng ngày mai, Phương Đạt nộp đơn xin nghỉ việc đi. Lấy cớ là đi an dưỡng nước ngoài.

-Dạ...

Chẳng còn gì để nói nữa. Dù sao ông không truy cứu đã là rất may rồi:

-Bắt đầu từ ngày mai...Hàn Dương về Cty làm việc. Con sẽ thay vị trí của dương con.

Không thay đổi gì sao? Bà Vũ Lâm khế liếc Lãnh Phong. Vẫn là gương mặt bình thản đó.

-Không được đâu nội...-Hàn Dương không tránh khỏi bất ngờ- Xưa nay con không quen việc của Cty. Hơn nữa con cũng không hứng thú lắm. Lãnh Phong dù sao cũng rành việc hơn con...Con...

-Không nói nhiều. Con là con cháu của Hàn gia...Chuyện nhà phải lo. Lãnh Phong sẽ là trợ lý của con. Thêm ba con phụ giúp nữa. Con sợ gì mà không làm được chứ.

-Nhưng mà...

-Không nhưng nhị gì cả. Giải tán thôi!

Cuộc họp gia đình đã tan. Nhìn Vũ Lâm bằng đôi mắt sắc, Hàn Chỉ Thúy cười gằn:

-Uổng cho công sức của các người. Công là công...gà cũng chỉ là gà thôi. Người ngoài mãi là người ngoài.

Vũ Lâm mỉm cười.

Nhưng lòng gợn lên nỗi lo lắng không an.

-Em có thôi đi không! Để cho Vũ Lâm yên.

-Thôi đi anh! Mình về phòng đi!

Nhìn Lãnh Phong với vẻ ái ngại rồi Hàn Dương cũng chạy theo ông nội vào phòng.

Môi Lãnh Phong khẽ nhếch lên.

Không ngoài dự liệu. Cá cũng đã cắn câu rồi!

Dù không muốn Hàn Dương vẫn phải về Hàn gia bảo làm việc, đối diện với đồng giấy tờ, những bản hợp đồng mà anh không chút hứng thú. Đôi khi kinh nghiệm non kém làm Hàn Dương có những quyết định sai lầm song sự có mặt của Lãnh Phong là một sự bổ sung cần thiết.

Anh không hiểu đứa em trai này.

Có tài như vậy, tại sao suốt bao năm nó chỉ là cái bóng mờ nhạt.

-Thưa Giám đốc...đây là hai bản hợp đồng của Hoa Anh và Thiên Bản xúc tiến việc hợp tác. Phiên xem lại...

Nhìn vào bản hợp đồng, Hàn Dương có đôi chút kinh ngạc:

- So với lúc thảo luận thì các điều kiện họ cũng đã giảm đi nhiều. Chúng ta nhận được nhiều lợi thế hơn. Em làm thế nào mà...?

-Đó là kết quả của việc đàm phán. Việc làm ăn cốt không phải là cái lợi trước mắt mà là ích lợi lâu dài. Họ là những khách hàng nhiều kinh nghiệm, tự họ đã nhìn chuyện đó thôi.

-Ừ...

Hàn Dương thán phục nhìn Lãnh Phong. Rồi anh chợt buông giọng:

-Xin lỗi nhé!

-Không có gì...

-Biết anh hai xin lỗi chuyện gì sao?

-Chuyện ông nội chọn anh chứ không phải là em...Em chỉ cần làm tốt việc của mình, thế nào cũng không quan trọng.

-Thật lòng chứ?

-Thật lòng!

Kiểu người của Lãnh Phong đôi lúc làm người ta như muốn phát điên bởi thái độ hờ hững đó. Không nắm bắt được nó đang nghĩ gì, muốn làm gì. Cũng là một nguyên nhân khiến Hàn lão gia lo lắng.

-An Vĩnh có ngoan không?

-Ng Sloan!

-Thường cho em...Hôm nay về nhà sớm đi! Chắc thằng bé mong ba dữ lắm.

Đứa con quăn quýt Lãnh Phong vô cùng. Một sự quăn quýt mà ai cũng thấy lạ...Thường trẻ con mới sinh thường chỉ an ổn trong vòng tay mẹ. Cha cũng chỉ là một trong số những người thân.

An Vĩnh thì khác.

Bình thường thì rất ngoan. Nhưng khi Lãnh Phong đặt chân vào nhà là An Vĩnh lại khóc...Khóc cho đến khi nào ba đến gần, chạm khẽ bàn tay vào đôi má phúng phính. Một nụ cười thật tươi lại nở.

Cách dỗ con của Lãnh Phong cũng lạ.

Thường ít khi dỗ dành. Lãnh Phong chỉ áp tay lên má con, mỉm cười với nó. Nụ cười thoáng nhẹ như là không có, song lại khiến những phút giây cha con thân thiết đẹp đến nỗi không ai muốn quấy rầy.

Đã như thế, nếu Lãnh Phong thực hiện lời hứa, sẽ có thật là tốt cho tất cả?

Doanh Doanh đang rất bình an, nụ cười đã trở lại trên gương mặt cô bé, nghe nhắc đến Thiên Bảo, gương mặt hồn nhiên sững lại, trong đó có cả ái ngại, buồn thương.

Có phải là tình yêu?

12. Chương 12

Thiên Bảo thời gian qua vui đầu vào công việc. Những dự án hợp tác của hai bên gia đình Thẩm- Hàn, đôi lúc Hàn Dương nhận thấy sự không chịu thua bên trong con người ấy. Thiên Bảo có vài lần như vô tình buông ra những lời tra vấn Lãnh Phong. Nghe tưởng là thách thức bình thường, song để ý sẽ thấy đó là những câu hỏi không dễ trả lời, nếu không khôn khéo có lẽ lòng tin của các cổ đông đối với người trả lời cũng phần nào giảm sút.

- Cảm ơn giám đốc...

Câu cảm ơn đánh thức Hàn Dương khỏi những suy nghĩ miên man. Anh cười khê:

-Ừ. Em về đi!

Nghe tiếng chân, Hà Doanh nhanh chân ra mở cửa. Thấy Phong, cô nói như reo:

-Mẹ thấy chưa? Anh Phong về...

-Ừ...Mẹ biết hai mẹ con của con hay rồi- Bà mỉm cười vui vẻ.

-Thưa mẹ mới qua! Ba con vẫn khỏe chứ mẹ?

-Ừ. Ba con đang nói chuyện với ba mẹ con...Để mẹ xuống dưới.

-Dạ...

Bà vừa đi khỏi, Hà Doanh đã hớn hở khoe:

- An Vĩnh biết ngồi rồi...Em để con ngồi một mình trong nôi...Ngồi ngoan lắm anh!

-Ừ.

Nụ cười thiên thần lại nở khi Lãnh Phong ôm lấy con trai.

Mùi da thịt thơm mát, mịn màng, ngửi hoài không biết chán.

An Vĩnh đưa bàn tay bé xíu lên đầu, nghịch những sợi tóc anh.

-Mẹ nói trẻ 3 tháng tuổi hơn là làm được nhiều lắm.Mai một con mình biết bò, biết lật rồi biết nói nữa...

-Ừ!

Lãnh Phong thường thức rất khuya. Có khi Hà Doanh và con ngủ một giấc rồi mà anh vẫn còn thức. Bây giờ Doanh mới hiểu, tại sao người ta khuyên không nên lấy chồng quá sớm. Cô cũng biết mình vẫn còn nhiều nét trẻ con. Đỗ con xong là ngủ cùng con, không biết thức dậy đêm pha sữa để phòng con giật mình đói khóc.

Lãnh Phong làm mọi việc đó...Trong lặng thầm.

Có hôm cô thức giấc thấy anh đang tỉ mỉ thay tã cho con, đắp lại cho Doanh chiếc mền...Lặng lẽ và âm thầm như một cái bóng...Song Hà Doanh lại cảm thấy an bình bên cạnh cái bóng ấy. Đôi lúc cô tự hỏi mình có phải là một người quá dễ mềm lòng và hay thay đổi khi nhớ đến Thiên Bảo, trong lòng cô bây giờ chỉ còn cảm giác áy náy, có lỗi với anh thôi?

-Khi con được 1 tuổi, anh sẽ viết đơn ly hôn. Bây giờ con còn nhỏ quá

Hà Doanh chùn lại:

-Dạ...

Im lặng một cách lạ lùng.

Lãnh Phong khê khàng:

-Anh xuống dưới chào ba đã...

Hà Doanh lẳng lẳng ru con. Lòng cô, cô cũng không hiểu nổi.

Số phận.

-Nếu không gặp ba thường xuyên nữa, con có buồn không?

Hỏi con, nhưng là tự hỏi chính mình.

Người ta hay nói, khi nghĩ về ai nhiều, trong thời gian có thai, đứa con ra đời sẽ giống như người đó.

Con giống Lãnh Phong, y hệt một bản sao.

Chỉ là trẻ con thì hay cười, còn Lãnh Phong cũng cười, nhưng chỉ là những nụ cười thoáng qua, Doanh Doanh lại thấy nó buồn còn hơn tiếng khóc.

Những ngày còn lại, cô và Lãnh Phong sẽ đối xử tốt với nhau. Lãnh Phong đã là một người chồng tuyệt vời, sao Hà Doanh không thể là một người vợ tốt?

Đêm...

Lãnh Phong vẫn còn thức.

Hà Doanh quyết định vùng dậy:

-Anh Phong ơi! Đi ngủ sớm đi anh...

Lãnh Phong có vẻ mệt mỏi.

-Ừ...Em đi ngủ đi! Anh ngủ liền!

Buổi tối ngờ được nghỉ ngơi thì có một vị khách từ Đài Loan sang, Lãnh Phong phải đi cùng Hàn Dương đi tiếp khách.

Đối tác là một khách hàng trong thời gian Phương Đạt còn làm việc đã đưa phong bì khá nhiều lần để ông ta làm ngơ việc cung cấp vật liệu kém. Đến khi Hàn Dương lên thay, kiên quyết bắt công ty đó phải bồi thường hợp đồng lên tới hàng triệu tệ. Giám đốc cũng khá ma mãnh, mang theo cô gái yêu của mình, ý muốn dùng một đêm xuân mà đánh đổi.

Thương trường....

Ly rượu có chứa thuốc kích thích. Hàn Dương còn quá ngây thơ với những thủ đoạn kiểu này.

Lãnh Phong uống.

Đáy lòng của anh từ lâu đã biến thành tượng đá. Không có gì không khổng chế được, trừ khi là không muốn mà thôi.

Nước không xối được cái đầu đang bốc hỏa thì đau...Tay Hàn Lãnh Phong lại thêm những vết cắt mới. Anh phải tỉnh táo để đưa Hàn Dương về nhà...

-Mặt anh xanh lăm...Có sao không?

-Không sao...Em lấy giùm anh một ly nước...

Loại thuốc này là loại cực mạnh...Đối tượng trong phòng chỉ có Doanh Doanh...Một lần nữa, có lẽ cô sẽ không thể nào chịu nổi.

-Nước đây anh!

Trên tay Lãnh Phong là hai viên thuốc. Anh cầm lấy ly nước, một lần nuốt trọn cả hai viên:

-Anh...anh uống thuốc gì vậy?

-Thuốc an thần...Anh sẽ ngủ hơi lâu...Sáng 7 giờ mà anh chưa dậy thì em gọi anh nhé, Doanh Doanh!

Vất vả lắm, Hà Doanh mới đưa được Lãnh Phong vào giường ngủ.

Mồ hôi đang rịn trên trán, mày nhúu lại...Lãnh Phong ngủ, nhưng là giấc ngủ không yên bình.

Cô định cởi bớt mấy cái cúc áo sơ mi cho anh dễ chịu hơn.

Dưới ống tay áo dài, Hà Doanh hoảng hốt nhận ra, nó cộm lên những vết thương vẫn còn đang rỉ máu, được băng bó lại bằng lớp vải gạc trắng.

Hà Doanh cuống cuống mở lớp vải, đến tủ thuốc gia đình, tìm dụng cụ để cầm máu cho Phong.

Băng bó xong...Cô cởi 2 chiếc cúc trên áo sơ mi...

Và...

Hà Doanh không tin vào mắt mình.

Trên ngực Lãnh Phong dày đặc sẹo.

Những vết sẹo kín miệng, không dài không ngắn...Đa số đều là những vết giống nhau.

Cô run run chạm tay lên nó.

Một giọt nước mắt rơi xuống. Lặng lẽ...

Chỉ một lần đạp xe té ngã, cô đã khóc ngon lành vì nó rất đau...Hàng chục vết dày đặc thế, Lãnh Phong từng trải qua những chuyện gì?

Hà Doanh đau lòng....

Không khí trong phòng chợt trở nên tĩnh lặng. Chỉ còn lại một người đàn ông đang khó nhọc ru giấc ngủ và một người phụ nữ đang khóc vì anh.

Chợt tiếng trẻ con khóc...

Hà Doanh lau vội nước mắt, chạy vội đến bên nôi:

-Nín đi con!!!

Con thêm sữa...

Ba con đã từng trải qua những chuyện gì...

Mới tờ mờ sáng, Hà Doanh đã nghe tiếng gõ cửa:

-Anh hai!

Hàn Dương gật đầu lách vào trong, gương mặt còn có vẻ rất mệt mỏi:

-Lãnh Phong sao rồi em?

-Anh ấy còn ngủ ạ!

-Đêm qua...anh say quá...Sáng ra mới nhớ...

-Anh Phong...uống thuốc an thần để ngủ ạ! Chuyện đêm qua....Đêm qua có xảy ra chuyện gì không anh?

Đêm qua...

Hàn Dương cũng bị mời nhiều rượu nhưng những lý do giám đốc Tạ mời, đều là do Lãnh Phong uống đồ cho anh.

Ban đầu Hàn Dương cũng thấy ngại, sợ mình thất thố.

Nhưng khi tỉnh táo lại, sau đó nghe ba mình nói về những thủ đoạn giám đốc Tạ từng làm, Hàn Dương mới giật mình, mơ hồ hiểu.

Lãnh Phong muốn gánh cho anh.

-Đêm qua...đêm qua Phong...Phong có làm gì em không Doanh?

-Dạ...?

Hà Doanh lắc đầu.

Cô nhớ tới những vết cắt:

-Anh hai ơi! Anh Phong...Hình như anh Phong bị thương...Sau đó anh ấy uống thuốc an thần đến 2 viên. Là sao vậy anh?

13. Chương 13

Lãnh Phong đến sống ở Hàn gia từ khi hơn 10 tuổi...

Đa số người trong Hàn gia đều không thích hai mẹ con họ. Nhưng không ai đối xử tệ với họ, vì Vũ Lâm là người phụ nữ Hàn Gia Thiết đã yêu...Tính ông lại rộng lượng, ôn hòa.Dĩ nhiên, ông cũng đối xử với Lãnh Phong không tệ...Tuy 10 tuổi mới được đi học nhưng anh cũng là người tiếp thu khá tốt. Thi đại học 1 lần là đậu...Ra trường sau Hàn Dương 2 năm...

Những vết sẹo đó...

Hà Doanh cứ bồn thần...Có lẽ nó có trước khi anh bước vào Hàn gia...

-Mẹ ơi!

-Gì đấy Doanh Doanh?

-Con...con muốn hỏi mẹ...- Hà Doanh quyết định hỏi thẳng Vũ Lâm- Hồi nhỏ, anh Phong có từng trải qua tai nạn gì không ạ?

-Sao con hỏi vậy?

-Tại vì....người anh Phong có rất nhiều sẹo- Hà Doanh nhớ lại, trong ký ức mịt mờ đêm đó, khi anh đi vào cô, cơn đau khiến tay Doanh bấu chặt lưng Phong...Hình như sau lưng anh cũng có những vết hằn...

-Sẹo à?

Vũ Lâm đi vội qua phòng của Lãnh Phong...Bà cũng không biết lý do...Mười mấy năm nay, đây là lần đầu bà nghe điều đó:

Lãnh Phong đang ngồi trên giường, dáng điệu có vẻ mệt mỏi...

-Phong...Để mẹ xem!

Hai chiếc cúc áo của Lãnh Phong vẫn chưa cài...Những vết sẹo hiện rõ hơn dưới ánh mặt trời...

-Tại sao...Tại sao lại như vậy? – Còn có những vết phồng tròn tròn khiến bà Vũ Lâm càng lớn giọng hơn- Ai...ai đã làm cho con đến nông nỗi này hả Phong?

-Rồi mẹ sẽ làm gì người đó sao? -Lãnh Phong nhẹ nhàng gỡ tay bà- Chuyện qua cũng lâu rồi...Không cần phải quan tâm đâu mẹ...

-Tại sao lại không quan tâm chứ- Vũ Lâm cũng thấy mình vô lý khi cơn giận dâng trào trong lòng mình không có chỗ thoát ra. Bà quát Hà Doanh đang đứng đó- Còn con...Là vợ...tại sao chồng say rượu đến thế mà không lau nổi người và thay quần áo cho nó? Mẹ nhớ đêm qua khi đi Phong cũng mặc áo này.

-Thưa mẹ...con...

Lãnh Phong nhìn đôi mắt sưng húp của Hà Doanh. Cô khóc sao? Khóc vì anh...Như thế đã là quá đủ...

-Không sao đâu mẹ...Con bảo Doanh Doanh để con yên mà.

-Mẹ về phòng đây.

Bà đi như chạy.

Tim nhói đau...

Nhất định là những ngày tháng mờ mịt đó...Khi bà triền miên trong nỗi tuyệt vọng, thậm chí không nhớ mình từng có một đứa con.

Lãnh Phong hồi bé rất ngoan...Cái ký ức mờ mịt của bà hiện lên gương mặt của nó, giọng nói dịu dàng:

-Mẹ ăn cơm đi!

-Nước nè mẹ!

Bà thích uống rượu, không có rượu sẽ nôn mửa, không uống rượu sẽ không ăn được cơm.

Lãnh Phong...hình như nó cũng là người mang rượu về cho bà...

Bao lâu bà không nhớ...

Chỉ không quên được một buổi chiều, Lãnh Phong quay về với chiếc xe đồ chơi và một giỏ quần áo cũ...Nó lau mặt, chải tóc cho bà, mặc quần áo mới cho bà.

-Mẹ đẹp quá!

-Những thứ này ở...ở đâu ra?

-Của một cô tốt bụng lắm đưa cho con mang về ẹ...Cô nói đây không phải là đồ cũ đâu. Là cô nghe con nói về mẹ nên mua cho...

Lúc đó thực sự bà đã cảm kích họ lắm...Còn bảo Lãnh Phong nhân khi mẹ đang tỉnh táo, dẫn mẹ đến cảm ơn người ta...Cám ơn...

Và...

Người đó là người đã đưa bà vào tận cùng địa ngục...

Đêm đó...nhìn thấy người đàn bà đó từ xa...trong ngôi nhà ẩm áp...Vũ Lâm đã bỏ chạy...Chạy như điên...Để rồi trước một tấm gương, bà hoảng hốt nhận ra mình...Mình tàn tạ như thế này sao? Mình đã làm gì trong ngần ấy thời gian? Sao mình lại trở thành một kẻ điên tình...để giờ đây thân tàn ma dại...

Sau đó...lại là một cơn say nữa...

Khi tỉnh lại, quyết tâm phải làm lại từ đầu.

Thù hận..Nợ tình quyết tâm đòi lại...

Số quần áo kia là của cô ta bố thí cho bà...Vũ Lâm sẽ dùng nó...Nỗ lực thoát khỏi tăm tối, lấy lại vẻ thanh xuân của cái tuổi mới hơn 30, với nhan sắc từ lâu bị bỏ quên...

Con trai bà...đã không còn cười với bà nữa.

Không quan trọng...Dù sao bà cũng vốn không cần...

Hôm nay, những vết sẹo ngang dọc trên người nó. Chắc chắn là do những ngày tháng xa xưa...

Tất cả đều do anh ban cho đó Lâm Vỹ Tường...Tôi hận anh...Trả bao nhiêu vẫn còn chưa đủ...

Việc thiếu kinh nghiệm của Hàn Dương đã gây ra không ít khó khăn cho việc kinh doanh của tập đoàn trong thời gian gần đây.

Tuy Hàn thị được thực hiện dưới hình thức "gia đình trị" song khoảng 10 năm trước đây, do cần vốn đầu tư vào những hạng mục công trình lớn, tập đoàn này đã bắt đầu mở cửa, cho những cổ đông góp vốn vào. Tuy nhiên với ưu thế hơn 60% cổ phần, bao giờ quyền lực cũng được tập trung vào tay người nhà họ Hàn.

Đến bây giờ, Hàn lão gia thực sự mệt mỏi....Cậu con trai duy nhất Hàn Gia Thiết không giỏi kinh doanh, tất cả chỉ dừng ở mức tạm được...Con rể thì khá thông minh, nhanh nhạy trong buôn bán nhưng bản tính tham lam tư lợi. Đứa cháu trai ruột thịt không thích thú công việc của gia đình...Mà có lẽ do phải mặc lén

mình một chiếc áo không thích hợp, nó rất vất vả thích nghi...Thời gian qua, lúc thì do dự không quyết, lúc lại không nhận ra nguy cơ, Hàn Dương đã phạm khá nhiều sai lầm, chọn sai vùng quy hoạch đất mua, khiến công ty lâm vào tình trạng thua lỗ...

Mọi gánh nặng đều chuyển sang vai Hàn Lãnh Phong...

Ông không thể phủ nhận, nó có khả năng đặc biệt trong việc kinh doanh...Những khu đất Hàn Lãnh Phong nhắm tới đều nhanh chóng tăng giá vùn vụt...Nó còn dự đoán khá chính xác tình hình đầu tư tài chính trên thị trường, kịp thời rút vốn đầu tư của Hàn gia ra khỏi 2 công ty có nguy cơ phá sản...

Nhưng ông sợ, ông sợ cái tài năng đó...

Hàn Lãnh Phong bây giờ ví như một ngôi sao vậy...Bao lâu im lặng bỗng dưng một ngày tỏa ra một ánh sáng mê người...Đằng sau đó có thể ẩn chứa nguy cơ bị hủy diệt...

Đó là lý do ông không dám chọn nó...Dù biết ngay lúc chọn Hàn Dương, ông đã bắt đầu một canh bạc lớn...

Bây giờ đang là lúc trả giá cho ván bài đó:

-Chủ tịch...lợi nhuận của quý 2 này gần như không có...Thời gian qua, chúng ta cũng đã tổn thất khá lớn khi ký hợp đồng mua khu đất ở Hoa Lâm...Tiền đền bù thì đã chi xong, nhưng dự án xây dựng khu dân cư cao cấp hoàn toàn không thể thực hiện được...Cổ đầm ăn xôi chi bằng bỏ, chính phủ cũng đã công bố sẽ không nâng cấp nơi này...Xây lên, chúng ta sẽ bán cho ai?

Một khu đất trị giá hàng trăm triệu tệ, đột ngột vỡ tan như bong bóng xà phòng...Thiệt hại không phải nhỏ...Chỉ là do Hàn Dương không điều nghiên kỹ, tin vào lời bạn thân của nó, vốn khẳng khẳng chính phủ sẽ nhanh chóng đầu tư vào đây, vài năm nữa Hoa Lâm sẽ càng cực thịnh...

-Giá cổ phiếu xuống khá nhiều...

Hàn Dương ái ngại nhìn ông nội...Anh biết đó là sai lầm của mình.

-Các vị...-Hàn Dương lên tiếng- Những thiệt hại thời gian qua của công ty là do lỗi của tôi...Tôi thành thật xin lỗi...

-Vấn đề không phải là ai có lỗi mà là làm sao để giải quyết vấn đề. Chủ tịch, tôi biết giám đốc Hàn là cháu của ông, nhưng ông cũng nên vì lợi ích toàn cuộc của công ty...Ta nên chọn một người khác thay vào...Mà người lý tưởng nhất chính là cậu Hàn Lãnh Phong...Mọi người thấy sao?

14. Chương 14

Chọn Lãnh Phong? Đa số đều không phản đối...Ai cũng thấy thời gian qua Lãnh Phong làm việc thế nào....

-Tôi đồng ý- Hàn Dương vui vẻ- Lãnh Phong...

-Cuộc họp tạm dừng ở đây...Chúng ta sẽ thảo luận kỹ hơn ở phần sau vậy...

Hàn lão gia đột ngột đứng lên. Cuộc họp đành phải tạm thời chấm dứt.

Phó Đào nhếch môi...Dù có thế nào đi nữa, sớm muộn gì Hàn lão gia cũng không thể tiếp tục chống chọi. Bây giờ quan trọng là đưa thằng nhóc đó lên vị trí kia...Với bản lĩnh của mình, ông ta không tin không biến Hàn thị thành Phó thị trong thời gian sắp tới...

Thường mỗi sáng Hà Doanh dậy rất sớm, cho con bú, sau đó chuẩn bị ăn sáng cho Lãnh Phong đi làm.

Hôm nay trong bữa ăn sáng, bà Vũ Lâm có phần khó chịu hơn thường ngày...Hôm qua ông Vũ Tường và vợ đến thăm, nhìn gia đình ba người họ thân thân thiết thiết với nhau, bà cảm thấy vô cùng bức bối:

-Cháo này là con nấu à?

-Dạ..

-Nấu cá mà không biết lựa kỹ xương à? -Bà tròng mắt- Nội sức khỏe không tốt, nếu không cẩn thận ăn phải thứ này thì sao?

-Dạ...thưa mẹ....Con!

-Không sao đâu- Hàn lão gia khoát tay- Chuyện cũng không có gì.Ăn sáng đi!

Hà Doanh vừa đưa miếng cháo lên miệng thì Vũ Lâm chợt nói:

-Hà Doanh này..

-Dạ?

-Con bây giờ là con dâu của Hàn gia...Sắp tới là tiệc thượng thọ 80 của ông nội....Mẹ giao cho con tổ chức nhé!

-Dạ?

Hà Doanh thực sự lúng túng. Những chuyện như vậy, cô thật không biết nên làm thế nào?...Cười ngọt ngào, bà quay sang Hàn lão gia:

-Ba thấy như vậy được không ạ?

-Ừ. Cũng nên cho Hà Doanh tập cho quen những nề nếp ở nhà- Ông Hàn vốn không quan tâm tới những việc này- Con là mẹ chồng của cháu, cứ chỉ dạy cháu nhé!

-Dạ...

-Thật ra chỉ cần gọi cho công ty tổ chức tiệc mừng là xong. Doanh Doanh mới sinh con, vả lại chuyện này....

-Anh à...Phụ nữ thì phải công dung ngôn hạnh vẹn toàn. Em cũng chỉ muốn tập tành cho con bé thôi. Sau này nó còn phải cùng vợ của Hàn Dương chủ trì nhiều buổi tiệc nữa. Không làm là không quen được đâu.

-Dạ!

Hà Doanh ngoan ngoãn vâng lời. Cô cũng không muốn bà Vũ Lâm không hài lòng. Ở giữa Lãnh Phong sẽ khó xử giữa cô và mẹ.

-Làm tiệc gia đình à? Tiệc gì?

-Là tiệc thượng thọ của ông nội anh Phong.

Bên kia điện thoại, giọng Tiểu Anh có vẻ phân vân:

-Thế thì bạn phải lên danh sách khách mời...Lễ thượng thọ người già đa số là người có số tuổi trung niên, thức ăn nhất định phải hợp khẩu vị họ. Còn rượu và trang trí nữa, hơi mệt đó.

-Mình biết...Mình sẽ để ý, sau khi cân nhắc sẽ gọi lại cho bạn.

Hà Doanh thực sự lo lắng...Đây là một việc chưa hề làm, nếu không khéo sẽ làm cho cả buổi tiệc mất vui.

Tỉ mẩn cả buổi chiều lên danh sách, cuối cùng cô quyết định gọi điện lại cho Tiểu Anh:

-Mình gửi mail cho bạn nhé, xem hộ mình những thứ dự định trong đó đã được chưa?

Thật ra buổi tiệc thượng thọ đó cũng chỉ là một cái cớ...Đầu Vũ Lâm đã có một kế hoạch mới. Nghiệt ngã thay, Hà Doanh lại là nạn nhân của bà. Ai bảo hiện giờ nó là con dâu của Phan Vũ Lâm cơ chứ!

15. Chương 15

Chưa hẳn là hoàn hảo nhưng buổi tiệc Hà Doanh tổ chức cũng tương đối thành công. Những món ăn và loại rượu cô chọn đều khá phù hợp.

Trong góc vườn, giữa những lời chúc tụng, Hà Doanh lặng lẽ một mình trên chiếc ghế đá.

Gương mặt xinh đẹp thoáng hiện lên nét mặt mệt mỏi và buồn bã...

Cô nhìn thấy Thiên Bảo nhưng không đến chào anh.

Từ ngày Lãnh Phong có tiếng nói trong Hàn gia, người ta đột ngột lôi đề tài gia đình ra đàm tiếu. Một tờ báo chợt có chuyên trang " Bí sử danh môn". Trong đó nhắc tới trường hợp một cô gái đã đính hôn cùng người này bỗng dừng sau đó làm vợ người kia, vốn là anh em họ trong một gia đình. Họ còn đối chiếu thời điểm con trai của họ ra đời, chỉ vài tháng sau đám cưới, qua đó kết luận cặp đôi này ăn cơm trước kẻ, lén lút quan hệ sau lưng vị hôn phu. Bài báo còn đăng tin hai người không nhìn mặt nhau, xem nhau như kẻ thù mỗi lần gặp mặt trong các dịp chiêu đãi thương mại.

Ai biết đằng sau đó là một bi kịch.

Hà Doanh thở dài...

Sau lưng cô chợt có tiếng xào xạt và tiếng bước chân:

-Doanh Doanh!

Là Thiên Bảo....Anh đang dăm dăm nhìn cô, ánh mắt mênh mông.

Doanh của anh sau hơn 1 năm hình như càng đẹp hơn. Sóng mắt làn môi thanh tú được nhuộm thêm một chút thành thực, chút đàn bà. Trong chiếc váy đơn giản, cô thanh thoát kiêu diễm lạ!

-Anh Bảo!

Anh muốn đến thật gần...Ôm Doanh Doanh vào lòng...

Nhưng cô lánh người khẽ tránh:

-Em phải vào...Xin lỗi...

Cô đang lướt qua anh. Thiên Bảo bàng hoàng đưa tay kéo lại...

Doanh Doanh mất thăng bằng, ngã chúi vào lòng anh...

Hương tóc...

Nhưng cô đã đẩy anh ra, cương quyết:

-Em xin lỗi...Em phải vào trong...

Xin lỗi...Cô như trốn chạy...Trốn chạy một đoạn tình...Mặc cho người bị trốn chạy đau lòng không tả xiết.

Nếu anh về sớm hơn một chút...Hôm nay có lẽ sẽ không có chuyện em nhìn anh và em quay mặt tránh anh.

Ở một góc tối xa hơn...

Lãnh Phong lặng lẽ nhắm mắt lại...

Tưởng là không đau....nhưng thực tế lại rất đau!

Trên tay Phan Vũ Lâm là một tờ báo...Bà quăng mạnh trước mặt Hà Doanh:

-Con đọc đi!

Tiêu đề " Danh môn- tình rủ cũng tới" đăng tấm ảnh chụp rất rõ Hà Doanh và Thiên Bảo đang ôm nhau. Biểu hiện của Hà Doanh đầy bi thương và thống khổ:

-Cô đọc đi! Chuyện ra nông nổi này...cô bảo chúng ta làm sao mà nhìn mặt ai được hả? Thà rằng với ai xa lạ, đằng này Thiên Bảo lại là em họ của Lãnh Phong...Cô...

Hà Doanh thẳng thốt nhìn dòng chữ đó....Nó như lưỡi dao khía mạnh vào lòng cô...Thực sự là Doanh không cố ý...

Hàn lão gia khuôn mặt thâm trầm, Hàn Gia Thiết cũng không biết nói gì để bênh vực con dâu nữa.

Lúc đó, Lãnh Phong từ trên lầu đi xuống:

-Thưa nội...Thưa ba mẹ...Con mới xuống!

-Con xuống đúng lúc lắm- Vũ Lâm nhếch môi- Chuyện ra nông nổi đó, con tính sao?

Lãnh Phong cầm tờ báo, liếc qua tiêu đề.

Gương mặt vẫn không hề biến sắc...

- Chuyện này con sẽ có cách giải quyết...Con khóc trên phòng đó Doanh! Em lên đỡ con đi!

-Nhưng chuyện này...

-Chuyện bọn trẻ cứ để nó giải quyết- Hàn lão gia khoát tay- Con cũng đi làm đi Gia Thiết...Hôm nay chúng ta có buổi họp với đối tác lúc 9 giờ.

-Dạ....

Trên phòng, Hà Doanh ôm lấy con....Bé vẫn rất ngoan, nằm yên trong nôi. Cô chợt hiểu ra:

-Cám ơn anh....

-Có gì đâu...Lúc này con có khóc mà.

-Anh Phong à....Em muốn giải thích....Thật ra em và Thiên Bảo không có gì. Chúng em chỉ tình cờ gặp nhau thôi.

-Anh hiểu mà...Không sao đâu!

Lãnh Phong đưa tay gạt những sợi tóc cùng với giọt nước mắt vẫn còn vương trên má Hà Doanh....Lúc này cô đã khóc....

-Anh sẽ nói là em mang con đi chích ngừa. Em sang nhà mẹ đi nhé! Chiều anh ghé đón...

16. Chương 16

Ngay trong buổi trưa hôm ấy, Hà Doanh bỗng dưng nhận được điện thoại của Thanh Liên:

-Doanh Doanh...Bạn lên mạng xem đi! Có tin về chồng bạn kìa.

Hà Doanh vội vã đến bên máy vi tính...Trên phần thông tin là tít lớn " Nữ minh tinh Lục An Nhiên có bạn trai mới"....Cạnh đó là tấm ảnh Lãnh Phong đang thân mật quàng vai cô cùng đi vào trong một nhà hàng.

Đa số các bài báo đều khai thác thông tin này, có nơi còn giật tít " Ông ăn chả, bà ăn nem" đăng hai tấm ảnh vợ chồng Lãnh Phong, người ôm ấp Lục An Nhiên, người gục vào vòng tay Thiên Bảo.

Có bài báo viết rằng, Hà Doanh không hạnh phúc trong cuộc hôn nhân này, sở dĩ tìm đến tình cũ là vì muốn an ủi khi biết chồng ra ngoài lăng nhăng...Các ment trên mạng đa số đều tỏ ra thông cảm cho cô, chỉ trích Lãnh Phong không thương tiếc.

Tim Hà Doanh chợt nhói đau.

Hai dòng nước mắt rơi xuống...

Cô hiểu, anh đang che chở ỉn...Bất chấp tới việc làm tổn thương chính mình...Tấm ảnh đêm qua...những phút nao lòng...Hà Doanh không cần khống chế lòng mình...Cô khóc ngon lành, mặc cho những dòng chữ nhòe đi vì nước mắt!

Trong văn phòng, Hàn lão gia nghiêm khắc nhìn Lãnh Phong:

-Con giải thích thế nào về những hình ảnh này?

-Con không có giải thích gì cả.

-Hai đứa thật là...hai vợ chồng...đứa ăn chả,đứa ăn nem...Không ra làm sao cả!

-Đàn ông chơi bời là chuyện thường mà- Lãnh Phong nhặt tờ báo lên, trầm tĩnh- Có bài báo viết là cô vợ không chịu nổi sự phản bội của chồng, người yêu cũ chỉ là an ủi cô thôi...Chia tay đâu phải là chấm hết...Vẫn còn là bạn mà...

Hàn Dương sống lại...

Lãnh Phong cố tình làm vậy. Gánh hết mọi chuyện, chỉ để gỡ rắc rối cho Hàn gia, cho Thiên Bảo và Hà Doanh không phải đối mặt với rừng chỉ trích.

Hàn lão gia cũng nhanh chóng hiểu ra...Đứa trẻ này...

-Con rất thông minh...nhưng cũng không cần phải làm vậy đâu Phong...Dù sao con cũng là người của nhà ta...Không thể không để ý tới danh tiếng của mình được.

-Dạ...Nếu không còn gì, con xin phép ra ngoài làm việc...

Lãnh Phong bước ra ngoài, đã có nhiều phóng viên chờ anh ngoài sảnh:

-Ông Hàn...Làm ơn cho biết chút thông tin...Ông và cô Lục...quan hệ thế nào?

-Ông Hàn..nghe nói ông và cô Lục đã có định ước...Sau khi ông và người vợ hiện tại ly dị sẽ công khai. Ông có cải chính gì không?

-Ông Hàn....

Lãnh Phong không nói không rằng, chỉ đi theo sự mở đường của toán bảo vệ, mất hút vào thang máy.

Ngay lúc đó điện thoại của anh reo.

Giọng Vũ Lâm:

- Con về nhà ngay...Mẹ có chuyện muốn hỏi...

- Thưa mẹ...Con mới về!

Trên tay Vũ Lâm là một tờ báo vừa xuất bản:

-Đây là cách giải quyết của con sao? Minh tinh Lục An Nhiên, con cũng tài giỏi lắm, tìm được minh tinh đóng kịch chung...

Lãnh Phong không trả lời. Minh tinh thì cần tiền lẫn những tin đồn cho thiên hạ không phải lãng quên...Anh có mục đích của riêng mình. Hai bên cộng tác với nhau, cùng có lợi:

-Vất vả lắm mới lấy được lòng tin của ông nội...Con muốn hủy hoại tất cả à?

-Không đâu...Ông nội cũng biết chuyện rồi mà...Con nghĩ không có vấn đề gì...Đàn ông mà mẹ...Chỉ có phụ nữ là khổ thôi!

Ánh mắt lạnh như băng đó hướng về bà trách móc:

-Con trách mẹ đã lôi chuyện vợ yêu của con ra làm khó con à? Mẹ cũng chỉ nói sự thật thôi...

-Lần sau mẹ có thể đặt máy ảnh vào góc tối hơn. May là Doanh Doanh không để ý...người chơi cô ấy một đòn đau lại là mẹ chồng cô ấy...

Vũ Lâm khựng lại...

Bà cười gằn:

-Con biết hết rồi à?

-Con không phải đã nói với mẹ rồi sao? Đừng động tới Doanh Doanh. Cô ấy là vô tội...

-Có tội chứ! Tội là con gái của hai người đó...Tội là...

-Tội là có một gia đình quá hạnh phúc. Đúng không?

-Phải...Đó cũng là một cái tội...

Dĩ vãng từng chút một, hiện về...

Trong công viên ngày đó, nhà bốn người hạnh phúc...Đứa trẻ lớn thì tung tăng trên nền đất, chạy đùa với ba. Đứa bé nhỏ trong nôi, đang cùng mẹ nhìn cha và anh vui đùa trong nụ cười rạng rỡ.

Còn bà...đứng đó...Thân tàn ma dại...không ra một con người...

-Tội rất lớn....

-Mẹ nhất định sẽ trả được mỗi hận đó...Một ly rượu có thuốc kích thích, một đứa con bất đắc dĩ, một mối tình dang dở, thiết nghĩ Doanh Doanh đã chịu nhiều rồi...

Lãnh Phong lặng lặng nhìn mẹ...

-Tha cho cô ấy đi mẹ...

-.....

-Những người gây ra những tổn thương của mẹ, con sẽ giúp mẹ trả hết cho xong...Con chỉ yêu cầu mẹ, đừng động tới Doanh Doanh...Nếu không, con cũng sẽ ngăn lại bằng mọi giá...Lúc đó mẹ con mình sẽ càng xa lạ...Mẹ ơi!

Giọng nói chứa đầy thù lương, trách móc...

-Con dọa mẹ đó à?

-Hơn 20 năm đợi được...không lẽ chỉ có vài tháng là không chịu đựng nổi sao? Con hứa rồi, nhất định sẽ làm được mà...

Lãnh Phong bước ra cửa...

Anh đã từng luyến tiếc hạnh phúc...Đã từng cố níu kéo...Đã trong những đêm lặng lẽ nhìn cô ngủ....Đã ôm con vào lòng, hít thật sâu mùi hương thơm mịn trẻ thơ...

Nhưng anh chỉ có thể đứng lặng nhìn cô...như những ngày cũ....Trên lầu cao thấy cô cười rạng rỡ mà lòng ảm áp vô cùng.

Người ta có thể cười Phong, tại sao là yêu mà không dám nhận, tại sao không mạnh mẽ giữ lấy cô chặt bên mình.

Vì Phong là đứa trẻ sinh ra từ thủ đoạn...Anh không xứng làm người. Bản thân chỉ là một công cụ giết giành hạnh phúc...Để khi không được, bị ném vào một xó ven đường.

Phong rất yêu mẹ...

Nhưng mẹ không yêu anh!

Không sao cả...Dù thế nào Phong vẫn sống, vẫn lớn lên và vẫn được học hành...

Lá bài giữa...Phong là kẻ được chính số phận lựa chọn, là người đóng vai trò xóa đi nỗi ám ảnh của Vũ Lâm.

Mẹ sinh ra con...Mẹ mất nụ cười...mẹ mất đi kiêu hãnh...Con sẽ tìm cách trả lại ẹ một lần thôi cũng được, nụ cười hạnh phúc ngày nào.

Người ta có lỗi gì khi muốn giữ gìn hạnh phúc?Người ta cũng không có lỗi khi vì quá yêu mà níu kéo, mà dùng thủ đoạn. Chỉ có những thứ sinh ra từ thủ đoạn ấy, bị khinh khi, bị vứt bỏ mới là thứ không nên tồn tại mà thôi...

Đúng không mẹ?... Mẹ của con!

17. Chương 17

Cuộc họp bất thường hôm nay diễn ra căng thẳng hơn thường lệ...

Đó là một buổi kiểm điểm trách nhiệm của Hàn Dương...Hợp đồng lớn nhất của công ty hiện tại là việc xây dựng một loạt cao ốc thương mại lớn, bất ngờ bị đình trệ, nguyên nhân là nhà cung cấp vật tư của Hàn thị-Vĩnh Tường không thực hiện đúng hợp đồng, khiến trước mắt phải đối diện với một loạt vấn đề, nổi bật nhất là bồi thường theo thỏa thuận của khách hàng.

Phó Đào là người đầu tiên lên tiếng:

-Giám đốc Hàn...Tôi chỉ yêu cầu cậu trả lời cho chúng tôi biết, tại sao khi phát hiện phía Vĩnh Tường đang gặp khó khăn về tài chính lại không báo cáo mà lại để họ tiếp tục làm nhà cung cấp nguyên vật liệu? Hiện nay theo thông tin nhận được, phía Vĩnh Tường mang nợ rất lớn, khó có khả năng khôi phục. Bên đó phá sản đã đành, còn làm hại chúng ta mất uy tín và bồi thường hợp đồng. Thiệt hại này ai sẽ là người chi trả?

Hàn lão gia khẽ thở dài. Có trách chỉ trách Hàn Dương là con người mềm yếu về tình cảm. Huống hồ Vĩnh Tường lại là công ty nhà Hà Doanh, khó trách nó mềm lòng.

-Chuyện thiệt hại của công ty...tôi sẽ gánh chịu hết- Hàn Dương hít một hơi dài- Đây cũng là tờ đơn xin bãi nhiệm. Tôi hoàn toàn không đủ năng lực để gánh vác cty...Mong mọi người tha lỗi.

Hàn lão gia cũng không làm gì khác được. Sai lầm là do ông...Hàn Dương vốn không hợp với vai trò đó. Ông quá chủ quan, đáng lẽ phải cho nó thời gian thích ứng thì lại bất ngờ trao vào tay một trách nhiệm quá nặng nề.

-Chủ tịch...Các cổ đông đều đồng lòng...Chúng tôi đề xuất cậu Hàn Lãnh Phong lên thay thế vị trí tổng giám đốc điều hành. Không biết chủ tịch có ý kiến gì không?

Không làm khác được...Đáng lẽ phải là thế rồi.

-Nếu mọi người đã quyết định thì tôi cũng không phản đối...Từ hôm nay Lãnh Phong sẽ là tổng giám đốc mới của Hàn thị...Mong mọi người giúp đỡ cháu....

Lãnh Phong vừa nhận chức, ngày hôm sau đã ra công văn chính thức yêu cầu phía Vĩnh Tường bồi thường theo hợp đồng. Con số là hàng trăm triệu tệ.

Ông Vỹ Tường trầm mặc sau khi luật sư của Hàn thị vừa trình bày xong:

-Thưa ông Lâm...Mọi chuyện đã xong, mong ông đừng làm chúng tôi khó xử. Yêu cầu trong vòng nửa tháng, ông phải bồi thường theo đúng thỏa thuận...

-Tôi hiểu...Tôi sẽ cố gắng thu xếp.

Thông tin vừa đưa ra, cổ phiếu của Vĩnh Tường đã xuống dốc thảm hại. Ngân hàng cũng phong tỏa tài khoản, không cho ông vay thêm tiền.

Mọi chuyện đều bắt đầu từ một bản hợp đồng béo bở mà một người từng lăn lộn thương trường như ông, dù điều nghiên kỹ cũng không khỏi sa vào.

Thất bại của nó, hậu quả không lường trước được...Cty xuống dốc phong phanh, dù Vỹ Tường đã cố hết sức tháo gỡ. Hàn Dương vì thông cảm cho ông nên cũng bị lôi vào rắc rối. Vì thế cũng không trách được Lãnh Phong...Việc đòi bồi thường này cũng là do nó thân bất vô kỷ.

Điện thoại reo...Ông bắt máy:

-Alo...Cháu là Thiên Bảo đây...Cháu biết hết mọi chuyện rồi. Cháu sẽ cố gắng hết sức để giúp bác...

Hà Doanh quyết định về nhà. Biết được chuyện của ba, cô vô cùng lo lắng...

-Cô ba...

Vú Phan mắt vẫn còn đỏ...Hà Doanh không khỏi hoảng hốt:

-Vú Phan...có chuyện gì à?

-Ông chủ....Cô vào trong đi!

Ba cô đang ngồi trên ghế. Cạnh đó là mẹ...

-Ba mẹ...

-Doanh Doanh!

-Con nghe tin trên báo....Ba ơi!

-Không sao đâu! Chỉ là chút khó khăn thôi- Ông Vũ Tường thoáng mỉm cười- Ba của con đâu phải là chưa gặp khó khăn bao giờ chứ.

-Nhưng khó khăn đến nỗi bây giờ thì chưa- Thiên Bảo bỗng nhiên xuất hiện- Em chưa biết gì sao? Mọi chuyện ra nông nỗi này là do chồng của em gây ra đấy. Doanh Doanh!

-Thiên Bảo!

-Anh Phong? – Hà Doanh sững sờ rồi vội vàng nói- Không phải đâu...Anh Phong chỉ là làm theo việc ở cty thôi. Anh ấy...

-Không phải chuyện ấy...Anh muốn nói tới chuyện khác kìa.

Chuyện khác đó là khi nghe tin, Thiên Bảo đã quyết định cho phía ông Vũ Tường vay tiền để giải quyết mọi chuyện. Việc tưởng sắp xong thì ba anh biết chuyện, nổi giận dưng dưng:

-Con có não không hả? Bây giờ tất cả các nơi đều không ai dám cho phía Vũ Tường vay tiền...Họ sắp phá sản rồi...Tiền...là tiền đó...500triệu tệ, con xem là giấy sao? Nếu họ không còn khả năng thanh toán, ta lấy gì để trả lời với các cổ đông.

-Ba à! Nhưng bác Tường và ba...

-Là bạn bè tốt đúng không? Bạn bè thôi con à! Hơn nữa con rể ông ta cũng muốn ép chết ông ta...Con chỉ là con rể hụt thôi, đừng có nhầm lẫn vai trò như vậy chứ!

-Ý ba là...là Lãnh Phong!

-Phải...Cậu ta nói cho ba biết...Dù sao cậu ta cũng đỡ hơn con, nghĩ tới chút tình nghĩa với mẹ con...Không như con, tiền của nhà mà định mang ra ném ngoài cửa sổ.

Hà Doanh không tin vào tai mình:

-Anh Phong...anh Phong không có tàn nhẫn như vậy đâu. Em không tin...Không tin...

Lòng cô trống rỗng....như tan nát...

Nhìn theo dáng con, ông bà Vũ Tường khẽ thở dài...Thiên Bảo lại nghe lòng chua chát...Phản ứng cô mạnh vậy...Không lẽ Hà Doanh cũng đã yêu?

Hà Doanh chạy về nhà...Cô muốn tìm Lãnh Phong hỏi cho rõ....

-Kế hoạch sắp tới của con là gì?Mẹ không thể biết sao?

Là giọng của bà Vũ Lâm...Tay Hà Doanh run run...Cô không đủ can đảm chạm vào khóa cửa:

-Chỉ cần ông ấy phá sản là được rồi đúng không? Ông ấy không còn gì nữa...Là được rồi!

Thật sao?

Hà Doanh muốn hét lên...Anh là người đã thêm một đòn nữa, dồn ba cô vào con đường cùng...Mẹ anh và anh...Tại sao lại có thể là như vậy?

-Mẹ không biết...Nhưng có lẽ là vậy.Ông ta không còn gì cả...

Hà Doanh bật khóc....Tiếng nấc không còn kềm nén được vang lên.

Lãnh Phong đẩy cánh cửa.

Nhìn nhau, ngớ ngàng lẫn chua chát...

Cô không thể tiếp tục ở đây được nữa rồi...

-Để cho nó đi đi! Dù sao cũng nên chấm dứt...Mẹ bằng lòng với con...Tha cho con bé ...!

Lãnh Phong thực sự rất đau...Nhưng anh không làm khác được. Hận thù của mẹ, cũng là lúc nên kết thúc rồi.

-Con hy vọng...sau khi ông ấy phá sản, mẹ đừng làm gì nữa cả...Dượng rất yêu mẹ, đừng làm dượng thất vọng...Con về phòng đây!

Hà Doanh đang ngồi trong phòng...Cô không bỏ đi.. Gương mặt tràn đầy nước mắt, tay cô vẫn bồng An Vĩnh..Chờ Lãnh Phong!

-Em sẽ đi ngay à?

-Anh muốn em đi làm sao?

-Em cũng đâu tiếp tục ở với anh và mẹ được...Em sẽ hận thù và cay đắng lắm. Về với gia đình, tránh xa anh đi Doanh!

-Anh...

Đôi mắt anh vẫn tĩnh lặng. Giọng nói vẫn nhẹ nhàng, như gió thoảng...

Cô sợ...Sợ Lãnh Phong những lúc thế này. Trông anh không khác gì một cái xác, nó khiến lòng Doanh dâng lên một nỗi chua chát lẫn thương yêu tràn ngập...

-Anh định sẽ làm gì ba em?- Hà Doanh chợt hỏi- Cả sự nghiệp suốt đời của ông, không lẽ thật sự anh muốn làm ba phá sản sao? Ba em đã làm gì anh và mẹ? Tại sao hai người lại đối xử với ông như vậy chứ? Tại sao?

-Ba em không làm gì anh cả...- Lãnh Phong khẽ cười- Ông chỉ làm tan nát con tim của mẹ anh thôi. Ngày xưa, ba em và mẹ anh từng đính hôn. Sau đó ba em được tin về mẹ ruột đang sống bên Hàn Quốc nên sang đó tìm...Ông gặp tai nạn và mất trí nhớ, sau đó yêu và kết hôn với mẹ em...Trong lúc ông hạnh phúc thì mẹ anh như hóa điên vì đau đớn...Một tình yêu, đổi lại một câu mất trí nhớ là có thể lãng quên tất cả sao em?

Hà Doanh thẫn thờ...Câu chuyện này cô chỉ mơ hồ, không ngờ lại là như vậy.

Đột ngột trong một phút, người yêu mình quên đi mình, lấy một người khác. Khi gặp lại, xem mình như người xa lạ? Mất trí nhớ, đơn giản chỉ có vậy thôi sao?

Chắc là mẹ anh đã khóc, đã đau buồn nhiều lắm...

-Em...anh Phong ơi! Nhưng mẹ em....

18. Chương 18

-Tình yêu không có lỗi gì cả...Nhưng em hiểu cho, có những vết thương tình yêu sẽ đau đến suốt đời...Anh là con, anh chỉ có thể khâu giùm mẹ anh vết thương bằng cách ấy...

Anh không hận ba cô...Anh cũng chỉ là một người con.

Hà Doanh bỗng ôm lấy Lãnh Phong...Cô khóc...khóc cho anh và cả mình...Tại sao ngay trong lúc này, Doanh lại nhận ra là mình đã yêu con người đó...Yêu và đau bởi một khoảng cách vô hình vừa được vạch ra.

-Em về nhà với ba mẹ đi! Anh tin rồi ông bà cũng sẽ vượt qua....Còn em nữa, em còn có An Vĩnh, có Thiên Bảo...Cho anh làm tròn trách nhiệm một người con nhé, Doanh Doanh!

Trong phút chốc, Vĩnh Tường – công sức bao năm của ông Vỹ Tường tan thành muôn bọt biển. Tài sản bị phát mãi, cả ngôi nhà hạnh phúc cũng không thể giữ.

-Đi thôi anh!

Nhẹ nhàng nắm tay chồng, bà Kiều Anh nhắc nhở. Hôm nay là ngày họ về nhà mới, một căn hộ chung cư nhỏ nhỏ.

-Ừ!

Ông đang rất suy sụp nhưng cũng gượng cười cho bà vui.

Hà Doanh tay đẩy chiếc nôi. Bé An Vĩnh còn nằm trong đó!

Vẫn cười...

Hôm qua luật sư của Lãnh Phong đã gửi hồ sơ ly hôn đến cho Hà Doanh...Cô không ký...Tuy nhiên, tối hôm đó, Vũ Lâm gọi điện đến:

-Cô không ký cũng không được đâu...Nếu không muốn ba mẹ cô ngay cả căn hộ chung cư nhỏ xíu cũng không có mà ở thì ngoan ngoãn đi! Lãnh Phong không có tài sản gì đâu...Cô đừng trông mong sẽ lấy được cái gì của nó...

Tất cả những gì hiện nay đều là của Hàn gia. Ngay cả chức tổng giám đốc điều hành của Lãnh Phong vốn cũng là hữu danh vô thực...Hà Doanh sẽ phải ra đi tay trắng. Một con bé chỉ vừa tốt nghiệp đại học, lại có con nhỏ, gia đình 4 miệng ăn, số tiền cấp dưỡng nuôi con cũng không đáng kể, bà chống mắt xem, Vỹ Tường và cái gia đình hạnh phúc của anh ta có còn tồn tại được lâu không?

-Gì vậy con?

-Dạ...không có gì ạ!

-Đêm qua Quảng Hà gọi điện về. Anh hai con định về nước...

-Còn việc học của anh ấy thế nào ạ? Anh hai chưa hết hạn tu nghiệp mà.

-Ba cũng can rồi. Ba sẽ đi tìm việc làm...Mong là có thể đỡ được phần nào.

Ba già rồi...Mái tóc đã bạc rất nhiều. Làm sao có nơi nhận ông...Huống gì...chuyện cty Vĩnh Tường phá sản vẫn còn quá mới mẻ. Ai lại dám nhận một ông giám đốc thất thế đây.

-Ba mẹ đừng lo...Doanh Doanh cũng tốt nghiệp đại học...Con sẽ nộp đơn tìm việc. Con tin chắc trời không phụ lòng người đâu....

Có đôi lúc ông Vĩnh Tường không thể không tin là trên đường này vẫn còn tồn tại những điều may mắn...

Ông nộp đơn xin việc nhiều nơi, nhưng đa số đều bị từ chối....Chỉ có duy nhất ở Vĩnh An, là cty mọc lên từ nơi Vĩnh Tường từng tồn tại là mời ông đến phỏng vấn. Người chủ công ty còn khá trẻ, anh ta tin là với kinh nghiệm phong phú của ông, sẽ giúp mình thành công.

Mức lương không cao nhưng có thể giúp ông gánh vác một gia đình nhỏ.

Bà Kiều Anh cũng nhận thêm đồ gia công về làm. Đôi tay khéo léo khiến việc làm ăn rất thuận lợi...Hà Doanh cũng xin được một vị trí tiếp tân trong một công ty nhỏ...

Bình an...

Từ ngày ký lá đơn đó, Lãnh Phong không đến thăm con, chỉ hàng tháng gửi tiền trợ cấp nuôi con.

An Vĩnh nhớ ba...Nhớ theo cách riêng của một đứa trẻ con...Nhắc thấy bóng người đàn ông nào, nó cũng giương đôi mắt trong veo lên nhìn, tới khi nhận ra đó là không phải thì cụp xuống, buồn hiu....Hà Doanh ôm con vào lòng, bé chỉ miễn cưỡng ngậm vú...Những đêm thức pha sữa đêm cho con bú, Hà Doanh lại nhớ cái dáng cao gầy của anh đứng bên nôi, âu yếm sữa lại chần cho con...

Không chỉ An Vĩnh nhớ.

Hà Doanh cũng nhớ....Không hiểu sao cô lại có một linh cảm không an về Lân Phong. Nụ cười của anh, những lời nói của anh trong ngày chia biệt....Nó làm tim cô rất đau, và càng lúc nỗi đau đó càng lớn hơn, giống như một điềm dự đoán...

Ngập ngừng một chút rồi Hà Doanh gọi điện:

-Alo....Là em đây!

-Ừ...

-Anh...anh đến thăm con nhé? Con nhớ anh lắm...

Bên kia ngừng lại một chút:

Giọng Lân Phong nhẹ nhàng:

-Khi anh đi....con sẽ khóc...Lúc đó em không đỡ được đâu.Trẻ con mà, rồi nó sẽ quên thôi em!

Rồi nó sẽ quên!

Bên kia Lân Phong nghe có tiếng khóc...

Hà Doanh khóc!

Lòng anh cũng đau an ổn gì...Anh cũng nhớ da diết nụ cười của con...Anh cũng thêm hít mùi hương da thịt đó....Hơn thế nữa là nỗi nhớ với mẹ nó...Phong sợ, một khi kế hoạch chưa hoàn thiện, một phút mềm lòng, sẽ càng không thể rút ra...

Trong ngày hôm ấy, nhất định anh sẽ đến thăm em và con...Anh muốn ghi nhớ một lần, một lần nữa vào sâu trong ký ức, hình ảnh của hai người thân yêu nhất...Cuộc đời anh là thuộc về mẹ, anh phải trả cho bà món nợ tình, để bà nhận ra ai mới là người quan trọng nhất, để bà không điên cuồng trong ý nghĩ trả thù...Hơn 20 năm rồi mẹ nhỉ, chấm dứt thôi!

Lân Phong nhắc điện thoại:

-Luật sư Hồ...Mong ông mau hoàn thành thủ tục ly hôn...Về phần phân chia tài sản, cứ tiến hành như ý tôi...Tôi sẽ không nhận bất cứ cái gì trong chuỗi tài sản mang tên của Hà Doanh...Cảm ơn ông!

Hà Doanh không tin vào mắt mình khi luật sư Hồ đặt trước mặt cô những giấy tờ về việc ly hôn:

-Bà Hàn...không...cô Lâm...Sau khi ký vào những giấy tờ này, mọi thủ tục sẽ hoàn tất. Toàn bộ tài sản bao gồm công ty Vĩnh An, tiền mặt trị giá 300 vạn tệ và tài khoản mang tên cô tại ngân hàng sẽ chính thức thuộc về cô. Riêng tài khoản mang tên Hàn An Vĩnh, thân chủ tôi cũng ủy quyền cho cô quản lý tới năm cậu ấy tròn 18 tuổi...Thân chủ của tôi không yêu cầu phân chia gì cả vì trong suốt thời gian chung sống, hai người không có tài sản chung nào.

Công ty Vĩnh An, công ty Vĩnh An đứng tên cô....Có nghĩa là....Lân Phong?

-Những thứ này....tôi không biết....Tôi không có những tài sản này...

-Tất cả những thứ này đều lập dựa theo chứng minh thư và chữ ký của cô...Nó thuộc về cô!

Chữ ký? Chứng minh thư?

Có vài lần Lân Phong bảo cô ký vào một số giấy tờ. Anh bảo đó là giấy tờ liên quan tới An Vĩnh, cô là mẹ, ký sẽ hợp hơn.

-Tôi không ký đâu...Tôi muốn gặp anh Phong!

-Thân chủ của tôi không muốn gặp cô lúc này....Đây là vấn đề liên quan tới quyền lợi của cô sau ly hôn...Mong cô hợp tác!

-Tôi không ký đâu...Nếu anh Phong không gặp tôi, tôi cũng sẽ đến gặp anh ấy...Tôi...

Mọi thứ đến quá nhanh....Cô ngơ ngác nhận ra, bên trong đó là bao điều bí ẩn.

Công ty Vĩnh An đứng tên cô...Ba Hà Doanh đang làm việc trong đây...Tài khoản mang tên Hà Doanh trị giá 3000 vạn, còn có tài khoản của An Vĩnh, số tiền là 150 vạn....Lãnh Phong tại sao lại có nhiều tiền như vậy? Thật ra...

Ngay lúc đó, điện thoại luật sư Hồ reo lên:

-Alo...Vâng! Tôi sẽ sớm hoàn thành thủ tục...Hiện nay số cổ phần ông Hàn đang nắm giữ là 67,4%....Trong buổi họp của hội đồng quản trị sắp đến, chắc chắn vị trí chủ tịch sẽ thuộc về ông Hàn.

Chủ tịch? Ông Hàn?

-Luật sư Hồ...Lãnh Phong...anh ấy...

-Ông Hàn đang nắm giữ hơn 60% cổ phần của Hàn thị. Ông ấy sẽ chính thức trở thành tân chủ tịch hội đồng quản trị Hàn thị...

Hà Doanh không tin vào tai mình? Hàn thị? Lãnh Phong là chủ tịch hội đồng quản trị? Có lẽ nào?

-Xin lỗi cô Lâm....Tôi phải về công ty ngay...Những giấy tờ để lại đây...cô suy nghĩ kỹ và ký nhé!

19. Chương 19

Phó Đào vốn chỉ định lợi dụng Lãnh Phong để thu tóm quyền hành tại Hàn gia, song luật sư của ông ta lại bày ra một kế hoạch, phá hoại một số vụ làm ăn khiến giá cổ phiếu Hàn gia đi xuống, mượn thời cơ thu mua cổ phần...Trong lúc đó, Hàn Chỉ Thúy cũng bán hết số cổ phần trong tay, gom về một số tiền...

Tất cả cổ phần được thu mua bởi một nhân vật bí mật...Đến khi tấm màn đó được vén lên, người đó chính là Hàn Lãnh Phong...

Phó Đào tưởng mình đã giăng ra cái bẫy hoàn hảo, song người sập bẫy lại chính là ông ta.

Chọn lựa giữa bán cổ phần giá rẻ cho Hàn Lãnh Phong hay ngồi tù bởi những bằng chứng thương nghiệp được thu thập chu đáo, chứng minh Phó Đào có hành động phá hoại những hợp đồng làm ăn của Hàn thị, gian dối trong kinh doanh...

Tức giận lên tới cực điểm, song Phó Đào là người chấp nhận thực tế. Ông bị một thằng nhóc chơi đòn hồi mã thương...25% cổ phần được bán lại nhưng Hàn thị hết thời rồi, sẽ nhanh chóng phá sản thôi.

Trong lúc đó, Hàn thị cũng nhanh chóng công bố kế hoạch xây dựng khu đất ở Hoa Lâm thành một khu du lịch sinh thái...Mọi thủ tục đều đã được chính phủ thông qua với sự hỗ trợ tối đa để phát triển du lịch lần tạo công ăn việc làm cho người địa phương. Tên tuổi Hàn thị trở nên nổi bật...Giá cổ phiếu lại tăng lên.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa Lãnh Phong đều nắm...

Sau khi lên làm chủ tịch, Hàn Lãnh Phong ngay lập tức bổ nhiệm vị trí giám đốc điều hành mới. Ông Hàn Gia Thiết chuyển xuống giữ chức phòng hành chính, đảm nhận một công việc hữu danh vô thực...

Tới khi nhận ra thì đã muộn rồi...Một bước sai lầm, ngàn năm ân hận.

Hàn lão gia thở dài...Có lẽ ông đã đánh giá quá thấp đứa trẻ đó....Con người trầm lặng ấy, khi thực hiện mọi chuyện thì thật đáng sợ...Kế hoạch này rõ ràng là đã chuẩn bị từ lâu.

Vũ Lâm cũng không ngờ, Lãnh Phong lại làm như vậy. Gia Thiết, Hàn Dương đều nhìn anh với đôi mắt đầy phẫn hận...Sự phẫn bội...

-Cám ơn cậu đã cho tôi một bài học cực kỳ đáng giá...Nên cẩn thận với những con ong khi nuôi trong nhà, dù nó thoát nhìn chỉ là con ong mật vô hại...

Chồng tiêu tụy, vùi đầu trong men rượu....Bàn tay ông đã góp phần phá hủy Hàn gia...Dù bao lâu nay, ông luôn xem nó như ruột thịt.

-Anh Gia Thiết....Đừng làm như vậy....Anh!

-Em đừng thương hại anh...Vũ Lâm- Ông chợt cười chua chát- Hàn gia mất trong tay anh...Anh còn mặt mũi nào mà nhìn ba được chứ? Tại sao nó lại làm vậy? Tại sao?

Tại sao?

Bà không hề có ý định hãm hại Hàn gia...Bà chỉ muốn dùng thế lực của họ mà bóp chết Vĩnh Tường...Làm cho gia đình êm ấm của Vũ Tường tan nát...

Nhưng Vĩnh Tường phá sản, thay vào đó là Vĩnh An...cũng là công ty của Lãnh Phong lập ra....Toàn bộ quyền sở hữu đều giao cho Hà Doanh và Vũ Tường...

Thì ra thế...

-Bốp!

Một cái tát tay giáng thẳng vào mặt đứa con bất hiếu.

Lãnh Phong thần nhiên hứng trọn cái tát của bà. Nó mạnh đến nỗi khóe môi của anh rỉ máu...

-Con...con thật tình yêu con bé đó đến vậy sao? Có thể vì nó mà phản bội lại dưỡng con? Ông ấy đã đối xử với con thế nào hả?

Bà đau lòng...Bao năm chung sống, tình nghĩa không phải là không có...Nhất là ông lại quá chân thành.

-Mẹ...Cuối cùng mẹ cũng hiểu, dưỡng tốt với mẹ thế nào sao? Bao năm nay...tại sao mẹ lại không nhớ tới điều đó? Bây giờ thương và quan tâm dưỡng, có phải là đã muộn rồi không?

Bà sững lại...Bao năm qua...bà sống bên ông nhưng đúng là chưa bao giờ yêu thương và quan tâm tới ông như thế...Trong khi ông luôn dịu dàng, yêu thương bà đến từng kẽ tóc chân tơ...

-Vĩnh Tường đã sụp đổ...Còn lại chỉ có Vĩnh An thôi...Bác Vũ Tường cũng đã phá sản, nhưng những gì xảy ra không phải như trong suy nghĩ của mẹ. Di Kiều Anh vẫn ở lại bên bác ấy khi khó khăn nhất...Cả nhà họ vẫn hạnh phúc...Đúng không?

-Con...

Bà chợt hiểu ra:

-Con phá hoại Vĩnh Tường không phải để trả thù ẹ...Con chỉ muốn chứng minh ẹ thấy...Gia đình đó là chân tình với nhau. Dù ông ta có là giám đốc hào hoa giàu có hay một ông già phá sản không còn gì, họ vẫn bên nhau...Đúng không?

Lãnh Phong khẽ cười...Nụ cười như gió...

Bà Vũ Lâm cũng cười...Nhưng là cái cười chua xót:

-Tại sao con không nghĩ tới những ngày lang thang đói rách đó...Vì ai...vì ai mà mẹ và con xó chợ đầu đường...Vì ai mà con mang những vết sẹo ghê gớm đó trên người? Phong! Ông ta đã ban ẹ con mình đó...Cái gia đình hạnh phúc của ông ta đó...

Lãnh Phong vẫn cười...Nhưng nụ cười này khiến lòng bà bỗng thoáng lạnh...Bởi vì nó ánh lên một chút gì đó rất thê lương:

-Mẹ biết những vết sẹo này từ đâu mà có không mẹ? Không phải do ai gây ra cho con cả....Là mẹ đó! Mẹ ơi....!

-Con...con vừa nói cái gì?

-Lúc con còn nhỏ...mẹ rất thích hoa hồng....Nhất là những cành hồng có nhiều gai...Mẹ từng nói...gai càng nhọn thì hoa sẽ càng đẹp...

Ý thức mơ hồ của Vũ Lâm nhớ lại, đúng là bà rất thích hoa hồng có gai nhọn, bởi Vũ Tường từng nói: "Hoa hồng không có gai sẽ không còn quyến rũ nữa...Em là gai của hoa hồng...Đâm chảy máu nhưng là lại nhớ rất lâu".

-Mẹ đã...

-Những cành hoa hồng đầy gai ấy, mẹ thường cầm trong tay...Bóp mạnh lên những chiếc gai ấy...Lúc nhỏ, con thấy máu mẹ chảy, rất sợ...Con giằng lấy nó...Mẹ giằng lại...dùng nó quất vào người con...Quất cho đến khi gai hoa hồng không còn nhọn nữa...

Một dạng hành hạ vô ý thức...Mẹ sẽ không biết...cũng không quan tâm con đã đau đến thế nào...

Ban đầu rất sợ, nhưng sau đó con nhận ra hôm nào không có hoa hồng với gai nhọn mẹ sẽ gào thét, sẽ khóc rất nhiều... Con không muốn mẹ khóc...

Dần dần, không còn đau nữa..

Những đứa trẻ mưu sinh ở bến xe buýt khác không bao giờ đánh con...Bởi chúng thấy những vết thương trên người con....Có hôm gai nhọn và dài, mẹ làm xước một đường dài, sâu hoắm, máu cứ rỉ ra...

Sau này có hôm con không đủ tiền mua hoa hồng...Mẹ sẽ dùng cái khác để đập phá...Có hôm là chai lọ, có hôm là những cái chén, bể tung tóe khắp căn hộ ọp ẹp...

Con cũng quen và sau khi mẹ ngủ lại bỏ ra dọn dẹp...Mẹ của con, dù đôi lúc si cuồng, đánh đập con nhưng con biết những lúc ấy người mẹ đánh không phải là con...Con chỉ là một công cụ trút giận. Mẹ vẫn yêu thương con mà...Phải không mẹ?

Nếu mẹ lau mặt, mẹ sẽ rất đẹp...

Nhưng mẹ cứ say vì như thế, đẹp cũng rất nguy hiểm...Khi con không có ở nhà, mẹ chỉ có một mình...Sắc đẹp dễ gây ý xấu...

Thôi mẹ nhé! Xấu xí cũng được...Miễn mẹ ở bên con....

Sau khi đánh con xong, con rất thích vì đầu vào lòng mẹ....Nhìn gương mặt mẹ thanh thản, ngủ say!

- Hôm đó... sau khi con dẫn mẹ đi cảm ơn người ta cho quần áo mới...Mẹ lại cầm hoa hồng đánh con....Đánh và khóc....Rồi mẹ gọi tên con:

Bình Phong!

Mẹ ôm lấy con....

Mẹ nói " Tại sao tôi vì anh làm bao nhiêu việc. Vì anh tôi không còn liêm sỉ, sinh ra đứa con này...Tôi không muốn đàn ông nào ngoài anh chạm vào tôi...Tôi đi thụ tinh nhân tạo thì sao? Nó không phải là con anh thì sao? Tôi đã làm bao nhiêu việc cho anh mà....

-Lúc đó con rất hạnh phúc....nhưng hạnh phúc không tồn tại lâu mẹ nhỉ? Con chỉ là một công cụ trả thù của mẹ...Vốn không ai cần con cả...Con không có ý nghĩa trên cõi đời này...

-Phong à! Mẹ....

- Con xin lỗi mẹ...vì con đã yêu rồi...Con không muốn cô ấy khóc...Con không muốn một lúc nào đó con của con lớn lên, nó cũng giống như ba nó, nhận ra rằng không có ai cần nó trên cõi đời này!

Bà còn có thể nói gì nữa đây?

20. Chương 20

Cánh tay hạ xuống...

Bà lão đảo ra ngoài...

Ánh mắt Lãnh Phong chùn xuống:

-Sao lần nào cũng để em thấy hết khúc hấp dẫn nhất...Anh thật là...

-Anh Phong!

Hà Doanh khóc rống lên...Cô chợt thấy thương anh hơn bao giờ hết...Người đàn ông đấy...Những vết sẹo lành nhưng không thể liền da...

Cô ôm lấy người Lãnh Phong từ phía sau:

-Em và con cần anh mà anh Phong! Rất cần anh! Đừng bỏ mẹ con em...

Lãnh Phong nhắm nghiền mắt...Anh đã trốn tránh cảm giác này quá lâu rồi...Đến mức không còn đè nén được...

Lãnh Phong quay lại ôm lấy cô...

Hôn cô...Nụ hôn cuồng nhiệt lần đầu tiên trong cuộc đời anh...Hơn cả đêm kích tình năm ấy...

-Hôm đó anh vẫn tỉnh...Nhưng là do anh không muốn khống chế...Anh muốn được yêu em...Dù chỉ một lần...

Anh rất ích kỷ đúng không? Đêm ấy, liều thuốc kích thích đó không làm anh mù mị...Nếu muốn anh có thể dừng lại...Như hôm nào trong nhà vệ sinh tự cắt tay mình...

Nhưng Lãnh Phong không muốn dừng. Anh đã không kèm chế được khao khát và dục vọng...

Hà Doanh ngẩn ra. Rồi cô bầu chặt lấy người Phong...

-Vậy em xin anh...hôm nay đừng dừng lại...Anh Phong...

Những nụ hôn nóng dần lên...Lãnh Phong bế xốc cô tới bên giường...

Hà Doanh ôm lấy tấm thân trần nóng bỏng đó...Cô không còn ngần ngại nữa....Muốn thả mình dâng hiến...Muốn anh nhấn chìm Doanh trong mê đắm, không thể dứt ra...

-Xin lỗi em!

Lãnh Phong tiến vào người cô, tiếng rên rỉ kích tình vang lên nồng đậm...Hà Doanh cắn nhẹ môi, nén đi cảm giác vừa đau đớn lại vừa rất khoái lạc này...

Hai thân thể vừa mới đây tưởng chừng xa lạ...Bây giờ quấn chặt lấy nhau....Lãnh Phong sung sướng ôm lấy cô chặt hơn vào lòng mình, đôi môi nở một nụ cười hạnh phúc...

Lần đầu tiên...và cũng có thể là sau cuối...

Hà Doanh vẫn còn ngủ....Điện thoại của cô đã reo này giờ...Tiếng chuông khiến Lãnh Phong thức giấc...Anh mệt mỏi cầm lấy cái vật đang phát ra âm thanh phiền nhiễu kia. Chưa kịp lên tiếng, bên kia đã vang lên giọng nói đầy lo lắng của bà Kiều Anh:

-Doanh Doanh...Con ở đâu? Doanh!

Lúc đó Hà Doanh cũng trở mình...Lãnh Phong mỉm cười, trao điện thoại cho cô:

Bên kia giọng nói càng trở nên nôn nóng hơn:

-Doanh....

-Dạ...con đây....Con xin lỗi mẹ...Con...

-Sao con không về nhà? Ba mẹ tìm con khắp nơi, điện thoại thì không có người bắt máy...

-Con không sao đâu mẹ!- Hà Doanh ngượng ngùng nhìn Phong- Bé An Vĩnh...có ngoan không mẹ?

-Ừ....Cháu không khóc gì cả...Đã ngủ yên rồi...- Giọng bà Kiều Anh nhẹ hẫng đi- Biết tin con là được rồi...Cũng khuya rồi, con không cần về đâu...Đi đường nguy hiểm lắm.

-Dạ...

Hà Doanh tắt máy...Ánh mắt Lãnh Phong đầy âu yếm nhìn cô:

-Em ngủ thêm đi! Ngày mai anh đưa em về nhà!

Sự thân mật của Lãnh Phong và Hà Doanh khiến ông bà Vũ Tường rất bất ngờ. Nhưng họ cũng không nói gì hơn khi nhìn gương mặt rạng rỡ của hai mẹ con. An Vĩnh vừa nhìn thấy Lãnh Phong đã đưa đôi tay nhỏ xíu hươ về phía anh, đòi bồng bế. Trước tình cảnh này, làm sao nhẫn tâm chia cắt một gia đình.

-Thưa ba mẹ...con xin phép đưa Hà Doanh và An Vĩnh đi chơi một chút...

-Ừ...Lãnh Phong à, thực ra chuyện của Vĩnh An...

-Được rồi anh- Bà Kiều Anh mỉm cười- Con cứ đi đi! Chuyện vẫn còn, khi nào thích hợp nói thì sẽ nói!

-Dạ...

Quả thật rất đẹp đôi. Lãnh Phong hôm nay đã cười với An Vĩnh...Nụ cười ấm áp cùng ánh mắt âu yếm tràn đầy tình yêu thương...Trong vòng tay anh, An Vĩnh khanh khách cười, khi Lãnh Phong dụi đầu vào bụng con, cù nhẹ!

Trong công viên! Đây là lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm, Lãnh Phong chơi ở đây...

Tay Hà Doanh cầm chiếc máy ảnh...không ngừng buộc anh làm mẫu nhiều kiểu...Còn có những tấm ảnh tràn trề hạnh phúc, cô bé con, còn Lãnh Phong ôm lấy mẹ con hai người:

-Em khát nước không? Ăn kem nhé!

-Dạ....

Lãnh Phong đưa tay vén những sợi tóc của vợ. Yêu thương tràn ngập, càng yêu khi xa lìa càng đau đớn. Hôm nay anh rất ích kỷ, vẫn muốn thu lấy hình ảnh của em và con trong tầm mắt mình...Một mai...nếu anh có đi đến một nơi nào đó...sẽ nhớ mình từng hạnh phúc...Từng có những người thuộc về anh!

Hà Doanh tựa đầu vào ngực anh! Lãnh Phong đang rất khác....Anh xắn quần Jean, cùng cô giữ lấy con, để An Vĩnh ngồi trong chiếc phao bơi nhỏ xíu...Đôi tay của bé đập nước tung tóe, sau đó khanh khách cười.

Đêm tiếp tục là một đêm lãng mạn...Khi An Vĩnh ngủ, Lãnh Phong lại hôn say đắm Hà Doanh...

Sóng yêu bề lạng...Đêm nay...

Có những hôm anh dậy rất sớm, theo chân mẹ...Bà thường có thói quen ở bên tòa chung cư đó, nhìn người phụ nữ mình căm hận nhất buổi sáng ăn mặc giản dị làm một bà nội trợ bình thường.

Không nhưng lựa, nhưng bà ta vẫn không có vẻ gì đó ưu sầu, vẫn hòa mình vào dòng người đông đúc, thực hiện thiên chức một người vợ hiền.

Cả ngày hôm nay bà không về nhà....Mẹ đang đau đớn, hoảng hốt nhưng bao nhiêu đó làm sao có thể vơi đi nỗi hận?

Mẹ ơi! Hôm nay chắc chắn mẹ sẽ không ngồi yên trong chiếc xe ấy....Mẹ đang trong trạng thái điên cuồng nhất...

Báo cảnh sát bắt mẹ? Bắt được thân, nhưng không thể làm cho con người lỏng lẻo đó dịu xuống...Mẹ cần một sự kết thúc...Trong bi kịch này, một lời nói tha thứ là không thể. Vì mẹ đã từng được yêu thương....Nhưng bỗng chốc nó ra đi...Phản bội? Không đúng....Người ta đã không yêu mẹ nữa...Người ta đã không còn nhớ mẹ nữa...Mẹ đã là một người xa lạ...Không quen!

Gần 30 năm trước đã không có kết thúc nên bây giờ nó vẫn kéo dài đến bây giờ...

Doanh Doanh! Anh sẽ mang mình ra đánh một ván cược. Nếu mẹ có thể quên, anh sẽ không buông em ra nữa...Anh sẽ ôm em và con vào trong ngực...Suốt đời...

Còn ngược lại...Em sẽ đau lắm...Nhưng có nỗi đau nào còn mãi với thời gian...Bên cạnh em còn có nhiều thứ khác...Nhất là con đó, bảo bối của chúng mình!... Trách nhiệm của một người mẹ sẽ làm cho em kiên cường vượt qua tất cả, đúng không em?

Chờ anh sau ván cược cuộc đời này nhé!... Chờ anh!.....

Lãnh Phong khép nhẹ cánh cửa....

Đêm vẫn còn dài....

21. Chương 21

Đúng như dự đoán, Lãnh Phong nhìn thấy chiếc xe của mẹ bên đường....

Có lẽ bà đã đậu ở đây rất lâu. Mắt nhắm hờ nhìn về phía trước. Người đàn bà mẹ hận ấy, tại sao vẫn hạnh phúc cho đến giờ.

Con không hiểu hết chuyện, nhưng qua những gì thám tử thu thập được, có thể khái quát câu chuyện ba người gần gũi thế này.

Mẹ của con và ba Võ Tường quen biết nhau từ nhỏ. Lớn lên, nghiễm nhiên trở thành một cặp đôi gái sắc trai tài. Hai người đính hôn trong mọi lời chúc phúc.

Sau đó ba Võ Tường khám phá thân phận thật. Ba còn một người mẹ ruột đang lưu lạc bên Hàn Quốc. Ba sang đó tìm, gặp tai nạn, sau đó yêu mẹ Kiều Anh...

Mẹ hận, người đàn ông đang yêu thương mình bỗng nhiên nhìn mình xa lạ...Ba phản bội mẹ, yêu một người khác, cùng người ta nên nghĩa vợ chồng.

Nhưng có bao giờ mẹ tự hỏi : " Tại sao lại dễ dàng quên đến vậy?".

Dù mất trí nhớ thì cảm giác quen thuộc vẫn còn chứ? Trí nhớ đâu làm người ta quên nhịp đập rộn ràng của con tim. Trí nhớ đâu khiến người ta mất đi sự yêu thương đối với những người thân thuộc?

Ba Võ Tường quên mẹ...Có phải là vì trước đó chưa hề yêu sâu sắc mẹ không?

Tình yêu chỉ có một, nhưng những thứ tương tự vậy thì có rất nhiều...

Tình yêu không có lỗi...Mẹ Kiều Anh cũng đã từng hy sinh, đã từng bỏ đi để lại tờ đơn ly hôn giải thoát cho ba. Chữ tình của mẹ Kiều Anh tưởng là không dày nhưng lại vương vấn mãi...Mẹ của con thì nghĩ không tình còn nghĩa. Mẹ dùng một đứa con không cha để trời buộc, để ba Võ Tường vì trách nhiệm mà không thể bỏ con.Mẹ yêu ba....muốn chiếm hữu ba...

Con người là một thực thể đầy khao khát nhưng khi cần, nó cũng tỉnh táo nhất...Nó không phải là vật cho người khác chiếm hữu hay trời buộc...Ba tìm được mẹ Kiều Anh. Bên cạnh đó còn có một giọt máu khác...Mang hai đứa con, một vì trách nhiệm, một từ yêu thương kết tụ lên bàn cân, kết quả quá rõ ràng...

Mẹ thua...Mẹ của con không chấp nhận thất bại. Một lần, mẹ đã vung dao thẳng vào mẹ Kiều Anh. Vết sẹo ấy...mẹ cũng đã giết người ta một lần rồi.

Tù ngục...3 năm khiến mẹ không còn giữ mình kiêu hãnh được.

Mẹ bệ rạc, bệ tha, buông thả...Không biết cách nào con đã lớn lên...Mẹ đánh con, mẹ chửi con, con người ta sẽ căm hận mẹ lắm...Nhưng con là trẻ con....Con chỉ biết yêu mẹ...Con chỉ biết mẹ đánh con và mẹ khóc....Con chỉ biết thế thôi!

Con nhớ rất rõ năm đó, con khoảng 10 tuổi...

Con đi đánh giày...Và con đã gặp cô bé ấy. Cô bé bị lạc mẹ à! Đôi mắt trong veo nhìn con...Trẻ con thường không biết sợ...Lúc đó bé như nhìn thấy một cái phao. Mặc con xấu xí và dơ dáy, cô bé nắm chặt lấy áo con, cho con dẫn đi tìm mẹ...

Khi người ta xum họp, bao giờ cũng cảm động.

Cô bé nhào vào lòng mẹ, mẹ cô ấy ôm chặt lấy cô ấy....Nước mắt của hai người.

Con không biết nếu mình đi lạc, mẹ có như vậy mà tìm con không? Khi tìm thấy con...mẹ có ôm con và khóc vậy không?

Sau đó, con được cô chú ấy dẫn đi ăn...Những món ăn rất ngon...Con còn được về nhà tắm rửa nữa. Khi nhìn vào gương, con đã tự hỏi " Ai đây? Là mình đó sao?".

Con hân hoan mang đồ về ẹ...Mẹ cũng không say như mọi ngày...Mẹ bảo con dẫn đến cảm ơn người ta...

Sau đó...mẹ khóc...

Mẹ lại đánh con...Rồi mẹ ôm con...Nước mắt mẹ đầm áo con...Mẹ dịu dàng lắm mẹ ơi! Lần đầu tiên trong đời con được mẹ hôn đấy...Hôn lên trán...Con hạnh phúc vô cùng...Con muốn nếu là giấc mơ thì đừng bao giờ tỉnh. Mẹ sẽ ôm con mãi thế này.

Nhưng có mơ nào mà không tỉnh nổi đâu?

Con như từ thiên đàng bị quăng xuống địa ngục....Thì ra là vậy...Con không được ai cần cả. Số phận con đã được định là một đứa trẻ công cụ. Mà công cụ là đồ vật thì đâu cần ai thương xót. Nó chỉ cần hoàn thành việc của mình. Làm tốt sẽ không bị vứt bỏ...Còn không sẽ chỉ là một chẳng ai nhìn!

Con từ đó không yêu thương ai nữa.

Con sẽ làm tròn những gì mình được giao phó...Làm tròn...Không mơ mộng người ta sẽ thương mình...Ngay cả mẹ ruột của mình cũng vậy, thì mong chờ gì tình cảm từ những người xa lạ không quen biết, không máu mủ với mình.

Mẹ muốn con hận, nhưng người ta có làm gì mà con hận?

Lê lét đầu đường xó chợ, con đã quen rồi. Bị chà đạp khinh khi, con cũng quen rồi...Không có gì đáng hận.

Hận thù không, yêu thương cũng không...Con chấp nhận cuộc đời của một cái bóng...Người ta nghĩ cái bóng là không cần thiết, nhưng trên đời có ai vứt bỏ được bóng đâu?

Bỗng một ngày....trong cơn mưa chiều đó, cô bé trao cho con một cây dù, kèm theo nụ cười tươi rói.

-Anh cầm đi cho khỏi ướt.

Cô bé và con đâu có quen nhau...Cô bé đâu cần lợi dụng con, đâu cần con làm cái gì cho cô ấy...

Tình thương cứ thế lặng lẽ mà trao.

Con ngơ ngẩn nhận ra, mình đã không quên chủ nhân cây dù ấy.

Dù cô ấy đã quên con, lần đầu tiên nghe Văn Bảo giới thiệu, cô ấy mỉm cười tươi tắn chào con...Đôi mắt trong veo đó không có gì vương vấn...

Trên lầu, trong căn phòng nhỏ, con nhìn thấy cô ấy cười, nhìn cô ấy vui vẻ, bất giác con cũng mỉm cười...

Đêm đó...ly rượu mẹ đưa anh hai mà con vô tình là người uống. Mẹ không biết, anh hai dị ứng với rượu vang sao?

Con rất nóng...rất muốn bùng nổ...Và thật không may, lòng tốt của cô bé con ấy đã làm hại bản thân cô ấy...Con nhận ra, mình cũng khao khát người ta biết đường nào. Con không muốn dừng lại nữa...Con muốn trầm luân trong thân thể nồng nà ấy...Muốn những giây phút thăng hoa lên tới đỉnh yêu đương.

Con đã nghĩ mình tội tệ, mình sẽ bù đắp cho cô ấy, giúp cô ấy nguôi ngoai nỗi đau, lấy lại nụ cười rồi tiễn cô ấy ra đi.

Nhưng con vẫn là một con người, có dục vọng, có mơ ước...Càng chối bỏ, nó càng mãnh liệt. Cuối cùng con ích kỷ muốn cô ấy là của con trong một ngày.

Trước khi đi trả nợ mẹ đây!

Án tù ba năm, một lưỡi dao, mẹ Kiều Anh vẫn thoát.

Hôm nay...

Lãnh Phong mỉm cười...

Chiếc xe lao điên cuồng đến phía này...

Cách đó không xa là bà Kiều Anh đang muốn sang đường...

Gương mặt mẹ mờ mờ hiện ra sau lớp kính.

Trả cho xong món nợ ân tình.

Bà Kiều Anh chỉ cảm thấy đau rất ở đầu gối khi có ai đó đẩy mạnh vào bà, té ngã...

Mọi thứ mờ mịt...Những tiếng la...

Lãnh Phong bay lên trời, bầu trời trong xanh, đẹp quá!

Một cái gì đó đổ ra, nóng ảm, không có dấu hiệu ngưng lại.

Mặt đường cứ mờ dần..loang loáng.

Một gương mặt hiện trước mắt anh, nụ cười rạng rỡ....

Lãnh Phong lại mỉm cười, môi mấp máy:

-Doanh Doanh!

Bài thơ kèm theo: Viễn viết truyện này dựa theo một tập thơ của một người bạn...Thực hư không rõ, nhưng mong là nó có thể san sẻ phần nào:

CƯỜI LÊN ĐI EM

Khi chiếc xe không phanh phóng tới

Anh bay lên trời, trời đẹp lắm em ơi

Mặt con đường dừng trước mắt anh

Cứ mờ dần, loáng một màu đỏ thắm

Có tiếng gọi

Từ trong mờ ảo

Ai gọi tên anh- sao tha thiết cay sâu?

Giọt nước nào dừng xuống môi anh?

Vị mặn đắng- ồ thì ra nước mắt!

Anh có sao đâu

Sao em lại khóc

Anh đang về một thế giới thiên đường

Thế giới thiên đường không có bóng em

Cũng không có những nặng nề đau đớn

Em hiểu không em?

Nên mừng cho anh chứ

Không còn những đêm anh thao thức đêm sâu

Không còn những lần anh đứng nép bên song

Nghe tiếng khóc mà hồn cay xé

Cười lên em

Cho anh thanh thản

Ra đi về cõi vô thường

Có xa là mới xót xa đau

Dành cho anh một góc tâm hồn, sống bình yên em nhé!

22. Chương 22

Hà Doanh nhận được điện thoại từ mẹ....đã chạy như điên...Gương mặt tràn đầy nước mắt...

Buổi sáng thức dậy anh đã không còn ở cạnh bên...Cú điện thoại làm cô như chết lặng. Không biết cách nào đến được bệnh viện, may là đã có ba mẹ cô ngồi đó:

-Anh Phong sao rồi mẹ? Anh Phong...?

Bà Kiều Anh ôm lấy con gái...Con bé đang run rẩy...Giờ phút trấn tĩnh lại, thấy người đang nằm đó là Lãnh Phong, người đẩy máu...và Vũ Lâm cũng thất thần chạy khỏi xe....Bà không còn biết gì nữa...Không nhớ người đó mấy phút trước đây đã muốn đập chết mình.

-Phong....Phong...Sao con làm vậy chứ? Phong!

Lãnh Phong chưa hoàn toàn mất đi ý thức....Máu trên đầu nó lại đổ....ướt cả kẽ tay bà Vũ Lâm...Môi mấp máy:

-Doanh Doanh!

Bà Kiều Anh chỉ biết run rẩy bấm số cấp cứu....Sau đó là gọi cho ông Võ Tường...

Ba người đối diện nhau...Không biết nói gì...

Người phụ nữ đó...Nếu không có Lãnh Phong, người bây giờ nằm đó chính là bà...

Nhưng...vẫn không có cảm giác hận....Hận ai đây? Khi chuyện ngày xưa...

Quá khứ...

30 năm trước, đứa em trai của bà thất thần chạy về nhà thông báo:

-Chị hai ơi! Em đập chết người rồi...Em không muốn ở tù...

Sau phút hoảng hốt, bà kiên quyết đòi nó dẫn về hiện trường....Là một chỗ vắng,người đàn ông đó máu đã khô nhưng hơi thở vẫn còn phập phồng...Ông ta còn sống!

Bà chăm sóc người ấy trong bệnh viện...Ban đầu vì trách nhiệm, sau đó là vì thông cảm.Một người không còn nhớ một chút gì.

Thời gian qua...rồi cả hai yêu nhau...Tự nhiên như là hơi thở...Ông không có quá khứ cũng không sao....Tờ giấy chứng minh ứt máu, nhẵn nhúm chỉ còn lại tên Lâm Võ Tường, vậy là quá đủ rồi...

Rồi có người tìm đến chỗ hai người.Ông đã có vợ hứa hôn. Đột nhiên bà trở thành một người thứ ba xen giữa hai người họ.

Cô gái ấy rất xinh đẹp và cũng rất thông khổ...Cô ấy đã van xin bà buông tha cho ông,để ông trở về...Sống nơi này ông chỉ là anh bán cá nghèo hèn. Về nhà, ông là một người thành đạt, tiền tài trăm vạn...

Bà khóc....Đau lòng...Nhưng thế giới hai người cách biệt quá xa...Cuộc sống thượng lưu ấy, vốn là một nơi xa lạ...

Ông đã ôm lấy bà:

-Anh có lỗi với Vũ Lâm...Vì anh đã quên cô ấy...Bây giờ trong lòng anh, chỉ có em thôi...

Ngày ấy bà- Mã Kiều Anh chỉ là một cô gái trẻ. Bà cũng có khao khát yêu thương, cũng không thể xa người đàn ông của mình. Bà không cướp đoạt cái gì của ai cả. Lâm Vỹ Tường trước đây thế nào không biết. Chỉ có bây giờ, ông là chồng, là chỗ dựa của bà thôi!

-Xin lỗi chị...Nhưng tôi cũng yêu Vỹ Tường như chị vậy...Tôi không thể nhường anh ấy cho chị...Anh ấy không phải là một món hàng.

Rồi người phụ nữ ấy vút trước mặt bà một số tấm ảnh...Là cảnh thân mật cận kề của người đàn ông và người đàn bà...Kèm theo lời nói:

-Tôi có thai rồi.

Ba của bà đã bỏ rơi ba mẹ con Kiều Anh, để họ phải lưu lạc xứ người bấy nhiêu năm...Bà biết rõ nỗi đau của đứa trẻ không cha...Tranh giành của hai người phụ nữ thì được, nhưng nếu giữa họ có thêm một đứa bé, để nó sống không cha là một tội lỗi không thể bỏ qua...!

Bà thua cuộc, chấp nhận ra đi...Và sau đó cũng ngay lập tức phát hiện, mình mang thai...

Con bà cũng cần cha....Nên khi ông tìm đến, bà quyết định không trốn tránh nữa...Đối diện để mang lại cho con mình một mái ấm. Dù sao bà cũng hiểu, người ông yêu thật sự là ai...

Sau đó nữa là một lưỡi dao trút bao cừu hận...Một đứa trẻ không còn cha, bây giờ cũng không có mẹ.Bà đã ôm nó, quyết định sẽ nuôi nó lớn lên...Song, vốn không có quan hệ huyết thống, ông bà ngoại Bình Phong đã mang nó đi...3 năm sau, ông bà nghe nói hai người gặp tai nạn, trong buổi tang lễ cũng là ngày Vũ Lâm mãn hạn tù.Cô ấy bỗng đứa trẻ đi biệt...

Quảng Hà lớn lên, sau đó là Hà Doanh mở mắt chào đời.Cuộc sống hạnh phúc đã làm bà quên, từng có một người hận mình như thế...

-Tại sao nó phải làm vậy...Tại sao?

Từ lúc vào bệnh viện tới giờ, Vũ Lâm vẫn thất thần như vậy...

Bất ngờ:

-Bốp!

Một cái tát...Trước mặt bà là gương mặt của Kiều Anh:

-Cô đánh tôi?

-Phải...tôi đánh chị...Tôi phải đánh cho chị tỉnh...Chị hận tôi...Chị muốn tôi chết, tôi không có gì để nói...Nhưng tại sao chị phải làm vậy với bọn trẻ...Doanh Doanh của tôi, Lãnh Phong của chị, chúng có tội tình gì?

Hà Doanh đã khóc trong điện thoại khi kể với bà mọi chuyện. Lãnh Phong của nó, thằng bé đêm đó....Thật là...

Bà Vũ Lâm không còn sức để nói nữa...Lãnh Phong!...Máu của nó nhuộm đỏ áo bà...Trong phút chốc, bà nhớ đến những vết sẹo ngang dọc trên người nó....Gai của hoa hồng!...

Bà đã làm gì? Trả thù ư? Trả thù rồi đã được gì? Trút hết lên đầu đứa con đó.Nó không có tuổi thơ, nó không cười không khóc...Nhưng nó không hận bà...Không một chút hận bà...

Con của tôi...Trong giờ phút sinh sinh tử tử này, bà mới gào lên trong nước mắt:

-Lãnh Phong ơi!

Trong phòng sản sóc đặc biệt, Lãnh Phong đầu băng kín nằm thiêm thiếp. Bs bảo rằng anh đã qua thời kỳ nguy hiểm, nhưng gia đình phải chuẩn bị tâm lý, hoặc có thể Phong sẽ là người thực vật mãi mãi, cũng có thể anh tỉnh lại, nhưng sẽ ngờ ngợ ngẩn ngẩn, quên đi mọi thứ, như đứa bé 3 tuổi vậy.

Tình cảnh này trong phim Doanh từng thấy qua. Nhân vật nữ sẽ nắm chặt tay nhân vật nam, thì thầm những lời tình tứ. Em cần anh, em yêu anh...Hãy tỉnh lại với em đi. Tay nhân vật nam mấp máy và anh tỉnh lại.

Nhưng Doanh không phải là nhân vật nữ và Phong không phải là vai nam chính...Cô chỉ có thể khóc, khóc thật nhiều, thì thào gọi " Anh Phong ơi!".

Tai nạn xảy ra khiến nhà họ Hàn cũng quên đi những gì Phong đã làm, cùng đến bệnh viện thăm anh...Nhìn cô vợ trẻ khóc nức nở bên tấm thân bất động, mọi người đều cảm thấy ngậm ngùi.

Bà Vũ Lâm sẽ bị khởi tố điều tra khi một nhân chứng trông thấy bà phóng vun vút trên chiếc xe oan nghiệt đó...Cậu thanh niên đã xô người phụ nữ vào lề, hứng trọn cú va chạm rợn người ấy...

Ôm lấy tấm thân gầy guộc của vợ đang rũ đi vì đau đớn, Hàn Gia Thiết cũng tỉnh cơn say, quên đi men rượu. Ông muốn làm chỗ dựa cho bà...Đã hơn 20 năm chung sống bên nhau, dù chưa chạm vào đáy con tim đó, nhưng nỗi đau đớn dần vật này sẽ ghi mãi không thôi. Dù có thể án tù không nặng, song tòa án lương tâm sẽ khép tội suốt đời bà.

Ngày hôm sau tai nạn, Luật sư mang vào một văn bản, trong đó Hàn Lãnh Phong nêu rõ, nếu anh có bất trắc gì, quyền điều hành Hàn thị và toàn bộ cổ phần sẽ giao lại cho Hàn Dương và trợ lý giúp đỡ anh là Trình Vĩnh Đông- vốn là người đã giúp Lãnh Phong rất nhiều trong công việc. Với sự cố vắn của Vĩnh Đông, anh tin Hàn Dương sẽ mau chóng trưởng thành.

Vật gửi cho Hà Doanh là một đĩa VCD.

Hà Doanh run run bỏ nó vào máy...

Cười lên đi em...sau bao nỗi đau trong đời

Cười lên đi em...dù đời còn nhiều đau đớn

Cười lên đi em...cho anh thấy em ngày nào.

Người con gái, anh đã thầm yêu...

Cười lên đi em...dù mai ta phải xa lìa

Cõi đời riêng em...anh không bao giờ với tới

Cười lên đi em...giọt nước mắt không nhòa

Anh sẽ mãi...mong nụ cười em...

Là tiếng hát của Lãnh Phong. Một bài hát anh chưa bao giờ hát cho cô nghe...Đến bây giờ...

Sao anh có thể ích kỷ vậy? Anh bảo em cười, trong khi anh muốn bỏ em đi...

Hà Doanh cắn răng ngăn tiếng nấc...

Suốt đời là một cái bóng, anh không nghĩ sẽ bước ra ngoài ánh sáng sao anh?...Lạnh lùng quyết định mọi thứ, anh nghĩ rằng sắp xếp tất cả vật chất cho em và con là có thể xoa dịu được nỗi đau đó, là có thể khiến em đứng dậy được sao?

Anh tàn nhẫn lắm Phong ơi!

Cười lên đi em!

Em chỉ cười khi anh tỉnh lại...Em chỉ cười khi anh hứa rằng anh sẽ không tự quyết định, không tự gánh chịu mọi nỗi đau đớn một mình. Anh quên rồi với mọi rẻ khinh, mọi lời chỉ trích, anh có biết rằng, khi hiểu ra sự thật, mọi người sẽ đau...sẽ dẫn vật như thế nào không?

-Anh Phong!

* Chương sau sẽ là chương cuối...Rất cảm ơn sự ủng hộ của mọi người đã giúp Viễn đi đến giai đoạn này. Chương này không có bài thơ kèm theo...Sau khi hoàn thành, nếu mọi người có hứng thú, Viễn muốn post những đoạn thơ kèm theo lên, xem như một phiên ngoại của truyện. Không biết ý của các bạn thế nào?

23. Chương 23 - End

An Vĩnh vào thăm ba trong bệnh viện...Đôi tay nhỏ xíu cứ hươ về phía trước...Thấy ba không ôm lấy mình, bé quay lại nhìn mẹ, ngơ ngác:

-Ba ngủ một chút thôi...An Vĩnh hôn gió ba đi...

Đôi tay bé xíu làm theo lời mẹ...Cười toe toét...

Anh đã ngủ như thế 3 tháng rồi. Bất kể là anh có thức hay không, ngơ ngơ ngẩn ngẩn hay không nhớ gì về em...Cũng không sao.Chỉ cần anh tỉnh là đủ rồi!

Hôm qua cô đã gặp Văn Bảo.

-Kết thúc rồi phải không em?

-Vâng...Em xin lỗi anh!

-Không sao...Anh hiểu mà...

Chia tay ...Nhưng Văn Bảo không buồn. Anh đã thua một người yêu em như thế...Sự thật phơi bày, anh mới nhận ra Lãnh Phong yêu Hà Doanh và làm cho cô nhiều đến thế nào.

- Anh Bảo ơi!

-.....

Hà Doanh đã mỉm cười...Nụ cười rạng rỡ của ngày xưa:

-Em thật may mắn. Vì em luôn gặp những người tốt...Cả anh và anh Phong đều rất thương yêu em. Em là người hạnh phúc nhất trên đời này.

Em hạnh phúc lắm, anh Phong ơi! Anh là người đã làm cho em cảm nhận trọn vẹn điều đó hơn bao giờ hết. Cảm ơn cuộc đời đã cho em gặp những con người tuyệt vời trên thế gian này...

Cô nhắc cánh tay anh lên,lau nhẹ lên những ngón tay....Sau đó là khuôn ngực rộng...Những vết sẹo bây giờ nhìn kỹ không đáng sợ lắm...Vì nó là một phần quá khứ của anh...Em yêu nó...cũng như yêu anh vậy.

Hôm qua em đã đi gặp mẹ...Luật sư nói, trong phiên tòa sắp tới sẽ cố gắng để mẹ thoát tội mưu sát, ghép vào tội vô ý gây thương tích...Nhưng mẹ đã nói, mẹ nhận tội mưu sát...Mẹ muốn được thanh thản...Còn được...được đã nói sẽ chờ mẹ ra tù...Rồi hai người sẽ mua một ngôi nhà nhỏ, sống vui vẻ bên nhau.

Tất cả là nhờ anh đấy...Nếu hôm ấy không là anh đỡ ẹ em, có lẽ nỗi hận thù này sẽ chưa chấm dứt. Anh đã lấy mạng ra đặt cược và em, em cũng sẽ lấy cả cuộc đời còn lại để đặt cược vào anh.

Em cần anh!

Anh Phong...

Tim Lãnh Phong đang đập...Anh đang sống...

Hình như anh cũng đang nghe cô nói...

Hà Doanh mang nước đi đổ, thay nước khác để lau mặt cho Phong...

Khi cô quay lại phòng....Một cảnh tượng giống như trong phim vậy...

Anh đang cười, nằm trên giường bệnh:

-Doanh Doanh!

3 năm sau...

Trên thảm cỏ xanh biếc của một ngôi nhà, một người đàn ông đeo kính đang nằm, mắt nhìn lên bầu trời sao thăm thẳm...Bên cạnh anh là hai đứa trẻ đang mãi mê đốt nến trong chiếc lồng đèn ông sao đơn giản.

-Ba ơi! Nóng...nóng...

- Con đừng có để vào tay...Để ba chỉnh lại cho...

Là Lãnh Phong và An Vĩnh....Đứa bé nhỏ hơn một tuổi ngồi bên cạnh là An Hoài, xinh xắn dễ thương như mẹ...

Bên trong nhà có tiếng gọi:

-Anh ơi ! Vào ăn cơm...

-Ừ...Anh vô liền...

Anh quay sang hai đứa bé:

-Để lồng đèn ở đây nhé...Ai lên vai ba công nè?

-Con....

Cô bé nhỏ ngọng nghịu...Đứa bé trai ra dáng anh, dứt khoát:

-Em còn nhỏ...Ba công em đi...Con đi bộ.

-Ừ! Đi nào con...

Hà Doanh nhìn ba cha con vui vẻ bên nhau...Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt cô...

Doanh Doanh là người hạnh phúc..Hạnh phúc nhất trong những người hạnh phúc...

Phải không?

Thành thật cảm ơn mọi người đã theo dõi....Truyện lấy bối cảnh TQ, do có một số yếu tố về cạnh tranh chưa phổ biến ở Việt nam. Tác giả vốn không chuyên nghiệp, có thiếu sót gì mong mọi người bỏ qua cho.

HOÀN TRUYỆN

Những bài thơ trong Tình thù

Đứa bé nhỏ vốn êm đềm tuổi mộng

Mắt long lanh chứa đựng ánh thiên thần

Đôi vai nhỏ dù khó nghèo đói rách

Môi vẫn cười, rạng rỡ một niềm tin.

Ác nghiệt thay

Một chiều đông giông tố

Không mưa phùn, không bão dữ nổi lên

Cơn giông bão lòng người cướp sạch

Cả niềm vui, cả thơ dại mộng lành.

Em bé thần thờ

Gục mặt cúi đầu

Người còn sống và trái tim vẫn đập

Nhưng tâm hồn lịm chết từ lâu.

Có nghĩa gì...

Thứ dụng cụ mỏng manh

Người ta dùng trong trò chơi tình ái
Mới ra đời đã bị chối quanh
Buồn!
Đau!
Nhưng biết trách ai?
Ai cũng có quyền chọn ình hạnh phúc
Cũng được phép giật giành khi đã quá yêu nhau
Thôi thì...
Cứ sống cứ lớn lên
Như một loài cỏ dại
Không yêu thương và không cả oán hờn
Đâu ai nhớ đến mình
Đâu ai có cần mình
Mình như một bóng mờ qua cửa
Có cũng không mà không có càng hay.
Mai sau này
Có biến mất trên đời
Cũng không người nuối tiếc
Nhỏ cho giùm giọt lệ tiễn đưa nhau.

II-

Chiều mưa đông lạnh
Ngập cả lối giảng đường
Dưới mái hiên có hai người lặng lẽ
Cô gái nhìn đời trong ánh mắt trong veo...
Trao cho người con trai
Chiếc dù nhỏ mỏng manh
Che không khỏi mưa rơi giá buốt
Cho tâm hồn bỗng chốc hóa ngẩn ngơ
Con tim chợt...
Chuyển mình thức dậy
Lần đầu gặp lại yêu thương
Gã con trai si tình khờ dại
Biết yêu người con gái đầu tiên...
Yêu đâu cần phải nói ra..
Chỉ một nụ cười là lòng tôi ảm lại

Dáng em buồn là lòng lại xót xa...

Để rồi...Mỗi buổi bên nhà nhìn sang bên đó

Thấy em bên người, cũng không có hờn ghen.

Em thuộc về một nơi khác xa mờ...tôi không mong mình với tay qua được.

Cứ cười đi em nhé, hạnh phúc ngập tràn....tôi cầu chúc cho em!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-thu>